

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 492

ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΙΣΜΑΧΑΝ

Τὸ ὠραῖο περσικὸ παραμῦθι τῶν συνερ-
ατῶν μας κ. κ. Ἀλέκου Σακελλαρίου
καὶ Χρ. Κ. Χαϊροπούλου ἦταν τὸ πρῶ-
τον ἐνδεδειγμένο γιὰ ν' ἀνεβασθῇ ἀπὸ σκη-
νῆς τοῦ θεάτρου Ἀλίκης. Κάθε παραμῦθι
γοητεύει, πρὸ παντὸς ὅταν ἔχῃ ἓνα ὠραῖο
ἀνατολικὸ χρῶμα, κομψοὺς στίχους γε-
μάτους μουσικότητα καὶ γλυκεῖα μουσι-
κὴ ὑπόκρουση γεμάτη ποίηση.

Τὸ παραμῦθι ἀνεβάστηκε καλὰ, ἔκανε
ἐντύπωση δὲ ἡ φιλότιμη προσπάθεια τοῦ
θιάσου γιὰ νὰ παρουσιάσῃ κάτι ποὺ νὰ
ἐναρμονίζεται πρὸ πολὺ στὸ πλᾶσίό του.
Ἡ λυρική ποίηση τοῦ Σακελλαρίου ἔχει
καὶ τὴν φιλοσοφική της διάθεση καὶ δὲν
παρалаίπει τὴν εὐκαιρία νὰ διδάξῃ μὲ τὰ
λαϊκὰ της γνωμικά. Ὁ Χαϊρόπουλος στό-
λισε τὸ ὠραῖο ποίημα μὲ τὴν γλυκεῖά του
μουσική καὶ οἱ θεαταὶ παρακολούθησαν,
ὅν ὄχι ἓνα ἔργο μὲ θεατρικὲς ἀξιιώσεις,
τουλάχιστον κάτι τὸ εὐχάριστο, τὸ ξεκού-
ραστο, τὸ δροσερό.

Ἀπὸ τοὺς ὠραίους στίχους ἄς ξεχωρί-
σουμε:

Ἔχεις τὴ χάση ζωαδίου
κι' εἶνε τὸ κούκλόν σου στόμα
σὰν τὴν σιγισμάδα τοῦ ροδίου
καὶ πρὸ φλογατο ἀκούει.
Ὅταν σὲ δῶ μοῦ φεῖν' ὁ νοῦς
κι' ἀπὸ ψηλὰ ὁ Ἀλλὰν ἄς κρῖνῃ
ἔχεις δυὸ μάτια οὐρανοῦς
κι' εἶνε τὰ γέλια σου δυὸ κρῖνοι.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Τὸ μεγαλειότερο κοσμικὸ
γεγονός

Α' ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ "ΕΝΩΣΕΩΣ" ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ,

εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τοῦ
"ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΑΣ",
ὅπρὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Ε. τοῦ
Υφυπουργοῦ Τύπου καὶ Τοινοισμοῦ

κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΑΤΤΡΑΞΙΟΝ-
ΚΟΤΙΓΙΟΝ-ΔΥΟ ΟΡΧΗΣΤΡΑΙ

Ἐνδυμα βραδυνὸ ἢ μεταμφίεσις.
Τὸ ραντεβού ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν
τῶν περιοδικῶν.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΧΟΡΟΥ ΠΑΡΑΠΑΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ... ΜΑΘΗΜΑΤΑ!...

Μοῦ λέγαν ὅλοι διαρκῶς:
«Ἐνῶ εἶσαι τύπος κοσμικός
κι' ἔχεις προσκλήσεις σὲ σαλόνια...
χῶμα,
πῶς ἀπηνήθης τὸν χορόν;
Καὶ διατὶ ἀποχωρῶν,
φοξτρότ, ταγκό ἢ βάλς... δὲν κάνεις
βῆμας»

Ἀκοῦστε με: τ' ὁμολογῶ,
πῶς εἶπα κάποτε κι' ἐγὼ
νὰ παῶ στὸν «μπαρ» χορὸ νὰ
μάθω...

Ἄλλ' ὅμως τὰ μαθήματα
μοῦ γίνανε... παθήματα!
καὶ φιλοσόφησα: «Καλὰ νὰ πάθω!»

Σὰν ἔμαθα νὰ... σέρνομαι,
ἄγομαι πιά καὶ φέρνομαι
ἀπὸ «οὐζο προλονζέ» σὲ «σόρπραϊς-
πάρτυ»...

Κι' ὅσοι μὲ βλέπαν χορευτῇ,
λέγαν: «Τί τέχνη εἶναι αὕτη!
Μπροστὰ σὲ σένα βγαίνομε ὅλοι...
σκάρτοι!»

Μοῦ λέει μιά ντάμα: «Ἐκπληκτικό!
τέτοιο ταλέντο... μαγικό!
Εἰς τοῦ «Μαξιμ» νὰ ἔρθετε τὸν
μπαρλο!

Νὰ δυὸ εἰσιτήρια... Κέρωσα!
Καὶ τετρακόσιες πλέρωσα:
Χωρὶς ἀπὸ ντροπὴ ἄχνα νὰ βγάλω!

Ἄλλη μὲ θαύμασε: Mon cher,
χορεύεις σὰν τὸν Φρέντ' Ἀστάρ
καὶ ὅλους τοὺς ἀστέρ...ας ποῦχει
ἡ ἔθνη!

Πάρε γιὰ τὸ «Τζι-Μπη» μπιγιέ!
Καὶ ὅποιος καμαρώνει...τὸ πληρώνει!

Δὲν ἐγινότανε χορὸς
μεγάλος... μέτριος... ἢ μικρός...
χωρὶς ἐμένα... Στὰ στερνὰ κουρά-
στηκα...

Μάλλον γιὰ ν' ἀκριβολογῶ
δὲν ἐκουράστηκα ἐγὼ
ἀλλὰ... ἡ τσέπη μου: ξεπαράδια-
στηκα!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πιά δὲν μὲ βάζουν στὰ αἵματα!
Λέγω στὸν κόσμον ψέμματα:
ἀρθρικὰ... ρευματισμούς... καὶ κά-
λους!

καὶ προτιμῶ ἀνάδυνα...
καὶ θυορφα... καὶ ρόδινα...
νὰ βλέπω νὰ χορεύουνε τοὺς ἄλλους!

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ..

Ὁ Φλεβάρης πήρε ἀπάνω του καὶ μᾶς
κρύωσε... χάρις στὸν ἀνόσιο συντάκτη
αὐτῆς τῆς στήλης ποὺ συνεχίζει τὸ κατα-
στρεπτικὸν ἔργον του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι
μονάχα αὐτό. Ἀρχισε νὰ κατασκευάζεται
καὶ πάγος... τηλεφωνικῶς! Σκεφθῆτε πῶς
τὸ τελευταῖο δεκαήμερο, τὸ τηλεφώνον,
τῆς «Ἐβδομάδος» δὲν ἔπαψε νὰ ἐργάζε-
ται! Ἐνα σωρὸ ἀγνωστες καὶ γλυκύτα-
τες γυναικεῖες φωνές ζητοῦσαν τὸν συν-
τάκτη αὐτῆς τῆς στήλης καὶ τὸν βομβάρ-
διζαν μὲ λογοπαίγνια.

Ἀκοῦστε:

Ἐρώτησις.— Τί γίνεται ἐκεῖνος ποὺ
θὰ παντρευτῇ μιά «μῆς»;

Ἀπάντησις.— Πυραμῖς!

Ἡ ἀβρότης δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὰ βά-
λουμε μὲ τὴν κάτοχον τῆς φωνῆς... ποὺ
ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ μὲνῃ ἀγνωστος ἐφ'
ὅσον δὲν τελειοποιήθηκε ἡ τηλεόρασις!

Κλείνομε παταγωδῶς τὴν γραμμὴν κι'
ἄλλη φωνὴ σπεύδει νὰ τὴν διαδεχθῇ σὲ
λίγο:

Ἐρώτησις.— Τί κάνω ὅταν βάζω
τυρὶ ἀπάνω στὸ μέλι;

Ἀπάντησις.— Ἐπιμελητή-
ριον!

Τὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας ποὺ λέει αὐτὸ
τό... ἀνοσιούργημα στᾶζουν μὲλι, μολο-
νότι δὲν τηρεῖ στοιχειώδεις νόμους τῆς
καλῆς συμπεριφορᾶς... λέγοντας τουλάχισ-
τον τὸ ὄνομά της. Ἄς εἶναι.

Ντράγκι κλείνομε τὸ ἀκουστικό.

Ντρίγκ! ξαναχτυπᾷ τὸ τηλεφώνον.

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγονται οἱ νέες
ποὺ βλέπει κανεὶς στὴν πόλη Μαλάνγα;

Ἀπάντησις.— Μαλαγανιές!

Αὕτη τὴν φορὰ, ἡ φωνὴ εἶναι ἀνδρική
καὶ χωρὶς νὰ παρεξηγηθῇ κανεὶς, μπορεῖ
νὰ στελλῇ στὸν δράστη μιά καρπαζιά...
διὰ μέσῳ τοῦ σύρματος! Ὁ τηλεφωνή-
σας ὅμως, μαλαγάνας ὁ ἴδιος ἔσπευ-
σε νὰ κλείσῃ τὴν γραμμὴν προτοῦ πληρω-
θῇ μὲ τὸ νόμισμα ποὺ τοῦ ἔπρεπε!

Καὶ σὲ λίγο, καινούργια φωνούλα—Χε-
ρουβίμ καὶ Σεραφεῖμ καὶ γυναικεῖο τμή-
μα τῆς «Παλλαδεῖου Χορωδίας»—συνεχι-
ζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγανε ἐκεῖνον
ποὺ ἔκρυβε τὸν Πάνα ἀπ' τὰς Δουάδας;

Ἀπάντησις.— Πανάκριβα!

Ἀντιθέτως, πάμφθινο θεωρεῖται τὸ
πνεῦμα ποὺ χρησιμοποιεῖ αὕτη ἡ στήλη,
ποὺ ὅμως δὲν ἀποθαρρύνεται καὶ κατεβά-
ζει πάλι τὸ βαρόμετρο!

Εξυπνα ☉ καὶ κουτὰ

Η ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

«Ο κύριος χαϊδεύοντας τὸν μικρὸ Μπέμπη:
—Πές μου μικρούλη μου, πόσα ἀδελφία
ἦσαστε στὸ σπίτι;
Καὶ ἡ ἀδελφούλα τοῦ Μπέμπη ἐπεμβαί-
νοντας:
—Δὲν ξέρει νὰ μετρήσῃ κύριε παραπά-
νω ἀπὸ 14!

Ο ΛΟΓΟΣ...

«Ο ἐρασιτέχνης ψαράς ἐκνευρισμένος κά-
πως στὸν κύριο ποὺ τὸν παρακολοῦθε νὰ
ψαρεύῃ:
—Δυὸ ὥρες τώρα, μὲ βλέπετε νὰ ψαρεύω.
κύριε, τί κάθεσθε λοιπὸν καὶ δὲν μὲ μιμή-
σθε;
—Δὲν ἔχω τὴν ὑπομονή, κύριε...

ΠΕΡΙΤΤΟΝ...

—«Ο κύριος ἔχει βγῆ. Πῶς λέγεστε,
νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἤρθατε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ...
—«Ὁ! Περίττον, περίττον, ὁ κύριός σου
μὲ γνωρίζει καλὰ!

ΟΛΙΓΑΡΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ο Ριχτς, τρομερὸς ἄδὼν Ζουάν, πολιορκεῖ
στενώντατα τὴν συμπαθέστατη χήρα «. Χ.
Αὐτὴ θέλει νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα:
—Κύριε μου, σὰς δηλώνω πῶς χάνετε τὸν
καιρὸ σας ἄδικα, ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμέ-
νη ἤδη!
—«Ἀλλὰ κυρία μου, ἀπαντᾷ ὁ Ριχτς, οἱ
ἀξιώσεις μου δὲν φθάνουν ὥς ἐκεῖ...

ΖΗΤΗΜΑ ΑΝΤΙΑΠΨΕΩΣ

—Μαρία, θέλω νὰ φορέσω σήμερα τὸ νέο
μου ἀδιάβροχο. Τί καιρὸ κάνει;
—«Ἐξοχο κυρία! Ἦλιος χαρὰ Θεοῦ.
—Τί βρωμόκαιρος!...

Τὰ μαῦρα ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔκανα τὴν थे-
ραπεία μου στὸ Βισὺ γιὰ νὰ λει-
τουργή καλὰ τὸ σηκότη μου.
Ἐκεῖ συναντοῦσα παλῆρους καὶ ξα-
ναθυμόμαστε τὰ περασμένα.

Ἐνα βράδυ, καθὼς πῆγαινα περίπα-
το μαζί μὲ τὸν σύντροφό μου Τόλμερ
στὸ πάρκο τῶν Πηγῶν, εἶδα ἕνα νέο
νὰ μᾶς προσπερνᾷ χωρὶς νὰ μᾶς ἀντι-
ληφθῇ.

—Χένρου! φώναξε ὁ σύντροφός μου.
Ὁ νέος στράφηκε καὶ τότε πρόσεξα
πῶς ἔμοιαζε μὲ τὸν φίλο μου.

—Φαίνεται πολὺ ἀφηρημένος, συνέχι-
σε ὁ Τόλμερ, στοιχηματίζω πῶς πάλι
ἔχασες στὸ Καζίνο!...

—Τί τὰ θέλετε, θεϊέ... εἶπε ὁ νέος.

Ὁ Τόλμερ ἔκανε τότε στὸν Τόλμερ:
ὑστερα ρώτησε τὸν νέο χαμογελώντας:

—Πόσα;
—Πέντε χιλιάδες...
—Τί πέντε χιλιάδες;...
—Φράγκα!

—«Ανακινέω! Φοβήθηκα μήπως ἦταν
λίρες! Νά, πάρε, ἀνέμιέ μου! εἶπε γε-
νναϊόδωρος ὁ Τόλμερ. Καὶ ποὺ παντός,
οὔτε λέξη στὴν μητέρα σου! Τώρα,
μιά συμβουλή: ἂν θέλῃς νὰ κερδίξῃς
στὰ χαοτιά, μὴν ξεχνᾷς πρὸ παντός νὰ
φορέσῃς μαῦρα γυαλιά!

Ὁ νέος εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ ἔφυ-
γε. Ἐγὼ στράφηκα τότε στὸν Τόλμερ:
—Γιατί τοῦ εἶπες νὰ φορᾷ μαῦρα
γυαλιά!

—«Ὁ! Εἶναι δλόκληρη ἱστορία. Ἄ-
κουσε νὰ ἰδῇς: ἐκείνη τὴν χρονιά εἶχα
ἀνοίξει δυὸ πετρελαιοπηγὲς ποὺ ἡ μη-
δαμινὴ ἀπόδοσή τους μὲ ἀπογοήτευσε.
Ξαφνικά, ἐνοίωσα πῶς ἤμουν πολὺ
κουρασμένος καὶ ἔπρεπε νὰ συμβου-
λευτῶ τὸν γιατό μου. Μὲ βρῆκε κα-
ταβλημένο καὶ μοῦ συνέστησε νὰ πε-
ράσω καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες στὸν
Λίβανο, στὴν σκιά τῶν κέδρων... Πῆγα
στὸ Χαλέπι ὅπου πηγαίνουν νὰ ξεκου-
ραστοῦν οἱ πλούσιοι ἔμποροι τῆς Πα-
λαιστίνης τῆς Αἰγύπτου τῆς Ἀραβίας.

Μετὰ εικοσιτέσσερις ὥρες ὅμως εἶ-
χα ἀρχίσει νὰ πλῆττω γενναῖα καὶ μὲ
γαρά μου συνάντησα ἕναν ἔμπορο ἀπ' τὴ
Βηρυττό, μὲ τὸν ὁποῖο συνεργαζό-
μουν. Προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ συστή-
σῃ τοὺς γνωστούς του. Ἔτσι γνωρί-
στηκα μὲ τὸν σείχη Ἰμπραήμ, ἕναν
κοινὸ ἀνθρωπάκο, ποὺ φοροῦσε διαρ-
κὸς μαῦρα ματογυᾶλια.

Μαζί μὲ τὸν σείχη Ἰμπραήμ μπή-
κα στὴν αἴθουσα τοῦ μπακαρά. Λίγοι
ἔπαιζαν καὶ ἡ μπάνκα δινόταν γιὰ ἕνα
γελοῖο ποσὸ: πεντακόσια φράγκα. Ἄ-
φοῦ παίξαμε λίγο, κατεβήκαμε στὸν
κῆπο μὲ τὸν σείχη.

—Τί τοιγκούνῃδες ποὺ εἶναι αὐτοὶ
οἱ ἔμποροι τῆς Συρίας! μοῦ εἶπε. Δε-
κάρα δὲν παίζουν!

Καὶ καθὼς συμφωνοῦσα, μοῦ πρό-
τεινε νὰ παίξουμε πόκερ. Δέγνηκα εὐ-
χαρίστως. Μᾶς χρειάζονταν ὅμως καὶ
ἄλλοι δυὸ παίκτες. Τὴν στιγμή ἐκείνη
δυὸ Ἀραβες ντυμένοι πλούσια πέσα-
σαν στὸν κῆπο. Ὁ σύντροφός μου τοὺς
φώναξε καὶ μοῦ τοὺς σύστησε. Ὑστε-

ρα πήγαμε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ σείχη
Ἰμπραήμ καὶ ἀρχίσαμε τὸ παιχνίδι.

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, εἶχα χάσει ὅχι
μόνο ὅσα εἶχα μαζί μου καμμιὰ εἰκο-
σαριά χιλιάδες φράγκα, ἀλλὰ χρω-
στοῦσα καὶ σαράντα περίπου χιλιάδες
στὸν σείχη Ἰμπραήμ.

Συγχαίροντας τὸν κερδισμένο, πα-
ράτησα τὴν παρτίδα. Μόλις ὅμως βρέ-
θηκα μόνος, ἀρχισα νάχω ἀμφιβολίες
ἂν ἦσαν τίμιοι οἱ συμπαίχτες μου. Κί-
 όμως ἔπρεπε νὰ πληρώσω. Βρῆκα τὸν
φίλο μου τὸν ἔμπορο τῆς Συρίας ποὺ
μοῦ δάνεισε πρόθυμα τὸ ποσὸν ποὺ εἶ-
χα ἀνάγκη.

Ἐπέστρεψα ἀμέσως στὸ ξενοδο-
χεῖο τοῦ σείχη Ἰμπραήμ, στὸν δρόμο
ὅμως, μέσα στὰ σκοτεινὰ, ἄκουσα φω-
νές. Δυὸ ἄνδρες μιλοῦσαν ἀραβικά
καὶ φιλονεικοῦσαν. Πλησίασα γιὰ ν' ἀ-
κούσω καλλιτέρα, σχεδὸν ἀμέσως ὅ-
μως τοὺς εἶδα νὰ ἀρπάζονται. Ὁ ἐρ-
χομὸς μου ἔτρεψε εἰς φυγὴν τὸν ἕνα,
ἐνῶ ὁ ἄλλος σωριαζόταν χάμω, πλη-
γωμένος.

Ἐσκυψα νὰ τὸν βοηθήσω καὶ φαν-
ταστήτη τὴν κατάπληξή μου διὰ τὴν ἀνα-
γνώρισα τὸν σείχη Ἰμπραήμ.

—Σὰς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ σώσατε,
ψιθύρισε. Ὁ ληστής μοῦ εἶχεν ἐπιτεθῇ
γιὰ νὰ μὲ ἀπογυμνώσῃ!

Ἦμουν σκεπτικός. Αὐτὴ ἡ φιλονει-
κία ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ «διακανονισμό
παλῶν λογαριασμῶν». Ὁ Ἰμπραήμ
ἦταν σὲ κακὰ χάλια, βουτηγμένος στὰ
αἵματα. Κι' ὅμως, μοῦ εἶπε πῶς δὲν
τὸν εἶχαν ληστεύει καὶ μοῦδειξε τὰ
χαρτονομίσματα ἄθικτα ποὺ τὰ εἶχε
λερώσει μὲ τὸ αἷμα του. Νόμισα πῶς
εἶχε πληγωθῇ βαρεῖα.

—Ὅχι, εἶπε. Τὰ γυαλιά μου μόνο
σπάζονταν μούκαναν αὐτὲς τίς γρα-
τίζουινες.

Χαίρω πολὺ. Σὰς ζητοῦσα ἀκρι-
βῶς γιὰ νὰ σὰς πληρώσω τὸ χρέος
μου.

Τσέπωσε τὰ χαρτονομίσματά μου
ἀφοῦ τὰ μετρήσε ἕνα πρὸς ἕνα. Τότε,
καθὼς εἶχα στὴν τσέπη μου κάμποσα
γρήματα, τοῦ ζήτησα τὴν ρεβάνς μου...
Ἦ γασούρα μου δὲν μ' ἄφηνε ἥσυχο.
Αὐτὴ τὴνφορὰ, ἐνοίωθα πῶς ἤμουν σὲ
φόρμα... Ὁ σείχης Ἰμπραήμ ἤθελε
παρακάλια, τὸν παρέσυρα ὅμως στὸ
ξενοδοχεῖο μου ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ
τοῦ ἐπιδέσω τὰ τραύματα. Μέσα στὸ
χάλλ, συνάντησα τὸν φίλο μου τῆς Βη-
ρυττοῦ καὶ κάποιον γνωστὸ του. Ὑ-
στερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, βοι-
σκόμασταν μέσα στὸ δωμάτιό μου, καὶ
αὐτὴ τὴν φορὰ οἱ «ρελάνς» ἔπαιρναν καὶ
ἐδιναν.

Χωρὶς τὰ ματογυᾶλια του, ὁ σεί-
χης φαίνονταν πολὺ στενωγρημένος.
Τὰ μάτια του ἔλαμπαν παρόξενα κάθ' ἑ-
φορὰ ποὺ μάζευα τὰ κέρδη γιατί εἶ-
χε γυροῖσι ἡ τύχη. Μέσα σὲ δυὸ ὥρες,

ματογυᾶλια ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ὄχι μόνο ἀνέκτησα τὰ χαμένα μου, ἀλ-
λὰ κέρδισα κιόλας. Ὁ σείχης ἔβγαλε
ἀπ' τὴν τσέπη του μιά τελευταία δέση
ραφουσκαμένο πορτοφόλι μου.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε ὁ ἄ-
τυχος συμπαίκτης μου, ἀλλὰ πρέπει
νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου.

—Ἀποῦμαι, ποὺ δὲν θὰ σὰς δώσω
ρεβάνς, εἶπα, ἀλλὰ ἐπιστρέφω στὴν
Περσία αὐριο. Ἐλπίζω νάχω τὴν εὐχα-
ρίστηση νὰ σὰς συναντήσω ἀργότερα
ἐκεῖ.

—Ἀσφαλῶς! μοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμό-
γελο γεμάτο φαρμάκι.

Τὴν ἐπομένη, ἀνέβηκα στὸ αὐτο-
κίνητό μου καὶ ὁ σῶφός μου πήρε τὸν
δρόμο τοῦ Ντάρ-Ἐλ-Μπεϊντάρ. Ἦ χαρὰ
μου ὅμως δὲν βάσταξε πολὺ... Μόλις
εἶχαμε διατρέξει μερικὰ χιλιόμετρα
καὶ στὸν δρόμο μᾶς σταμάτησαν λη-
σταὶ ποὺ μοῦκλειψαν ὅλα τὰ χρήματά
μου καὶ τὰ ὅπλα μου καὶ ἔγιναν ἀφαν-
τοὶ ἀφοῦ τρύπησαν τὸ ρεζερβουάρ τῆς
μπενζίνας καὶ τὰ τέσσερα λάστιχα.

Ἦμουν ἔξω φρενῶν! Εὐτυχῶς ποὺ
περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ ἕνα στρατιωτικὸ αὐ-
τοκίνητο γεμάτο φαντάρους. Ὁ λοχίας
στὸν ὁποῖο διηγήθηκα τὰ καθεκαστα,
ἦταν λεβεντόπαιδο:

—Τὰ ντουφέκια σας καὶ δρόμο! εἶ-
πε στοὺς ἄνδρας του.

Μοῦδωκαν ἕνα πιστόλι καὶ ὀρμή-
σαμε ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ληστῶν. Ξαφνι-
κά μιά σφαῖρα σφύριξε στὰ αὐτιά
μου. «Πρηνήδον!» διέταξε ὁ λοχίας.
Πέσαμε ὅλοι κατάχαμα, ἐνῶ ἕνα γα-
λάζι ἀπὸ σφαῖρας πέρασε ἀπάνω ἀπ' τὰ
κεφάλια μας. Ὁ ὑπαξιωματικὸς ὅ-
μως ἦταν παλῆος πολεμιστὴς ποὺ δὲν
ἴδρωνε τὸ αὐτί του. Ἐνῶ οἱ λησταὶ ἐ-
ξακολουθοῦσαν νὰ πυροβολοῦν ἐγγλύ-
στῃ ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Τὸν
εἶδα νὰ σημαδεύῃ καὶ νὰ πυροβολῇ.
Μοῦ φάνηκε σὰν νάκουσα ἕνα στενα-
γμὸ πόνου καὶ ἔπαψε τὸ ντουφεκίδι.
Τρέξαμε ὀλοταχῶς καὶ σὲ λίγο εἶδα
ἕναν σωριασμένο χάμω. Ἦταν ὁ ἕνας
τοὺς ληστές. Εἶχε δεχτῇ μιά σφαῖρα
στὴν κοιλία καὶ στέναζε. Βρῆκα, ἀπά-
νω του ἕνα μέρος τῶν χαρτονομισμά-
των καὶ πρὸς μεγάλη μου ἐκπλήξη ἕνα
ζευγάρι μαῦρα ματογυᾶλια καὶ μιά
τράπουλα. Τάβαλα ὅλα στὴν τσέπη
μου καὶ πήγα πεζὴ ὡς τὸ Ντάρ-Ἐλ-
Μπεϊντάρ, ὅπου εἰδοποίησα τὴν χωρο-
φυλακή.

Δὲν εἶχαν πληροφορηθῇ τὴν λη-
στεία ἀκόμα στὸ Χαλέπι καὶ ἐγὼ δὲν εἶ-
πα λέξη σὰν νὰ εἶχε μιά κρυφὴ προαί-
σθηση. Εἰδοποίησα μόνο τὴν διεύθυν-
ση τοῦ ξενοδοχείου πῶς ἂν ἔργονταν
χωροφύλακες νὰ μὲ ζητήσουν, νὰ τοὺς
ἀνεβάσῃ κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιό
μου...

Κατόπιν, σκέφτηκα. Αὐτὰ τὰ μαῦ-
ρα ματογυᾶλια καθὼς καὶ ἡ τράπουλα

μ' ἐβαλιν σὲ μεγάλη περιέργεια. Τὰ
συσχετίζα μὲ τὸν σείχη Ἰμπραήμ
ποὺ κέρδιζε τόσο εὐκολὰ στὸ πόκερ
ὅταν εἶχε μαῦρα ματογυᾶλια μπροστὰ
στὰ μάτια του... Δὲν μποροῦσα πιά νὰ
κρατηθῶ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ξαναβρῶ
τὸν συμπαίκτη μου. Εὐκόλα τὸ κατῶρ-
θωσα. Βλέποντάς με, ἔδειξε φανερὴ
ἐκπλήξη. Πραγματικά, τοῦ εἶχα πῇ
πῶς ἔφευγα γιὰ τὴν Περσία. Τότε τοῦ
εἶπα πῶς εἶχα ἀναβάλει τὴν ἀναχώρη-
σή μου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοῦ δώ-
σω τὴν ρεβάνς του.

—«Ὁ! σὰς βεβαιῶ πῶς οὔτε κἀν
τὴν συλλογίζομαι πιά! μοῦ εἶπε.

Ὑστερα τοῦ πρότεινα νὰ παίξουμε
μάτς, τὲτ-ἄ-τὲτ καὶ δέχθηκε εὐχαρι-
στως.

Τὸν πῆρα στὸ ξενοδοχεῖο μου.

Μόλις καθήσαμε, τὸν εἶδα νὰ βγά-
ζῃ μὲ προσοχὴ τὰ περιφραγμένα ματογυ-
ᾶλιά του καὶ νὰ τὰ φορᾷ.

—Βλέπω πῶς ἀγοράσατε καινούρ-
για, εἶπα.

Καὶ συγχρόνως πρὸς μεγάλη ἐκ-
πλήξη τοῦ σείχη Ἰμπραήμ φόρεσα ὁ ἴ-
διος τὰ ματογυᾶλια ποὺ εἶχα βοθὶ στὸν
σκοτεινὸ ληστή. Ὑστερα, ἔβγαλα
τὴν τράπουλα ἀπ' τὴν τσέπη μου καὶ
ἔδωκα στὸν συμπαίκτη μου νὰ κόψῃ.
Φάνηκε στενωγρημένος. Ἦταν ἡ σει-
ρά του νὰ μοιράσῃ καὶ ἔτρεμαν τὰ χέ-
ρια του.

—Κλέβετε! τοῦ εἶπα.

Τὰ μάτια μου καρφωμένα ἀπάνω
στὰ χέρια του εἶχαν ἀντιληφθῇ τὸ κόλ-
πο του. Φουρκισμένος ὤρμησε καὶ ἔ-
βγαλα ἀπ' τὸ μανίκι του τὰ χαρτιά
ποὺ εἶχε κρύψει. Ἐκείνος ἔκανε νὰ
φύγῃ, εἶχα ὅμως κλειδωμένη τὴν
πόρτα.

Βλέποντας, πῶς τὴν εἶχε πάθει, ὁ
χαρτοκλέπτης ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέ-
πη, προλαμβάνοντάς του ὅμως μὲ μιά
γερὴ γροθιά τὸν ξάπλωσα ἀναίσθητο.

Τὴν ἴδια στιγμή, χτυποῦσαν τὴν
πόρτα. Ἦσαν οἱ χωροφύλακες.

Ψάχνοντάς τον βρῆκαν δλόκληρη
συλλογὴ ἀπὸ τράπουλες καὶ τέλος
μιά δέση χαρτονομισμάτων ποὺ ἦσαν
ματωμένα. Ἦταν τὸ ὑπόλοιπο τῶν χρη-
μάτων ποὺ μοῦ εἶχαν κλαπῇ πρὶν ἀπὸ
λίγες ὥρες, ἀπ' τοὺς ληστές.

Στὴν ἀστυνομία, τὰ ὁμολόγησε ὁ-
λα. Ἦταν Ἀρμένιος, πεπεισμένος
χαρτοκλέπτης. Τρελλὸς ἀπ' τὸν θυμὸ
τοῦ βλέποντάς πῶς εἶχα ἀνακτήσει τὰ
γρήματά μου, δὲν εἶχε διατάσει νὰ βί-
λῃ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ αὐτοκι-
νήτου μου γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὰ χρή-
ματά. Ὅσο γιὰ τοὺς συνεργούς του,
συνελήφθησαν λίγο ἀργότερα.

—Ἀλλὰ, ρώτησα, τί τὸ ἐξαιρετικὸ εἶ-
χαν τὰ ματογυᾶλια;

—Ἀπλούστατα, εἶπε ὁ Τόλμερ, τὰ
χαρτιά ἦσαν σημαδεμένα στὸ πίσω μέ-
ρος μὲ φῶσφορο. Καθένα μὲ τὸ σημά-
δι του. Ὁ κλέφτης δὲν εἶχε παρὰ νὰ
διαλέγῃ ὅ,τι τοῦ ἔκανε. Ἔτσι ἔπαιζε
στὰ σίνουρα. Τὰ μαῦρα ματογυᾶλια
τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ διακρίνῃ τὰ σημάδι
τοῦ φωσφόρου...

TZAK LONTON

Ἐξυπνα ☉ καὶ κουτὰ

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ

Ὁ «. Α. παρακολουθεῖ ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ
κάνει νυχτερινὰ γυμνάσια. Σὲ λίγο τὸν φω-
νάζει ἕνας φίλος του καὶ βλέποντας στὸν
οὐρανὸ τὸ κόκκινο φωτᾶνι ἐνὸς ἀεροπλάνου
πεῦ περνοῦσε:

—«Ὁ! Ἐνας διάντων! Γρήγορα εὐχήσου
μὲ κάτι!

—Νὰ μὴν πέσῃ ξαφνικὰ αὐτὸ τὸ ἀεροπλά-
νο στὸ κεφάλι σου!

ΘΑ ΕΙΧΕ ΤΗΝ ΠΕΒΑΝΣ ΤΟΥ

—Πῶς τὰ πᾶς Τοτό; Καιρὸ εἶχα νὰ σὲ
ἰδῶ;

—Ἀστα! Βάσανα!

—Σάν τί;

—Νά, αὐτὸ τὸ ξῶς ὁ Τάκης, μοῦ πῆρε
τὴν Κική, μὲ τὴν ὁποία συνδεόμουν πέντε
χρόνια τώρα.

—Καὶ μὲν Τοτό...

—Παίρνω ὅμως καὶ ἐγὼ τὴν ρεβάνς μου:
τὴν παντρεύομαι!

ΕΙΧΕ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΑΙ

Κάτι πολὺ χαρούμενο σὲ βλέπω Νίκο.
—Μοῦ κλέψαν χθὲς τὸ αὐτοκίνητο...

—Καὶ χαίρεσαι γι' αὐτό;

—Ναί, γιατί ἦταν μέσα καὶ ἡ γυναίκα
μου!

ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ

—Φοβερὴ καταδρομὴ φίλε μου. Φαντάσου
ὅτι μέσα σὲ δεκά πέντε μέρες ἔχασα δυὸ ἐ-
ξαδάκτυλα μου!

—Καὶ σὲ μένα ἡ ἴδια ἀτυχία ἀγαπητέ
μου! Φαντάσου ὅτι μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ
διάστημα ἔχασα πέντε ὀμφρέλλες!

Μεγάλες λέξεις

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ήταν άργά : τρεις ύστερ' άπ' τά μεσάνυχτα. Στο γραφείο της συντάξεως θρισκόταν μόνος. Στο πάτωμα είχαν σκορπίσει δυό - τρία νυχτερινά τηλεγραφήματα. 'Ο «έπι της ύλης» είχε κατεβή στο τυπογραφείο για νά κλείση την τελευταία σελίδα. Σε λίγην ώρα θακούγονταν τó άγκομαχτό του πιεστηρίου από τó βάθος της αϋλής.

Απόλυτη ήρεμία μέσα στο γραφείο της συντάξεως. 'Απ' τó άνοιχτό παράθυρο δέν έμπαινε κανέναν ήχος. 'Εμπαιναν μόνο, κλέφτικα, λίγα νυχτερινά άρώματα από κάποιο γειτονικό μπαλκόνι. 'Ο Γερλής καθότανε σαν ύπνωτισμένος στην καρέκλα του, τελευταίος άπ' όλους. Πρίν λίγην ώρα, ό πολιτικός συντάχτης του είχε προτείνει νά πάνε για γάλα. Του είχε άπαντήσει άρνητικά. Θά πήγαινε για ύπνο. 'Ητανε κουρασμένος...

Ναί, ήτανε κουρασμένος... Μά δέν πήγε για ύπνο : Χωρίς νά τó καταλάβει, έμενε στην καρέκλα του, κάτω άπ' τó χλωμό λαμπιόνι του ήλεκτρικού με τó δημοσιογραφικό χαρτί που έκτελούσε χρέη άμπαζούρ. 'Εκείνο τó θράδυ ή δουλειά είχε πέσει πολλή : Γεγονότα πολλά και σπουδαία, τρεχάματα, τηλεφωνήματα. Τώρα είχαν τελειώσει πιά όλα. Τά χαρτιά είχαν πιή όσο περισσότερο μελάνι μπορούσαν, τά συνθετήρια τών στοιχειοθετών είχαν δουλέψει σά λυσσασμένα, τó φύλλο ήταν έτοιμο για τó πιεστήριο.

Γιατί καθόταν τότε ό Γερλής ; Για τίποτε... Τόν είχε πιάσει μία νάρκη άπέραντη, μία κούραση τών νευρών, μία άποχαύνωση. Καί καθόταν, μόνο και μόνο γιατί βαρύνταν νά φύγη...

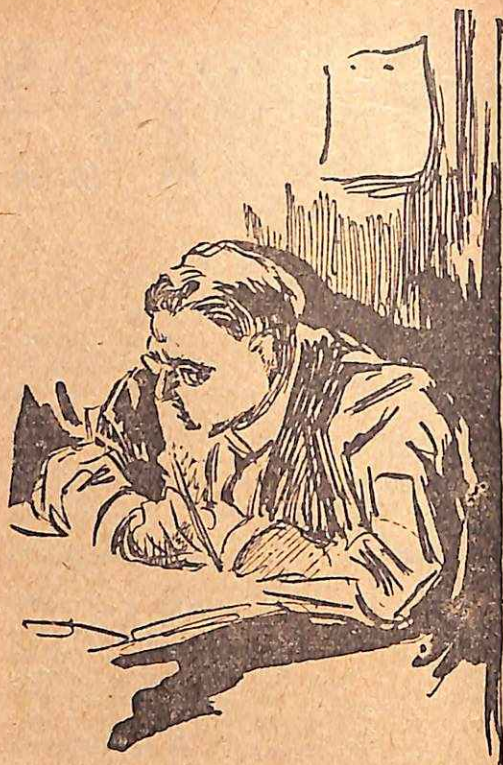
Μ' αλήθεια, σιγά-σιγά ξαναρχόντουσαν στο νοϋ του κάτι γεγονότα περιέργα του τελευταίου καιρού : 'Από κάποιο φίλο του πούχε γυρίσει άπ' τις 'Ινδίες εκείνες τις μέρες, είχε μάθει πώς ή Στέλλα ήταν στα πρόθυρα νά παντρευτή μ' έναν πλούσιον 'Αγγλο χηματία. 'Η λύσις αϋτή δέν τόν είχε ένοχλήσει καθόλου τó Γερλή. Γιατί δέν της τόχε πη στο τελευταίο τους ραντεβού, προτού εκείνη φύγη για τις 'Ινδίες ; 'Ο γάμος, για ένα κορίτσι είναι κοινωνική ανάγκη. Πρέπει άπαραίτητα νά ύπάρχη κάποιο άντρικό όνομα που νάναι πάντα πρόθυμο νά σκεπάση τις τρέλλες της γυναίκας. 'Ενφ' για τόν άντρα, για έναν άντρα μάλιστ' σαν κι' αυτόν, ό γάμος θά ήταν ή σκλαβιά, τó μαρτύριο, τó ρουτινάρισμα της άνάπτυς. Αϋτός δέν μπορούσε νά την πάση. 'Ο σεβασμός στην άγάπη του την ίδια τόν έκανε νά σκεφτή έτσι. Δέν ήθελε νά κανένα τρόπο νά τη δη άνάπτυ αϋτή νεκρωμένη μέσα στα δεσμά του γάμου. 'Εκείνη όμως, ήταν έλεύθερη νά φερθή όπως της επέβαλλαν οι περιστάσεις. Μπορούσε νά παντρευτή έναν άλλον, και νά δημιουργήση ότι δημιουργούν όλες οι γυναίκες : μία οικογενειακή έστία δηλαδή. Έτσι, και πάλι σ' έναν άντρα που δέν τόν άγαπούσε...

Καί τώρα ό Γερλής μάθαινε άπ' τó

φίλο του πώς ή Στέλλα παντρευότανε. Είχε περάσει καιρός από τότε... 'Η άγάπη του για κείνην είχε έξατμιστή σιγά-σιγά, όπως εξατμίζεται μία σταγόνα θερειάς μυρουδιάς σ' ένα ντεκολτέ. Καί, σιγά-σιγά, στη θέση της καρδιάς του είχε μπει ή στοργή για τó αίσθημα έκείνο, τó πεθαμένο. Δέν την άγαπούσε πια. Συμπαθούσε μόνο με μίαν άπέραντη τρυφερότητα τις άναμνήσεις που τούς είχαν δώσει. Δέν συμπαθούσε τó στόμα τó κατακόκκινο με τά χείλη που σιγοτρεμούλιαζαν κάθε τόσο : Συμπαθούσε τά λόγια που είχαν βγή κάποτε άπ' τó στόμα αϋτό και που είχαν δημιουργήσει για κείνον ένα ωραίο παρελθόν. Δέ συμπαθούσε τά μάτια της, σκοτεινά σά μία άσέληνη νύχτα του Μάη με μακρινές άστραπές : συμπαθούσε τις ματιές της που τού γλύκαιναν τις άναμνήσεις...

Μαζί με τις πληροφορίες του, ό Φάνης, ό φίλος του Γερλή, έφερε και μία θέληση, μία παρακλήση καλύτερα της Στέλλας : 'Επειδή τόν άγαπούσε πολύ τόν άρραβωνιαστικό της, θά ήθελε νά μόν είχε κανείς άναμνήσεις έρωτικές δικές της, έκτός άπ' αϋτόν. Παρακαλούσε λοιπόν τόν Γερλή νά της στείλη πίσω όσα γράμματα δικά της κρατούσε... 'Η παρακλήση αϋτή, διατυπωμένη σ' ένα τελευταίο γράμμα ψυχρό, που τού μεταδίδασε ό Φάνης, έκανε στο Γερλή μάλλον κακή έντύπωση : Τί δηλαδή ; Φοδόναν μή την έκδίωξη και τού ζητούσε τά γράμματα της ;... Σ' αϋτό λοιπόν είχε καταλήξει μία έρωτική σχέση τεσσάρων ετών : 'Αρκοῦσε νά τού παραγγείλν νά κήψη τά γράμματα της, κι' άφείλε νάναι θεαία πώς θά συμμορφώντανε εκείνος χωρίς καμμία αντίρρηση. 'Υστερας όμως, σκεφτηκε και κάτι άλλο ό Γερλής : Αϋτή ή μέθοδος της επιστροφής τών γραμμάτων, αϋτός ό νέος έρωας, μπορεί νά μόν εΐτανε παρά τά τελευταία της άκου για νά κρατήσει την παλιά της άγάπη. Ναί, μά αν συνέβαινε αϋτό, τί περίμενε άραγε ; Τό αίσθημα αϋτό είχε σβύσει ολότελα άπ' την ψυχή του. 'Υστερα εκείνη θρισκόταν τόσο μακριά του... Τά φίλιά του δέν ήταν δυνατό νά τη φτάσουν. Είν' αλήθεια, πώς κάποτε, στην αρχή τού χωρισμού τους, κυτούσε κείνος τά άστρα κάθε θράδυ, με την ιδέα, ότι άπάνω σέ κάποιο άπ' αϋτά θά συναντούσε τó μακρινό θλέμμα της... Μ' αϋτοί ήτανε ρωμαντισμοί τών πρώτων ήμερών και περσάσανε γρήγορα...

'Ανοιξε τó συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε τά γράμματα της πακεταρισμένα. 'Ενα-ένα τά κύτταζε τρυφερά, σά νάχαν ζωή τά άψυχα αϋτά κομμάτια του γραμμένου χαρτιού, και, σιγά-σιγά, ξανάζησε λίες στιγμές στο διάβασμά τους : Σημειώματα θιαστικά, ή κόλλες άτελείωτες γραμμένες με προσοχή, ή κουρελάκια σβυσμένα που και που από τά δάκρυα. 'Ανοιξε καθένα, χωρίς σειρά, και διάβαζε : 'Μόλις πάσης τó σημειώμα μου, έλα νά με θρής... Σε περι-

μένω όποσδήποτε... Είν' ανάγκη, άγαπημένο μου...». Τί ανάγκη ήτανε ; Νά τού πη πώς τόν άγαπούσε, πώς γι' αϋτόν μόνο ζούσε, νά τού ψιθυρίση σ' αϋτή χίλια δυό άσχηματα ψευτολογα, που όλα μαζί όμως άποτελούσαν την εϋτυχία... 'Αλλοῦ, ή άγάπη της ξεχείλιζε άσυγκράτητη : «Αγαπημένο μου άγοράκι, άδιαθέτησες ξαφνικά ;... Τί δυστυχία !... Κι' έγω που σε περιμένα πάλι σήμερα, για νά περάσουμε δυό - τρεις ώρες σφιχταγκαλιασμένοι, όπως πάντα... Δέν πειράζει όμως... Σφιγγώ την καρδιά μου και περιμένω... Θ' αγκαλιαστούμε περισσότερο όταν θά σηκωθείς, και θά δώσουμε ό ένας στον άλλον μαζεμένα όσα φίλιά χόσαμε...». Δυό λόγια θιαστικά σ' ένα μπιλιετάκι, τού θύμιζαν μικρολεπτομέρειες τόσο γλυκές : 'Τό άπόγευμα στις έξη θάρθω νά σε πάρω για νά πάμε στο σινεμά». Ποιό άπόγευμα άραγε ; 'Ενα άπ' όλα... Κι' ύστερα τη συνάδευε ως την πόρτα της, άφοῦ μέσα στο μισοσκοτάδιο της σάλας τού κινηματογράφου είχαν φιληθή χίλιες φορές, μακρυνμένοι άπ' τούς άλλους θεατές, σε μία γωνίτσα... 'Υστερα, αλούθουσιν οι όρκοι, σε σελίδες γεμάτες λατρείας : «19 Μαρτίου, Αύριο κλείνουν δυό χρόνια άπ' την ήμέρα που αγαπηθήκαμε... Δυό χρόνια γεμάτα τοέλλες, πείσματα, θυμούς, άπιστίες, Πέρσι, τέτοιον καιρό, δέ δίστασες νά μου γράψης πώς δέν αγαπιόμαστε πιά... Θεέ μου, τί μεγάλες λέξεις... Θυμάσαι τί σου άπάντησα ;... 'Ότι θά σ' άγαπούσα και τού χρόνου και πάντα... Καί σήμερα σου γράφω πάλι για νά σου θυμίσω όσα σου έίπα και πέρσι. Κρύψε τó γράμμα μου, αν θέλγης, και κρύβε τά γράμματα κάθε χρόνου... Θά κάνης μία ωραία συλλογή...».

Στό τελευταίο αϋτό γράμμα γέλασε τοι οι όρκοι δέν θά κρατιόντουσαν... Δέν την κατηγορούσε όμως γι' αϋτούς. Τότε, ήταν, σίγουρη πώς θά τούς κρατούσε. Λογάριαζε χωρίς νά σκέπτεται πώς ό καιρός, ό χωρισμός, ή άπόσταση, οι νέες έντυπώσεις, δλ' αϋτά

προκαλούν τη λήθη για τά παλιά και δημιουργούν νέα. Κι' αϋτός, μήπως δέν είχε ξεχάσει ;... Ναί, μ' αϋτός δέν της είχε όρκιστή ποτέ... 'Ητανε μία μικρή, άσχημανή έρωτική λεπτομέρεια...

□ □

Είχε χαράξει πιά, όταν ό Γερλής ξανάκλεισε στο συρτάρι του τά γράμματα της Στέλλας τυλιγμένα σ' ένα ροζ χαρτί. Σκεπτότανε νά τά ταχυδρομήση την ίδια μέρα. Τό πιεστήριο θούζε άπ' τó βάθος της αϋλής. Οι χαμάληδες κουβαλούσαν τά φύλλα στο πραχτορείο. Προχώρησε έαυρεστημένος προς την 'Ομόνοια. 'Ας μόν την άγαπούσε πιά. 'Ηθελε νά την είχε κοντά του έκείνη τη στιγμή, για νά της πη μερικά πράγματα. Νά της πη ίσως, πόσο οι όρκοι είναι άνοησίες και πόσο τά φίλια είναι γλυκά, μόνο και μόνο γιατί μπορούν νά σβυστούν μ' άλλα, γλυκύτερα... Νά της πη πόσο κουτές είναι ή λέξεις «για πάντα...», «αίώνια...», «ποτέ...», που συνοδεύουν τόσο συχνά τά ρήματα «σ' αγαπώ...», «σε λατρεύω...», «δέν θά σε ξεχάσω...». Νά της πη πόσο έφημερο πράγμα είναι ή άγάπη, και πόσο στιγμιαίο τó σφιξιμο δυό χειλιών...

□ □

Την άλλη μέρα ξύπνησε κατά τις τρεις τó άπόγευμα. 'Ηταν έλαφρός, εύθυμος, χαρούμενος. Δένοντας τη γραβάτα του, σιγοσφύριζε με κέφι κάποιο σκοπό. Κι' είχε λόγους νάναι χαρούμενος. Στις έξη είχε ραντεβού. Τη λέγανε Λέλα. 'Ηταν ψηλή, καστανή, μ' ένα δέρμα άπαλό σά θελούδο, με δυό ματάκια γλυκά που έβρουν νά κυττάζουν και ξέρουν νά δακρύζουν, με μία φωνίτσα σαν κελάιδημα. Την είχε γνωρίσει σ' ένα φιλικό του σπίτι έδω κι' ένα μήνα. 'Απ' την πρώτη στιγμή, κατάλαβε πώς θά την άγαπούσε. Της μίλησε σιγά, για χίλια δυό πραγματάκια άσχηματα μ' τόσο ενδιαφέροντα, και στο τέλος, την ώρα που χωριζόντουσαν, της πήρε ένα ραντεβού. Τό άρκίστηκε πώς ήταν άδύνατον νά πάη. 'Η μαμά της ήταν τόσο ασύστηρη... Δέν είχε καμμία έλευθερία... Μ' όλα αϋτά, έκείνος την περίμενε. 'Ηρθε, και δέκα λεπτά νωρίτερα μάλιστα. Μείναν μαζί πολλήν ώρα. Τόν τραβούσε έξαιρετικά αϋτό τó χαριτωμένο πλασματάκι...

'Από τότε την έδλεπε σχεδόν κάθε ώρα. Αισθανόταν πώς σιγά-σιγά έμπαινε στη ζωή του. Τού γινόταν άπαραίτητη μέρα με την ήμέρα. Τά λογάριαζε της ήτανε χαριτωμένα, τó στόματάκι της τόσο κόκκινο, οι ματιές της τόσο γλυκές... Έμοιαζε με μία κοίτλα από την πιο φινια πορσελάνη...

'Όταν πήγε έκείνο τó άπόγευμα στο ραντεβού, την ήδρε νά περιμένει :

—Γιατί άργησες ; τόν ρώτησε.

—'Εξη δέν είχαμε πει ;...

—Τώρα είν' έξήμισι...

—Κάνεις λάθος... Είνε μόλις έξη παρά πέντε...

Τό ενδιαφέρον της αϋτό τόν εύχαριστούσε έξαιρετικά : 'Ενοιωθε πώς της είχε γίνει άπαραίτητος, όπως τού είχε γίνει και κείνη. Προχώρησαν μακριά άπ' την πόλη, άνάμεσα σ' άπέραντα χωράφια της έξοχης. 'Εγερνε ό ήλιος, μακριά στον ορίζοντα. 'Η Λέλα είχε γείρει τó κεφαλάκι της στον ώμο του. Τά δαχτυλίδια τών καστανών μαλλιών της τόν έπνιγαν σ' ένα άρωμα τόσο γλυκό... Κι' ένοιωθε πώς την άγαπούσε τόσο... Φαίνεται πώς κι' έκείνη όμως δέν έμενε άσυγκίνητη, τη

στιγμή αϋτή που γύρω τους άπλωνότανε μια άπέραντη ήσυχία, και που μόνο, άκούγονταν κανένα σβυσμένο τριλλισμα άηδονιού. Γιατί σε μία στιγμή, πέρασε τó χέρι της στη μέση του, τόν κύτταξε πολύ στα μάτια, και τόν ρώτησε σιγά :

—Μ' αγαπάς ;... Πές μου...

—Δέν τó ξέρεις ;...

—'Όχι, θέλω νά μου τó πής.. Γιατί έγω σ' αγαπώ πολύ... Είναι ή πρώτη φορά που αισθάνομαι την καρδιά μου νά χτυπά έτσι... Καί μου φαίνεται πώς δέν θά πάψη νά χτυπά για σένα ποτέ...

—Ποτέ !...».

Μιά άπ' τις τόσο μεγάλες λέξεις !... Κύτταξε τη μικρή του κι' είδε στα μάτια της τόσο τρυφερότητα, που κατάλαβε πώς κι' αϋτή τó πίστευε αϋτό πούλεγε. Για μία στιγμή τούρθε νά της

Στις έξη είχε ραντεβού με την Λέλα.

μιλήση κάπως αλλοιώτικα. Νά της πη πώς όλες αϋτές οι μεγάλες λέξεις είναι άνοητες και ψεύτικες, πώς δέν πρέπει νά λέγονται γιατί χαλούν την πραγματική έννοια της άγάπης, που δέν τις άνέχεται. Νά της πη πώς όλες οι άγάπες, κι' οι πιο μεγάλες, κι' οι πιο σπουδαίες, κι' οι πιο τρανές, άρχισαν, φούντωσαν και ξεψύχησαν κοινά, ομοιόμορφα, με μία ομοιότητα καταπληκτική, που άποτελεί ίσως ένα άπό τά μεγάλα προτερήματά της...

Δέν της τάπε όμως... Την είδε τόσο τρυφερή, τόσο πρωτάρα, τόσο όμορφη κάτω από τις άχτίνες τού ήλιου που βυθίζονταν στον ορίζοντα, που λυπήθηκε νά της χαλάση την άτυπατη ! Την άγκάλιασε μόνο σφιχτότερα και προχώρησαν...

Στό άγκαλιασμό του, έπασε ένας φάκελλος άπ' την τσέπη του... 'Εκείνη έσκυψε γρήγορα, τόν μάζεψε κι' έβγαλε τó γράμμα από μέσα :

«Στέλλα...» ψιθύρισε διαβαζόντας την ύπογραφή.

—Διάβασε, της έίπε κείνος. Θά δής πώς δέν είναι τίποτε...

'Ηταν τó γράμμα της Στέλλας που τούχε μεταβιβάσει ό Φάνης. 'Η Λέλα διάβασε δυνατά, κι' έφτασε γρήγορα στο τέλος :

«...» Αν θες νά μάθης τά νέα μου, όρίστε : 'Εχω κάποιο μικρό αίσθηματάκι, που ίσως καταλήξη σ' έναν όμορφο γάμο, αντίθετα με κάτι μεγάλα αίσθηματά, που συνήθως δέν καταλήγουν σε τίποτε...».

'Η Λέλα έμεινε σιωπηλή για λίγο. 'Υστερας τόν κύτταξε με δάκρυα στα μάτια :

—'Ητανε μεγάλο αίσθημα, ε ;...

—Ναί, Λέλα... 'Ητανε...

—Καί... Την ξεχάσες πιά ;...

—Στ' όρκίζομαι στα μάτια σου...

—'Όστε μπορώ νά τó σκίσω τó γράμμα ;...

—'Αν θέλγης...

Με σκληρά κινήματα ή Λέλα έσκισε τó γράμμα της άλλης και σκόρπισε τά κομμάτια του στο θραδυνό άεράκι. 'Υστερας τόν άγκάλιασε και τούπε :

—Ναί, μά ή άγάπη ή δική μας δέν θά τελειώση έτσι... Είν' ένα άσκημο τέλος αϋτό... Κι' ή δική μας ή άγάπη είν' όμορφη...

Πάλι θέλησε νά της πη κάτι : Πώς και κάποια άλλη άγάπη ήταν όμορφη, κι' άσκημη με τόν καιρό, πώς και κάτι άλλο όρκοι ήταν μεγάλοι και ξεχάστηκαν, πώς και κάποια άλλα ήλιοβασιλέματα ήταν μάγεμένα και σβύστηκαν... Νά της πη ακόμα πώς—ποιός ξέρει—ύστερ' από καιρό, από μήνες ή από χρόνια, μπορεί κάποια άλλη στο πλάι τού νάσκιζε κάποιο τελευταίο γράμα δικό της με σκληρά κινήματα, όπως έκανε κι' αϋτή, πρίν άπό λίγο, για τó γράμμα της Στέλλας... Πώς τότε ύστερ' από καιρό, θά πειθόταν κι' ή ίδια πόσο κουτές είν' οι λέξεις «ποτέ...», «αίώνια», «για πάντα...», που συνοδεύουν συνήθως τά ρήματα «δέν θά σε ξεχάσω...», «θά σ' αγαπώ...», «θά σε λατρεύω...».

Μά δέν της έίπε τίποτε άπ' όλα αϋτά. Την άγκάλιασε μόνο περισσότερο, και της φίλησε τά μάτια... Μαλλιά, κλείνοντας τά μάτια... ό Γερλής, γέλασε όμως χωρίς πίκρα, χωρίς καμμία πίκρα μάλιστα... 'Ηταν τόσο βέβαιος από τότε πώς όλοι αϋ-

ΧΡ. Ι. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΧΕΡΜΠΕΡ ΕΙΝΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ

Οι δυο γειτόνισσες άκουμπισμένες στον κοινό φράχτη των σπιτιών τους έλυναν τις διαφορές της ημέρας.

—Στο έξης, κυρία Μόγκινς, αν συλλάβω το παιδί σου να έχει στην ούρα του σκύλου μου κρεμασμένους τενεκέδες, να ξέρεις ότι θα το δείρω. Χθες πάλι του είχε δέσει από την ούρα τον τενεκέ μου που σου είχα δανείσει.

—Χέρμπερ! στρίγγιλλε ή κυρία Μόγκινς στο παιδί της. Τί έκαμες πάλι του σκύλου της κυρίας Γκρούμπι;

—Τίποτε, μαμά, άπάντησε τρομαγμένο το παιδάκι διακόπτοντας τα παιχνίδια του.

—Και της επέστρεψε τον τενεκέ της που σου δώκα να της πιάς, παιδάκι μου;

—Ναι, μαμά, Τόν έστειλα με τόν... σκύλο της!

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΝΟΙΚΑΡΗΣ

Σ' ένα κατάστημα του Λονδίνου όπου πουλούσαν ζωντανά έντομα και διάφορα κατοικίδια... ζώα, μπήκε ένας καθώς πρέπει κύριος και ρώτησε αν υπάρχουν μεγάλα ζωντανά ποντίκια για να αγοράσει μερικά.

—Μάλιστα, απάντησε ο υπάλληλος. Έχουμε ποντίκια για επιστημονικά πειράματα. Τά δίνουμε 12 σελλίνια τα δώδεκα.

—Δόσε μου σε παρακαλώ δυο ντουζίνες, είπε ο πελάτης. Μήπως έχετε και κορπούς;

—Μάλιστα. Αυτούς τους πουλάμε με το κιλό.

—Όραία. Δόσε μου και μισό κιλό κορπούς.

Ο υπάλληλος κατέγραψε την παραγγελία, αλλά προτού την εκτελέσει, ρώτησε παρανευμένως τον περιεργο πελάτη.

—Με συγχωρείτε, τζέντιμαν, αλλά όσο καιρό έβασκώ αυτό το επάγγελμα ποτέ μου δεν μου έτυχε μια τόσο μεγάλη παραγγελία. Μπορείτε να μου πείτε γιατί τα θέλετε όλα αυτά τα πλάσματα του Θεού;

—Ευχαρίστως, του απάντησε προθυμότητα ο πελάτης. Η προθεσμία της ένοικιάσεως του σπιτιού που μένω λήγει αύριο και σύμφωνα με τους όρους του συμβολαίου πρέπει να το παραδώσω στον ιδιοκτήτη άκριβώς στην ίδια κατάσταση που βρισκόταν όταν το νοίκιασα.

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΗΣ

Η μικρή Τζοάν γιόρταζε τα γενέθλιά της και η μητέρα της είχε δείξω στο σπίτι. Μετά τη γιορτή, η μικρή Τζοάν κυττάζοντας με λαίμαργο μάτι τα υπολείμματα του κέικ, είπε στην μητέρα της:

—Μαμά... μπορεί να φάω λίγο κέικ ακόμα; Ένα τόσο δα μικρό κομματάκι;

—Όχι! της απάντησε αυστηρά η μητέρα της. Έφαγες αρκετό ως τώρα και θα βαρυστομαχιάσεις.

—Καλά, μαμά. Μπορώ να πάρω όμως ένα κομματάκι μαζί μου και να το φάω λίγο κάτω από το μαξιλάρι μου;

—Μπορείς... Άλλα κόνταξε να το έχεις κάτω από το μαξιλάρι σου...

Και πραγματικά η Τζοάν κράτησε τον λόγο της, γιατί έπειτα από λίγη ώρα που η μητέρα της ήλθε στην κρεβατοκάμαρά της, την είδε να κοιμάται με το μαξιλάρι έπάνω στο... στομάχι της!

Γνωρίζετε ότι...

...τά εργοστάσια αεροπλάνων «Αλμπαντρ», έτοιμάζονται να κατασκευάσουν αεροπλάνα που θα μπορούν να μεταφέρουν από την Αμερική στην Εύρωπη 100 επιβάτες, με ταχύτητα 350 χιλιομέτρων την ώρα και με άκτινα δράσεως 8.000 χιλ. πράγμα που σημαίνει την διάττηση της απόστασεως Ν. Υόρκης - Παρισίων χωρίς σταθμό σε 18 ώρες.

...σ' ένα ναό του Έβερετ, της Πολιτείας Βασιγκτάνος, στην Αμερική, υπάρχει η έξης διασκεδαστική επιγραφή: «Ζήτη τίμια για να λέη ο πάτωρ όσο το δυνατόν ολιγώτερα ψέμματα στην κηδεία σας!» Ο παπς που έχει βάλει αυτή την επιγραφή είχε υπόψει τους έπιηκείους.

...στούς Ζουλού, τους περιφήμους αγρίους της Αμερικής, απαγορεύεται να χορεύουν αν δεν έχουν σκοτώσει ένα τουλάχιστον έχθρο με τα χέρια των.

...στην Πολιτεία Ινδιάνας της Αμερικής υπάρχει μια πόλη με τέσσερα επίσημα ονόματα: Τελήλχοτ, Κάρολτον, Ρήντβιλ και Φάινλν.

...δεν είναι αλήθεια ότι ή στρουθοκάμηλος έχει το πιο γερό στομάχι άπ' όλα τα ζωντανά του κόσμου, και άς θρίσκουν μέσα γυαλιά, καρφιά και πέταλα! Αν ή στρουθοκάμηλος καταπίνει τα πιο διαφορετικά πράγματα, είναι γιατί ο στομαχικός της σάκος άντικατος να τρίψη και να διαλύση ο ίδιος τις τροφές θέλει... συνθηματικά.

...ο ισχυρότερος φάρος που υπάρχει σήμερα, έχει φωτιστική δύναμη δύο εκατομμυρίων κεριών. Λίγο πρό του πολέμου, έχει εγκατασταθ ή ισχυρότερος, τότε πάλι, φάρος, και όμως είχε δύναμη μονάχα 40.000 κεριών...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Έτσι αρχινάει το παραμύθι που λέγαμεν ένα καιρό: «Κάποτε έδω, σ' αυτό το σπίτι, με του Μαρτιού τον έρχομό,

θάρχονταν τα χελιδόνια να χτίσουν στις σκεπές φωλιές, μέσ' στο τραγούδι τους να φέρουν των περασμένων τις χαρές». Ω, μην το λές το παραμύθι, που λέγαμεν ένα καιρό! Τώρα στο ίδιο αυτό το σπίτι το σκοτεινό

τρεμοπετούν οι νυχτερίδες σαν τις έλπιδες, και κουκουβάγιες στις σκεπές. Ω, μην το λές -έχουν φωλιές.

ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ

ΜΑΡΣΕ-ΓΙΕΖΙΚΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΖΕΙ ΤΟΝ ΓΟΡΙΑΛΑ... ΝΑ ΑΥΤΟ-ΚΤΟΝΗΣΗ

Ο Μάριος διηγείται στον Όλιβ μια από τις άπειράριθμες κυνηγητικές του περιπέτειες στην ζούγκλα.

Ο Μάριος.—Κάποτε που λές, κυνηγούσα γορίλλας στην Κεντρική Αφρική. Ξέρεις ότι τα θηρία αυτά, όπως όλα τα πθηκοειδή, είναι ζωα μιμητικά, κάνουν ό,τι κάνεις και σύ. Έκεί που κυνηγούσα, δέλεπα να βγαίνη ξαφνικά μπροστά μου ένας τεράστιος γορίλλας, σωστός γίγας! Τί να κάνω τώρα; Καιρό να σκοπεύσω δεν είχα, ο γορίλλας ήταν έτοιμος να μου ριχτεί. Δεν προφθαίνω να σκεφθώ τί θακίωνα και παίρνω άμέσως την απόφασή μου. Σε τέτοιες περιστάσεις Όλιβ, δεν μπορεί κανείς να επιτρέψη στον εαυτό του την πολυτέλεια της σκέψεως. Ένεργει άμέσως. Ένήργησα λοιπόν κι' εγώ άμέσως...

Όλιβ.—Και τί έκανες;

Ο Μάριος.—Είχα που λές έπάνω μου δυο πιστόλια, ένα με άσφαιρα φυσέκια και ένα με άσφαира. Την ώρα που ο γορίλλας θα χιμούσε κατεπάνω μου, πετώ μπροστά του το πιστόλι με τις σφαίρες. Αυτό ήταν το κόλπο Νο 1. Ο Γορίλλας σταμάτησε άμέσως, έσκυψε, πήρε το πιστόλι από κάτω και άρχισε να το περιεργάζεται. Έγώ τότε άρχισα το κόλπο Νο 2. Έβηξα για να τραβήξω ξανά την προσοχή του γορίλλα μου σε μένα και όταν με είδε, στήριξα την κάννη του άλλου πιστολιού μου με τα άσφαира φυσέκια στον κρόταφό μου και πυροβόλησα. Βλέποντάς με ο γορίλλας, βάζει και αυτός την κάννη του πιστολιού του στο τριγυρό κούτελό του και πυροβολεί. Άλλο δεν ήθελε. Μπάμ και κάτω! Σε λίγο ήταν νεκρός!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΙΧΕ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΙΟ

Ο Μάριος και ο Όλιβ πηγαίνουν μαζί περίπατο στην Κορνίς. Στο δρόμο όμως, μιλούσε διαρκώς ο Μάριος, ενώ ο Όλιβ σόπαινε. Επί τέλους κάποτε διαρέθηκε ο Μάριος να μιλά μόνος του και σόπασε και αυτός. Πέρασε κάμψωση ώρα, όποτε ξαφνικά ο Όλιβ άκούει τον φίλο του να γελά δυνατά.

Ο Όλιβ.—Σε καλό σου Μάριε, τί έπαιθεσ και γέλας μόνος σου;

Και ο Μάριος.—Διηγούμαι κάτι άστείες ιστορίες στον εαυτό μου, και δεν μπορώ να συγκρατήσω τα γέλια μου!

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ο φίλος μας ο Μάριος, είναι τώρα πλοός. Του έχει πέσει ο 13ος άιριθμός του Έθνικού Λαγείου τη Γαλλίας, και είναι καταχαρούμενος. Δεν ξέρει όμως τί να κάνει τα λεπτά του, γιατί πρακτικός άνθρωπος όπως είναι, δεν έννοει να τα αφήση άνεμετάλειτα.

Συμβουλευεται λοιπόν τον φίλο του Όλιβ και σ' αυτός ήσπερ' ότο μικρό σκέψη:

—Μάριε ν' άνοίξωμε έστιατόριο! Έτσι, κι' αν άκόμη δεν πάνε οι δουλειές καλές, τουλάχιστον, θα τρώμε έμεις και τα παιδιά μας τζάμπα.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

—Κώστας Ροδαλός!
—Χαίρω πολύ. Έλένη Γαρυφάλλου.
—Εχάρηκα πολύ. Ξέρετε κάτι δε; ποι- νίς Έλένη;

—Όχι.
—Νά σας το πω λοιπόν. Είσαθε πολύ χαριτωμένη!

—Ξέρετε κάτι, κύριε Κώστα;

—Ναι...

—Για πέστε μου, λοιπόν;

—Είμαι τ... σας!

—Επήραμε τον κατήφορο. Τι λέτε;

—Σύμφωνοι. Ξαναπέρνουμε όμως τάν ανήφορο μόλις προσγειωθούμε!

—Πώ, πώ!

—Γιατί πώ, πώ;

—Πώς έμπλεξα μ' έσας, Θεέ μου!

—Κι' εγώ πώς έμπλεξα μ' έσας, Χριστέ μου!

Το άσανσέρ ξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

—Το άσανσέρ έξαφνικά προσγειώθη. Π έπρεπε να γίνη; Έξω από το θαμπό κρύσταλλο της πόρτας έφαιναντο οι σκιές των ανθρώπων που έπερίμεναν ν' άνεβούν. Έκοκκίνησε ή νέα κι' εκύτταζε άνήσυχη τον νέον. Έγύρισε ο νέος άύθωρε προς το ταμπλώ των άριθμών κι' έπάτησε το ξή. Την ίδια στιγμή άρχισε νέα άνοδος:

Έρωσ θα ύπάρχη και θα περιφρόνη τά πάντα. Κι' αυτούς άκόμη που περιμένουν όρες το άσανσέρ...

—Ονομάζεσαι;

—Κώστας Ροδαλός!

—Και δεν ντρέπεσαι;

—Εγώ να ντραπώ, κύριε δικαστά;

Δεν ντραπήκαν αυτοί οι μαγγλαράδες που μόλις κατέβηκαν στο τρίτο πάτωμα άρχισαν να με βρίζουν κι' εσήκωσαν μά- λιστα τις όμπρέλλες να με δέφρουν;

Είπε ο δεύτερος μαγγλαράς:

—Για γκαρσονιέρα το πέρασε το άσαν- σέρ!

—Εγώ για γκαρσονιέρα;

Είπε ο δεύτερος μαγγλαράς:

—Εκλειστήκε μέσα με μια κοπέλλα!

—Εγώ με κοπέλλα στο άσανσέρ!

Είπε ο τρίτος μαγγλαράς.

—Κι' άνεβοκατέβηκε έξη φορές από το πρώτο πάτωμα στο τελευταίο! Έμεις, δηλαδή, γαιδούρια είμαστε που περιμέ- ναμε να πάμε στις δουλειές μας; Σπίτι του είναι το άσανσέρ;

Διεμαρτύρετο ο νέος:

—Ψέμματα!

Είπε ο πρώτος μαγγλαράς:

—Εγώ, κύριε δικαστά, ήμουν στο έκτο πάτωμα και έπερίμενα. Άνεβαινε το ά- σανσέρ, κατέβαινε το άσανσέρ... και που να σταματήσει! Όπου επί τέλους την έκτη φορά βλέπω και βγαίνει στο έκτο πάτωμα μια κοπέλλα!

Συνεπλήρωσε ο δεύτερος μαγγλαράς:

—Εγώ, κύριε, ήμουν με άλλους πέντε στο τρίτο πάτωμα και περίμενα. Άνεβαι- νει το άσανσέρ, κατεβαίνει το άσανσέρ και που να σταματήσει. Όπου επί τέλους την έκτη φορά, νομίζω, βλέπω τον κύριο.

Είπε ο τρίτος μαγγλαράς:

—Σ' όλα τα πάτωματα περίμενε κόσμος και κοσμάκης. Άνεβαινε το άσανσέρ, κα- τέβαινε το άσανσέρ και που να σταματή- ση. Άρχισε να φωνάζη και να διαμαρτύ- ρεται ο κόσμος! Άναστατώθηκε το μέ- γαλο! Έκαταλάβατε τί έγινε!

Είπε ο νέος:

—Αυτός μου εσήκωσε την όμπρέλλα!

—Κι' αυτός ο θρασύτατος με άρπαξε άπ' το γιακά!

—Εν άμυνή εύρισκόμουν! Διότι μου έ- πετέθησαν και άλλοι τρεις έξαλλοι, χω- ρίς να φταίω εγώ!

Έβόμωσε ο δικαστής:

—Χωρίς να φταίς;

—Βεβαίως. Και δεν φθάνει που άκούσα τά έξ άμύνης... δηλαδή τα έξ άσανσέρ, έτρεξαν μερικοί κι' έφώναξαν ένα πόλι- σμαν να με συλλάβη!

—Πρόστιμο έκάτο δραχμών!

Έσπένισσαν οι μαγγλαράδες! Τό, νοί- κι του άσανσέρ τοξε έφάνηκε λίγιο. Έ- πλήρωσε όμως ευχαρίστως ο νέος και άπαισε ένα νότιο πάπ στο στήθερό του με την άσπρη άνωστον, που του έγινε εν τούτοις τόσο πολύ γνώστη υέσα στο άσανσέρ.

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

—Σε ποιά πάτωμα, παρακαλώ;

—Καλέ θα βρούμε τον μπελά μας!

—Δεν έχω δη ποτέ μου τέτοια μάτια!

Ο τραγικός θάνατος του Πούσκιν

Σε προηγούμενο φύλλο μας, ασχοληθήκαμε με την ερωτική ζωή του Πούσκιν, του μεγάλου αυτού συγγραφέως της Ρωσίας, του όποιου η 100ετηρίς εορτάσθηκε μεγαλοπρεπέστατα σε όλη την Ρωσία την περασμένη εβδομάδα. Σήμερα, θ' ασχοληθούμε με το τραγικό τέλος που είχε η φλογερή και πολυτάραχη αυτή ζωή, με τον θάνατο του Πούσκιν.

Το τέλος αυτό είναι μια διάσημη ιστορία και θα μπορούσε μόνο του να αποτελέσει το θέμα ολοκληρώου τόμου, με τα γεγονότα που προηγήθηκαν, την δραματικότητα του τις «ειντρονίξεις» του και όλα τους τα παρεπόμενα. Θα περιοριστούμε έμεις στα ουσιαστικότερα σημεία.

□ □

Η πέτρα του σκανδάλου ήταν, όπως γράψαμε ήδη, ένας νεαρός Γάλλος, ο Ζωρζ ντ' Αντές, αξιωματικός της φρουράς του Τσάρου.

Ο νέος αυτός είχε γνωριστεί πηγαίνοντας στην Ρωσία με τον πρεσβευτή της Ολλανδίας στην Πετρούπολη, βαρώνο ντ' Χέκερεν ντ' Μπέρενβαρ. Ω-ραϊός και γοητευτικός νέος ο Ντανιέλ, έκανε άμεσως εντύπωση στον γρηαυό διπλωμάτη, που τον ανέλαβε άμεσα υπό την προστασία του. Και όχι μονάχα αυτό, αλλά ανύπαντρος και χωρίς κληρονόμους όπως ήταν, τον υιοθέτησε κιόλας, όταν έφθασαν στην Πετρούπολη, και τον παρουσίασε ο ίδιος στον Τσάρο, ως γιό του και κληρονόμο του τίτλου του και των εκατομμυρίων του. Έτσι, κατόρθωσε, ο νεαρός Γάλλος να γίνει δεκτός στην αυτοκρατορική φρουρά, πράγμα δυσκολώτατο για ξένο, και την εποχή εκείνη που όλη η ρωσική αριστοκρατία, όλη η Ρωσία καλύτερα, έπαχε από ά-ληθινή γαλλομανία.

Ο νεαρός Γάλλος, έκανε καταληκτική εντύπωση στον γυναικόκοσμο της Πετρούπολης. Ήλός, όρατος, έξυπνος, θαυμάσιος χορευτής, μορφωμένος και διπλωματικός, ήταν ένας άληθινός γόης, που έπεσε σαν μπόμπα μέσα στην τότε τσαρική πρωτεύουσα.

Την ίδια εποχή, μεσουρανούσε στην Πετρούπολη και το άστέρι της Ναθαλίας Σεργκιέβνας Πούσκιν, της γυναίκας του μεγάλου ποιητή.

Ήταν η όμορφη γυναίκα της Πετρούπολης και όλοι οι άνδρες ήταν ερωτευμένοι μαζί της. Άληθινη λεία των σαλονιών, δεν άφηνε χορό ποτέ να μην πάει, γιορτή που να μην παρευρεθεί.

Κόρη φτωχών γονέων, μόλις δρέθηκε μέσα στον καλό κόσμο, χάρις στον γάμο της με τον Πούσκιν, έπεσε με τα μούτρα στην μεγάλη ζωή, στις διασκεδάσεις, φλερτάροντας τότε με τον ένα και τότε με τον άλλον. Δεν την σταμάτησε στον κατήφορό της αυτό ούτε η γέννηση του τρίτου της παιδιού. Συνέβη μάλιστα και το εξής που δείχνει άρκετά πόσο έμδοτη ήταν η Ναθαλία Πούσκιν στις διασκεδάσεις και την κοσμική ζωή. Ήταν κάποτε σε κατάσταση προχωρημένης

έγκυμοσύνης, όταν ζήτησε να πάνε σε ένα χορό όπου τους είχανε καλέσει. Ο άντρας της προσπάθησε να την πείσει να μείνουν σπίτι. Η Ναθαλία επέμεινε και ο δυστυχής Πούσκιν υπεχώρησε. Άλλα να πήγαιναν μονάχα στον χορό... Η Ναθαλία ήθελε και να χορέψει. Χόρευε, αλλά σε λίγο την έπιασαν φριχτοι πόνοι, και έδωσε να την μεταφέρουν άμεσα στο σπίτι της. Την ίδια νύχτα, έκαμνε αποβολή, και τότε άσχημη, που παρ'όλignon να της στοιχίσει την ζωή.

Σοφρονίσθηκε όμως από το πάθημά της αυτό η Ναθαλία. Κάθε άλλο. Έξηκολούθησε κι' ύστερα απ' αυτό την τρελή ζωή που έκανε.

□ □

Έν τῷ μεταξύ κάνει την εμφάνισή του ο σάλονια της Πετρούπολης ο νεαρός Γάλλος αξιωματικός. Η Ναθαλία συγκινείται περισσότερο από τις άλλες γυναίκες. Η

Ο Πούσκιν βαρειά πληγωμένος μεταφέρεται στο έλκυθρό του.

λεία είχε βρή τον λέντα της. Άλλα και ο Ντ' Αντές, δεν μένει ασυγκίνητος μπρος στην εκθαμβωτική όμορφη της Κας Πούσκιν. Την ερωτεύεται και αρχίζει να την πολιτοική στενά. Οι ψίθυροι και τα κουτσομπολιά που κυκλοφορούσαν ως τότε εις βάρος της συζυγικής υπολήψεως του Πούσκιν και με ήρωας διάφορους, αξιωματικούς και αριστοκράτες, εντοπίζονται τώρα στον Ζωρζ ντ' Αντές, την νέα κατάκτηση της Ναθαλίας Πούσκιν. Ο άντρας της, που δεν έδινε ως τότε σημασία, στις διάφορες φήμες, αρχίζει αυτή την φορά να προσέχει τι λένε για την γυναίκα του και τον νεαρό Γάλλο. Φυσικά όχι μονάχα αυτό, αλλά και να υποψιάζεται ότι κάτι το σοβαρό συμβαίνει αυτή την φορά. Στις υποψίες του αυτές έρχονται να τον ενισχύσουν και τα ανώνυμα γράμματα φίλων του.

Στα γράμματα αυτά γίνεται λόγος και για τον γέρο βαρώνο ντ' Χέκερεν, τον προστάτη του νεαρού Γάλλου, που θέλοντας φαίνεται να ολοκληρώσει την προστασία του, έκανε πλατές του ντ' Αντές, στην περιπέτειά του με την Ναθαλία.

Ο Πούσκιν γίνεται έξω φρενών. Στέλνει

άμεσα τους μάρτυράς του στον νεαρό βαρώνο ντ' Χέκερεν ή ντ' Αντές, ο γέρο-βαρώνος θορυβείται κινεί γήν και ούρανο και κατορθώνει να πείσει μέσω κοινών φίλων τον προσβεβλημένο σύζυγο να αναβληθεί για δεκαπέντε μέρες η μονομαχία. Ο Πούσκιν δέχεται, και ο βαρώνος ντ' Χέκερεν ντ' Μπέρενβαρ αρχίζει να κινείται ζωηρότατα. Κατορθώνει δὲ να τακτοποιήσει κατά τέτοιο τρόπο τα πράγματα, ώστε προτού περάσουν οι δέκα μέρες της αναβολής, να έχουν περυσί οι φίλοι του Πούσκιν, ότι ο ποιητής έχει πλανηθεί πλάνην οικτρὰν υποψιαζόμενος την γυναίκα του και ότι η φίλιά του νεαρού βαρώνου σ' αυτήν δεν απέδιδε σε τίποτε άλλο παρὰ στην διευκόλυνση των σχέσεων του με την νεαρή αδερφούλα της Ναθαλίας, την Κατερίνα Γκουτσάροβα, με την οποία ο ντ' Αντές ή ντ' Χέκερεν ήταν τρελά ερωτευμένοι!

Οι φίλοι μιλούν του Πούσκιν, και αυτός φαίνεται κλονιζόμενος. Σε λίγο δέχεται να ανακαλέσει την πρόκλησή του, αλλά υπό έναν όρο: ο ντ' Αντές να παντρευθεί το συντόμωτο την Κατερίνα, άλλως η πρόκληση θα ίσχυε και η μονομαχία θα γινότανε.

Ο ντ' Αντές όμως δεν δέχεται τον όρο: «Αγαπώ λέγει την Κατερίνα και το όνειρό μου είναι να την κάνω γυναίκα μου, δεν θα δεχθώ όμως ποτέ την πραγματοποίηση του όνειρου μου αυτού, ως όρον για να αποτύχω μια μονομαχία για την οποία θα μπορούσε να νομιση ότι προσπάθω με κάθε τρόπο να την ματαιώσω. Δέχομαι την πρόκληση!». Και η μονομαχία θα γινότανε, αν δεν επενέβαινε αυτή τη φορά η ίδια η Ναθαλία. Ορκίστηκε ότι θ' αυτοκτονούσε αν η διαφορά μεταξύ των δύο ανδρών δεν εκανονίζετο φιλικώς μέσα σε εικοσιτέσσερις ώρες!

Ο Πούσκιν που αγαπούσε πάντα την γυναίκα του, τρώαζε και ανέκαλεσε τον όρο. Έτσι η μονομαχία δεν έγινε και ο ντ' Αντές δέχθηκε να παντρευτεί την Κατερίνα. Ο γάμος όμως αυτός ήταν ο πιο ψυχρός από όλους έγιναν ποτέ. Οι δυο οικογένειες ήταν σαν ξένες μέσα στο ναό και μετά την τέλεση του μυστηρίου ο Πούσκιν απηγόρευσε στην γυναίκα του να συχνάζει στο σπίτι της αδελφής της.

Περικτώ να πούμε, ότι στον γάμο αυτό, η άτυχής Κατερίνα ήταν άπλω ή γέφυρα, για να έχουν οι δυο έραστές περισσότερα έλευθερία κινήσεως, και αν η άνοιξη πάντα καχυποψία του Πούσκιν δεν τους επέτρεπε να συναντώνται σε φανερά, τίποτε δεν τους εμπόδιζε να ανταμώνονται στο φιλόξενο σπίτι μιας φίλης της Ναθαλίας, της Κας Πολέτικα.

Ο Πούσκιν ενημερώνεται για δεύτερα φορά από αφοσιωμένους φίλους ή από έχθρους—θύματα του τριμερού Γάλλου κατακτητή.

Αυτή την φορά στέλνει ένα ύβριστικότατο γράμμα στον θετό πατέρα και προστάτη του νέου βαρώνου. Τον λούζει όσο δεν παίρ-

(Συνέχεια στην σελ. 38)

Αποκάλυψη

ΑΙΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΒΑΝ ΣΛΕΟΝΕΡ

Μπαίνοντας στο μικρό καφεενάκι του Σαίν-Κλου, ο Άνρι Γκαλιέν, έσφιξε τα χέρια των πέντε ξηλών που περίμεναν εκεί. Ο ένας από αυτούς, ο Ρολάν Μαρουαί, έξηγήσε τι τον ήθελεν.

—Δυο βδομάδες ξεκουραζόμαστε για να μάς ξεχάσουνε λίγο. Τώρα πρέπει να ξανακερδίσουμε τον καιρό που χάθηκε. Έχουμε πολλά σχέδια. Το ένα αφορά την βίλλα «Μουσώτις», που απέχει ένα χιλιόμετρο από δω. Είναι ένα μοναχικό σπίτι, μέσα στο δάσος. Μας την υπέδειξε ο Νταγκράν, προτού φύγει για το Μόναχο, απ' όπου δεν επέστρεψε ακόμα. Πρέπει να πιάς να μελετήσης τα κατατόπια. Άν τα βρούμε βολικά, εκστρατεύουμε άμεσα κιόλας.

Και ξεδιπλώνοντας ένα χάρτη της περιοχής, ο Μαρουαί έδειξε στον «συνεργάτη» του που ήταν πάνω-κάτω η βίλλα. Ο Άνρι Γκαλιέν σηκώθηκε ψιθυρίζοντας: —Θάχρη τις πληροφορίες πριν απ' το μεσημέρι.

Φθάνοντας έξω από την βίλλα «Μουσώτις», ο Γκαλιέν κύτταξε ολόγυρά του. Ένας μεγάλος κήπος τριγύριζε την βίλλα. Άδύνατον όμως να διακρίνη μέρος γιατι ένας ψηλός φράχτης από τώνα μένος κι' ένας ψηλός τοίχος από το άλλο, την έκλειναν. Σκέφθηκε: «Για να την υποδείξει ο Νταγκράν, θα πη ότι υπάρχει πολύ χρήμα. Για να δο-με τώρα, είναι κατοικημένη ή όχι».

Δίστας λίγο, και κατόπι, βλέποντας πως κανείς δεν φαινόταν τριγύρω, πήρε την απόφασή του και σκαρφάωσε στα κάγκελλα που σκεπάζονταν από πυκνά φυλλώματα. Ύστερα προχώρησε με προφυλάξεις μέσα στον κήπο.

«Φθάνει να μην υπάρχουν σκυλιά» σκέφθηκε.

Κρυμμένος πίσω απ' τις ροδοδάφνες εξέταζε την πρόσοψη της βίλλας, όταν ξαφνικά διέκρινε, σε μικρή απόσταση, μια γυναίκα σιλουέτα. Ήταν μια νέα γυναίκα, που σκυμμένη έκοβε λουλούδια.

Ξαφνικά, η νέα ανασκηκώθηκε κι' ο Άνρι γούρλωσε τα μάτια του γιατί το φαινόταν πως όνειρευόταν. Διέκρινε τώρα καθαρά το όρατο προσώπκι που το πλαισίωναν σγουρά χρυσόξανθα μαλλιά. Έμοιαζε καταπληκτικά με μια πολύ αγαπημένη του μορφή, με τον μεγάλο έρωτα της εφηβικής του ηλικίας.

—Η Πολίνα Μασσιέ, τραύλισε. Πέντε χρόνια πριν, είχαν γνωριστεί στο Σατελρώ, την γενέτειρά τους, σε μιάν από τις έσπεριδες που διοργανώνουν οι άστικές οικογένειες για να παντρεύουν τα παιδιά τους. Ήσαν οι πρώτες διακοπές του, από τότε που σπούδαζε Νομικά στο Παρίσι. Συνήθως ήταν αρκετά μελαγχολικός, εκείνο το βράδυ όμως με την ζωηρότητά του άρεσε άμεσα στην ντάμα του.

Εκείνη ήταν μόλις δεκαοχτώ χρονών, με μεγάλα σιαραχνιά μάτια κι' ένα κορμί νεράιδας. Το άθωο κι' άφελές ύφος της έκανε ζωηρή εντύπωση στον Άνρι που

δεν είχε δη ποτέ πιο γοητευτική γυναίκα. Της εξωμολογήθηκε το ίδιο βράδυ τον έρωτά του.

Το ειδύλλιο τους βάστηξε όλες τις διακοπές. Της πρότεινε να την ζητήσει απ' τους γονείς της, εκείνη όμως τον εμπόδιζε:

—Είμαστε φτωχοί κι' ο ένας κι' ο άλλος, το είπα. Οι γονείς σου έχασαν, τι είχαν. Κι' οι δικοί μου, μικροϋπάλληλοι χωρίς περιουσία, έχουν τόσο φιλόδοξα δειρά για μένα, ώστε θα σε αποक्रούσουν. Έγώ όμως θα σε περιμένω.

Μολονότι έπρεπε να υποστη πολλὰς εξετάσεις ακόμα για να μπορέσει να πραγματοποιήσει το όνειρό του, εργάστηκε με θάρρος και μόλις επέστρεψε στο Παρίσι, τα γράμματα της Πολίνας καθεμέρια τον εμπόχωναν.

Πέρασαν μήνες. Ήρθαν κι' άλλες διακοπές. Έξαφνα, δυο χρόνια ύστερα απ' την πρώτη συνάντησή τους, εκείνη έπαψε να του γράφει. Κι' ο Άνρι έμαθε απ' το Σατελρώ πως ο πατέρας κι' η μητέρα Μασσιέ είχαν πεθάνει σχεδόν ταυτοχρόνως κι' ότι η κόρη τους είχε φύγει απ' την πόλη.

Οι γονείς του πολύ λίγο γνωρίζονταν με την οικογένεια και δεν μπόρεσαν να του δώσουν άλλες πληροφορίες. Κι' ο Γκαλιέν ο Άνρι, επιστρέφοντας στο σπίτι του, μάταια έπεχείρησε να μάθει τι είχε απογίνει εκείνη που την θεωρούσε άρραβω-

Ήγανε μαζί σ' ένα τρυφερότατο τέτ-ά-τέτ,

νιαστικά του.

Δεν είχε κανένα συγγενή στην μικρή πόλη. Άδύνατον να πληροφορηθεί κάτι για αυτήν. Πάντως, έζησε πολλούς μήνες με την ελπίδα πως εκείνη θα έδινε κάποτε σημεία ζωής. Άδικα όμως.

Άπελπισμένος πιά, άνίκανος να συνεχίσει τις σπουδές του, να μελετήσει, αποτυχάνοντας στις εξετάσεις του, παρασύρθηκε από έναν παλιό συμφοιτητή του, που είχε παραστρατήσει, τον Ρολάν Μαρουαί. Αυτός ήταν άρχηγός μιας σπείρας κλεπτών αυτοκινήτων και λαθρεμπόρων, τον είχε δὲ πλέον καιρό στο μάτι, ώστε του μπόρεσε να τον πάρει μαζί του.

«Στο σημείο που έφθασα σκεπτόταν ο Άνρι, είναι η μόνη λύση για να βρίσκω ενδιαφέρον στην ζωή».

Είχε πέσει έτσι πολύ χαμηλά, παίρνοντας μέρος μαζί με την συμμορία σε διάφορες διαρρήξεις και ληστείες. Ήταν θαύμα πως δεν είχε συλληφθεί ως εκείνη την ημέρα.

Οι συμμορίες έλεγαν γι' αυτόν:

—Ο Άνρι Γκαλιέν είναι «άσος» και λεβεντιά. Όταν ανακατευθεί σ' ένα κόλπο, αυτό όπωσδήποτε θα επιτύχει.

Την στιγμή όμως αυτή, μπροστά στην παλιά του την αγάπη, που τόσο τον είχε απελπίσει και τόσο τον είχε κάνει να ξεπέσει, η καρδιά του Άνρι άρχισε να χτυπά τρελλά. Ξαφνικά, η Πολίνα είδε κι' εκείνη τον νέο που είχε αγαπήσει τρελλά να εμφανίζεται μπροστά της. Τραύλισε:

—Εσύ, Άνρι; Πώς αυτός;...

Εκείνος κατόρθωσε να υπερνικήσει την συγκίνησή του και της άπάντησε με ετοιμότητα:

—Κατά τύχη! Σε συνάντησα στον δρόμο και σε ακολούθησα.

Δεν είχε να δώσει άλλος εξηγήσεις. Άπεναντίας, θά έπρεπε εκείνος να ζητήσει εξηγήσεις. Την ρώτησε λοιπόν με κάποια τραχύτητα:

—Γιατί μ' άφησες χωρίς ειδήσεις, Πολίνα; Γιατί έφυγες απ' το Σατελρώ; Δεν μου είχες ορκιστεί να με περιμένεις;

Εκείνη του ψιθύρισε σκουπίζοντας ένα

δάκρυ:

—Ναί, σου είχα δρκιστή. Έτοιμοθάναν-
τοι όμως οι γονείς μου, μ' έμπιστεύθηκαν
σ' έναν γέρο θείο πολύ πλούσιο, αδελφό
της μητέρας μου, ιδιοκτήτη της βίλλας
«Μουσώτις». Ήμουν χωρίς δεκάρα. Έ-
πρεπε να περάσουν χρόνια ώσπου να
δημιουργήσης έσύ μια θέση. Έν τω μετα-
ξύ δέχθηκα νάρθω να περιποιηθώ αυτόν
τον γέρο θείο μου του οποίου θά είμαι ή
μοναδική κληρονόμος.

—Γιατί δέν μου τάγραφε δλα αυτά;
Έξ άλλου, ο θεός σου δέν θά μάς έμπο-
δίξε νά παντρευτούμε.

—Ίσα-Ίσα πού θά μάς έμπόδιζε. Μοῦ
ἀπέσπασε τήν ὑπόσχεση νά μὴν παντρευ-
τώ πρὶν ἀπ' τὸν θάνατό του.

Καί στήν θύμηση τοῦ αὐστηροῦ θεοῦ,
μιά ζωηρή ἀνησυχία τήν κυρίευσε.

—Φύγε, σέ παρακαλῶ, ἰκέτευσε τὸν νέο,
δέν πρέπει νά μάς δοῦν μαζί.

—Άκουσε, τῆς εἶπε, ἀν θέλῃς νά ξα-
νάρθω ἐδῶ, ἔλα νά μέ δῆς μόνη σου σή-
μερα τὸ ἀπόγευμα σὸ διαμέρισμά μου,
18 πλατεία Τσιανοῦ, σὸ Πουαν-ντῦ-
Ζοῦρ.

Τὴν ἀγκάλιασε κι' ἓνα φλογερὸ φιλὶ
ἔνωσε τὰ χεῖλῃ τους. Ὑστερὰ ἔτρεξε,
δρασκελίσσε τὰ κάγκελλα κι' ἔγινε ἀφαν-
τος.

Ήταν βέβαιος πὼς ἡ Πωλίνα θά πῆ-
γαινε...

□ □

Ὁ Μαρουῶ τὸν περίμενε σὸ ἴδιο κα-
φεναῖκι μαζί μέ τὸν Μπονέλ, ἓναν ἄλλο
συμμορίτη.

—Άρῃσα λίγο, τοὺς εἶπε ὁ Ἄνρι,
γιατί ἤθελα νά μελετήσω σοβαρὰ τὰ
πράγματα. Μέσα σ' ἓνα μπαρ, κατ' ὀρθω-
σα νά «ψαρέψω» ἓναν γελίτονα τῆς βίλλας
πού ξέρεί καλά τί γίνεται ἐκεῖ-μέσα. Ἡ
βίλλα κατοικεῖται, ἔχει φύλακα, καί δέν
ἔχει οὔτε χρήματα, οὔτε ἀντικείμενα ἀ-
ξίας.

Ὁ Μαρουῶ σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Ὅχι-δὰ! φώναξε. Ὁ Νταγκράν πού
ἔπιασε φίλια μέ τήν μαγεύρισα τῆς βίλ-
λας μέ βεβαίωσε πὼς ἦταν πρώτης γραμ-
μῆς ὑπόθεσι. Στὸ πρῶτο πάτωμα, εἶναι
μιά κασσετίνα νεμάτη κοσμημάτων. Οἱ ὑ-
πνρέτες κοιμοῦνται ἐξω. Καί τήν νύχτα,
μένουν μόνο τὰ δυὸ ἀφεντικά.

Ὁ Ἄνρι Γκαλιέν τὴν εἶχε πάθει. Ὁ
Νταγκράν ἦταν ὅπ' τοὺς πὸ παληούς
συμμορίτες καί κατεῖχε ἀνώτερη θέση ἀ-
πὸ αὐτόν. Ὑπεχώρησε λοιπόν... στρατηγι-
κά:

—Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς «δουλειᾶς», εἶ-
πε, θά δοῦμε ὅταν βρεθοῦμε μέσα. Τὸ βέ-
βαιον εἶναι ὅτι κατοικεῖται ἡ βίλλα. Μπῆ-
κα μέσα στὸν κῆπο καί ἐξέτασα ὅλα τὰ
κατατόπια. Πιστέψτε με, τὸ κόλπο εἶναι
ἐπικίνδυνον. Μολονότι δέν συνηθίζουμε νά
χύνουμε αἷμα, θά βρεθοῦμε αὐτὴ τὴν φορὰ
στήν δυσάρεστη θέση νά ἀλλάξουμε συνή-
θειες...

Ὁ Μαρουῶ κῦτταξε μέ κατάπληξη τὸν
νεαρό συνένοχό του πού συνηθῶς ἦταν
πολὺ θαρραλέος.

Ἐπενέβη ὁ Μπονέλ:

—Τοῦ· ἐνοίκους τοὺς κοιμίζουμε μέ γλω-
ροφόρμιον. Δέν εἶμαστε, πρῶταρες, Γκα-
λιέν. Ἀπὸ φωνῆς δέν ἔχουμε νά φοβηθοῦ-
με, ἐφ' ὅσον τὸ σπῖτι εἶναι ἀπομονωμένο.

—Χρήματα δέν ἔχοιμε, πρέπει νά δρά-
σουμε σύντομα, πρόσθεσε ὁ Μαρουῶ.

—Δίκιο ἔχετε, εἶπε ὁ Ἄνρι. Καλλίτε-
ρα ὅμως νά πᾶξουμε πρῶτα ὅλα μας τὰ
ἀτοῦ. Σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες μου.

οἱ ἔνοικοι τῆς «Μουσώτιδος» θά πᾶνε τα-
ξίδι σέ λίγες μέρες. Ἄς περιμένουμε νά
ἀδειάσῃ πρῶτα τὸ σπῖτι κι' ἔπειτα κά-
νουμε τὴν ἐπιδρομὴ.

—Ἄς τὸν ἀναβάλουμε γιὰ μιὰ βδομά-
δα, παραδέχτηκε ὁ ἀρχηγός.

«Μέσα σέ μιὰ βδομάδα, σκέφθηκε ὁ
Ἄνρι, κάτι θά σκεφθῶ γιὰ νά ἀπομακρύ-
νω τὴν Πωλίνα ἢ γιὰ νά κάνω τοὺς δικούς
μου ν' ἀφήσουν κατὰ μέρος τὸ σχέδιό
τους».

□ □

Ἡ Πωλίνα τὸν ἐπισκέφθηκε σὸ διαμέ-
ρισμά του νωρίτερα ἀπὸ ὅ,τι τὴν περίμε-
νε, μέ μιὰν ὑπέροχη πράσινη τουαλέττα
πού ἔκανε νά ξεχωρίζῃ ἡ ἑσθὴ ὁμορφιά
τῆς. Φαίνονταν εὐθυμὴ καί δροσερὴ ὅπως
στά ραντεβού τους σὸ Σατελρώ.

Ήταν πῦθ ἐρωτευμένη ἀπὸ ἄλλοτε. Φά-
γανε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μαζί σ' ἓνα τρυφε-
ρώτατο τέτ-ά-τέτ.

—Ἄς εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι ὅπως
πρὶν, τῆς εἶπε ἐκεῖνος κυττάζοντάς τήν
κατάματα. Θά παντρευτοῦμε μὲλις μπο-
ρέσουμε. Τώρα ὅμως μὴν δοκιμάσης νά
μοῦ ξαναφύγῃς, γιατί θά ἤμουναι ἱκανός
νά σέ σκοτώσω.

—Πρὸ παντὸς νά μὴν ἔρχεσαι στήν βίλ-
λα γιὰ νά μὴ σέ δῇ ὁ θεός μου, ἔκανε ἡ
νέα. Θαῦμα πὼς δέν σέ εἶδε τὸ πρῶτ.

—Πῶς μπορεῖς νά ὀφίστασαι μιὰ τέτοια
τυραννία; Ἄφισέ τον κι' ἔλα μαζί μου!
Ἐχεῖς ἐνηλικιωθῇ πιά. Κανείς δέν θά σ'
ἐμποδίσῃ νά παντρευτοῦμε.

Ἐκεῖνὴ χαμογέλασε λυπημένα κι' ὁμο-
λόγησε:

—Ἄνρι, δέν μπορῶ νά ὑποφέρω τίς
στερήσεις. Ἐχε ὅμως ὑπομονή, κι' ἴσως
νωρίτερα ἀπὸ ὅ,τι τὸ ἐλπίζουμε, μέ παν-
τρευτῆς πλούσια.

Χωρίστηκαν μέσα σέ χίλια χάδια. Ὁλη-
νύχτα, ὁ Ἄνρι σκεπτόταν πὼς θά κατὰ-
φερνε νά ἐμποδίσῃ τοὺς φίλους του νά
ληστέψουν τὴν βίλλα, καί ἂν δέν τὸ κα-
τάρθονε, πὼς θάκανε ὥστε νά ἀπουσία-
ζε ἀπὸ τὸ σπῖτι γιὰ κάμποσο καιρὸ ἡ Πω-
λίνα. Ἀλήθεια, γιατί νά μὴν τὰ κανονίσῃ
νά τὴν ἀπομακρύνῃ ἀμέσως;

—Θά πάρω ἄδεια ἀπ' τὸ δικηγορικὸ
γραφεῖο ὅπου ἐργάζομαι, τῆς εἶπε
ἐπομένῃ. Τὶ ὁμορφα πού θάταν νά μένα-
με μιὰ-δυὸ βδομάδες στήν Κυανὴ Ἀκτή;
Τὶ λές εἰς;

—Ποῦθ θά τὸ ἤθελα, εἶναι ὅμως ἀδύ-
νατο αὐτὸ τοῦ ἀποκριθῆκε μέ μελαγχω-
λία. Ὁ θεός μου εἶναι ἄρρωστος, καί
παραδεχόταν νά τὸν ἐγκαταλείψω, ἔστω
γιὰ λίγες μέρες.

Ὁ Ἄνρι ἐτοιμαζόταν νά διαμαρτυρη-
θῇ γιὰ τὴν σκληραβία στήν ὁποία τὴν εἶχαν
καταδικάσει, ἐκείνη ὅμως τοῦκλεισε τὸ
στόμα μ' ἓνα γλυκὸ φιλὶ. Κι' ἔτσι, ἔξχα-
σε τὴν ἀπειλὴ πού κρεμόταν πάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι ἐκείνης πού ἦταν τώρα κάτι
παράπάνω ἀπ' τὴν ζωὴ του.

«Ἄν περᾶσῃ αὐτὸς ὁ ἐφιᾶλτης, σκε-
πτόταν, ἀπόψε ἀφήνω τὴν συμμορία καί
ξαναρχίζω πάλι νά κερδίζω τίμια τὸ ψω-
μί μου. Θέλω νά ἀξιῶ τὴν εὐτυχία μου».

Ἐν τῷ μεταξύ ἀναγκάστηκε νά πάρῃ
μέρος σέ ἐπιδοσεις. Τὰ κέρδη ὅμως ἀ-
πὸ τίς δουλειές αὐτές ἦσαν μικρά, καί οἱ
συμμορίτες νκρίνουναν. Καί πότε ὁ ἕνας,
ὁ ἄλλος, ἀνίσταν νά ξαναρωτοῦν
τὸν Ἄνρι, μέ μεγαλύτερη, ὅσο πῆγαινε,
ἀντιπονησία, γιὰ τὴν «ὑπόθεσι» τῆς
βίλλας.

—Δέν θά ἀποφασίσουν ἀκόμη οἱ ἄν-

θρωποὶ νά πᾶνε ταξίδι; τὸν ρωτούσαν.

Στὸ τέλος ὁ ἐβδομάδος ἔφθασε ὁ
προσδόκητα ὁ Νταγκράν:

—Ἐσὺ, Γκαλιέν, ἔκανε, ἐμποδίζεις νά
ληστέψουν τὴν «Μουσώτιδα»; Τρελλάθη-
κες; Ὁλόκληρη περιουσία εἶναι ἐκεῖ-μέ-
σα! Οἱ δουλειές πᾶνε ἄρκετὰ ἄσχημα.

Δέν εἶναι ὥρα νά περιφρονῇ κανείς κάτι
τέτοια... λαχεῖ! Ἄκουσε: ξέρω ὅλα τὰ
κατατόπια τῆς βίλλας. Πῶς, ἔχει μιὰ μι-
κρὴ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας πού ἀνοίγει εὐ-
κολα χωρὶς νά ἀντιληφθοῦν τίποτα τὰ
ἀφεντικά πού κοιμοῦνται πολὺ νωρίς, ἀν-
τίθετα ἀπὸ ὅ,τι ἐσὺ φαντάζεσαι. Κι' ἂν
ἐμπήσουν ἄλλωστε... τόσο τὸ χειρότερο
γι' αὐτοὺς. Κι' ἂν πυροβολήσουμε ἀκό-
μα, δέν θά μάς ἀκούσῃ κανείς σ' αὐτὴ
τὴν ἔρημια.

Ὁ Ἄνρι ἔκανε νά διαμαρτυρηθῇ. Ὁλοι-
οὶ συμμορίτες ὅμως τὸν πρόγκηξαν.

—Ἀπόψε, λοιπόν; πρότεινε ὁ Νταγ-
κράν. Ἄς πᾶμε πρῶτα στήν διόρηξη
τοῦ Γκάρος, στήν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα
κι' ὕστερα στήν «Μουσώτιδα» στίς τρεῖς ἢ
τέσσερις τὸ πρῶτ. Σύμφωνα; Θάρθῃς
φαντάζομαι, Ἄνρι, κι' ἐσὺ μαζί μας...

—Ἀσφαλῶς ὄχι. Κάνετε μιὰ τρέλλα
καί δέν μπορῶ ἐγὼ νά σᾶς μιμηθῶ.

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε γιατί πίστρεψε
πὼς ἦταν τὸ πληγωμένο φιλότιμο πού μι-
λούσε.

□ □

Ἄφοῦ δίστασε ὅλο τὸ ἀπόγευμα καί
μάταια περίμενε τὴν Πωλίνα γιὰ νά τὴν
προειδοποιήσῃ γιὰ τὸν κίνδυνο πού διέτρε-
χε, πῆγε σέ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπίνα καί
πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Ἀστυνομικὸν τιμῆμα αὐτοῦ; Ἀπόψε,
στίς τρεῖς τὸ πρῶτ, εἶπε, ἀλλάζοντας τὴν
φωνή του, γκάγκστερς θά κάνουν διόρηξη
ἐν τῇ βίλλᾳ «Μουσώτις». Ποιὸς τηλε-
φωνεῖ; Ἀδύνατον νά σᾶς πῶ τὸνομά μου..
«Εἰμαι ἓνας προδότης, ἓνας κακοῦρ-
γος, σκεπτόταν. Δέν μπορούσα ὅμως νά
κάνω κι' ἄλλοιῶς».

Τὸ βράδυ, ὁ Μαρουῶ, πού ἦταν πολὺ
φίλος του, τὸν κράτησε νά φᾶνε μαζί:

—Άκουσε, εἶπε στὸν Νταγκράν, εἴμαστε
ἄρκετοί, ἔστω καί χωρὶς τὸν Ἄνρι, γιὰ
νά χωριστοῦμε σέ δυὸ ὁμίλους καί νά ἐ-
νεργήσουμε συγχρόνως. Ἐνῶ ἐσὺ θά πι-
γαίνῃς στήν «Μουσώτιδα», ἐγὼ θά πηγαί-
νω στὸ Γκάρος μαζί μέ ἄλλους τρεῖς. Ἀρ-
χίζοντας σέ μιὰ ὥρα, μπορούμε, ἂν ἔρ-
θουν βολικά τὰ πράγματα, νάχομε ἐπι-
στρέψῃ στίς δύο τὸ πρῶτ.

—Στίς δύομιση τὸ ἀργότερο, πρόσθε-
σε ὁ Νταγκράν.

Ὁ Ἄνρι Γκαλιέν μέ μεγάλη δυσκολία
συγκρατοῦσε τὴν ταραχὴ του: Ὅστε ἡ
προδοσία του δέν θά χρῆσιμευε σέ τίπο-
τα; Ἡ ἀστυνομία θάφθανε πολὺ ἄργα.
Τηλέφωνο δέν εἶχε ἐκεῖ- κοντὰ γιὰ νά ἐι-
δοποιήσῃ κανείς τὴν ἀστυνομία.

«Κι' ὅμως πρέπει νά τὴν σώσω!» σκε-
πτόταν.

—Πᾶν νά κοιμηθῶ, εἶπε στὸν Νταγ-
κράν.

Ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καί βγῆ-
κε χωρὶς νά τοῦ δώσουν τὴν παραμικρὴ
προσοχή.

Μόλις βοήθηκε ἔξω, ἄρχισε νά τρένῃ
σάν τοελλός. Δέν τοῦ ἔμενε παρὰ νά τὴν
προειδοποιήσῃ. Ἀλλοιῶς, δέν θά τὴν ἔ-
σωζε. Ἐν ἀνάγκη, θά τὴν ὑπεράσπιζε μέ
τὸ ρεβόλβερ σὸ χέρι ἐναντίον τῶν συνε-
νόχων του.

□ □

Ἐφθασε λαχανιασμένος στήν «Μουσώ-

τιδα», σκαρφάλωσε τὰ κάγκελλα καί πῆ-
δηξε μέσα. Προχώρησε πρὸς τὴν κοιμι-
σμένη βίλλα. Ἀνέβηκε τὰ μαρμαρένια
σκαλοπάτια. Ἦξερε πὼς δέν μπορούσε
νά ἐμπήσῃ τὴν Πωλίνα χωρὶς νά ἐμπή-
σῃ καί τὸν γέρο θείο. Τὶ νά γίνῃ ὅμως;

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι: καμμιὰ ἀπάντη-
ση. Ξαναχτύπησε: καί πάλι τίποτα. Ἐπὶ
δέκα λεπτά τῆς ὥρας βροντοῦσε τὴν πόρ-
τα χωρὶς ἀποτέλεσμα. Θεός κι' ἀνεψιὰ
θὰ κοιμόνταν βαρεῖα καί σὲ κανένα ἀπο-
μακρυσμένο δωμάτιο. Θυμήθηκε τὸ σγέ-
διο τοῦ Νταγκράν. Βρῆκε τὴν πορτοῦλα
τῆς ὑπηρεσίας καί δέν δυσκολεύτηκε νά
παραβιάσῃ τὴν κλειδαριά τῆς.

Μπήκε μέσα στὴν κουζίνα, βρῆκε ἓναν
διακόπτη, ἀναψε τὸ φῶς.

«Νὰ ἤξερα τουλάχιστον, πού εἶναι τὸ
δωμάτιό τῆς...» σκεπτόταν.

Καί χτύπησε μιὰ κατσαρόλα γιὰ νά
κάνῃ κρότο.

Ξαφνικά, ἄκουσε βήματα σὸ ἀπάνω
πάτωμα. Βγῆκε στὸν προθάλαμο καί πε-
ρίμενε.

Κατέβαιναν τὴν σκάλα. Μηχανικά, ὁ
Ἄνρι ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη κι' ἔσφι-
ξε τὸ ρεβόλβερ του.

—Ροζέ, ἀγάπη μου, πρόσθεξε, ψιθύρισε
ἡ Πωλίνα Μασσιέ. Ἰσως νά εἶναι διαρρη-
κτες.

Ἄκουσθηκε ἓνα γέλοιο καί μιὰ ἀνδρι-
κὴ φωνὴ ἀπάντησε:

—Ὅχι-δὰ! Θά εἶναι καμμιὰ γάτα πού
τὴν κλείσανε μέσα στὴν κουζίνα. Πᾶν
νά τὴν διώξω νά μὴν κινήῃ πιά φασαρία.
Πήγαινε ἐσὺ σὸ δωμάτιό μας. Ἡ περιέρ-
γεία σου δέν εἶναι δικαιολογημένη.

Μηχανικά, ὁ Ἄνρι ἀποσποχώρησε καί
χώθηκε σέ μιὰ σκοτεινὴ γωνία. Τώρα
τοὺς διέκρινε καλλίτερα: ἐκεῖνος ἦταν ἕ-
νας ἄνδρας γέρος, σαραντάρης πάνω-
κάτω, κι' ἡ Πωλίνα, μέ πυτζάμες σάν κι'
ἐκεῖνον, ἦταν πιασμένη σὸ μπράτσο του:
«Αὐτὸς λοιπόν εἶναι ὁ περίφημος θεός»,
σκέφθηκε ὁ νεαρός γκάγκστερ. «Ὅστε
μέ κοροϊδεύε τὸσον καιρὸ! Μόλγε ψέμ-
ματα!»

Δέν σκεπτόταν πᾶ νά σώσῃ κανέναν.
Ἐνα πράγμα τὸν ἐνδιέφερε τώρα στὸν
κόσμο: νά μάθῃ τί ἦταν γιὰ τὴν ἀγαπημέ-
νη του αὐτὸς ὁ ἄνδρας. Ὅταν βρέθηκαν
ἀπότομα μπροστὰ του, ἔμπηξαν καί οἱ
δυὸ μιὰ κραυγὴ.

—Ψηλὰ τὰ χέοια! φώναξε ὁ Ἄνρι.

Εἶχαν κασφοθῇ στὴν θέση τους ἀπ' τὴν
φοβὴ. Ἡ Πωλίνα ποσπαθοῦσε νά συναν-
τήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ νέου γιὰ νά τὸν ἰκε-
τεύσῃ.

—Θὰ μάθετε γιατί βρῖσκομαι ἐδῶ, κύ-
ριε, εἶπε ὁ Ἄνρι στὸν «θείο». Πῆτε μου

ὅμως πρῶτα ἂν εἰσθε στ' ἀλήθεια θεός
αὐτῆς τῆς γυναίκας;

Κατάπληκτος, ὁ ἄλλος ἀποκρίθηκε:

—Θεός τῆς; Τρελλαθήκατε;

Ἡ Πωλίνα ἔμπηξε μιὰ σαρακτικὴ
κραυγὴ:

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, Ροζέ. Θὰ μέ συγ-
χωρέσης. Εἶχα γνωρίσει αὐτὸν τὸν νέο
ἄλλοτε σὸ Σατελρώ. Καί φαντάστηκε...

Ὁ οἰκοδεσπότης δέν περίμενε ν' ἀκού-
σῃ ὥς τὸ τέλος. Τρελλός ἀπ' τὸν θυμὸ
του, ὤρμησε.

Δέν πρόλαβε ὅμως νά φθάσῃ κοντὰ
στὸν ἀντίζηλό του γιατί ἓνα πυροβολι-
σμός τὸν ἔρριξε νεκρό.

Ἡ Πωλίνα Μασσιέ στεκόταν ἀκίνητη.
Ὁ Ἄνρι τὴν κῦτταξε κατάματα, ἀμείλι-
κτα. Ὁ φόβος τὴν εἶχε παραβιάσει καί
σὲ λίγο τὰ φάνερωσε ὅλα.

—Ήταν πλούσιος, τοῦ εἶπε. Ἐσὺ ἔλει-
πες τόσο μακριὰ κι' ἦσουν τόσο φτωχός.
Ἦμουν ὁλομόναχη ἀφοῦ πέθαναν οἱ γο-
νεῖς μου. Καί μέ πήρε μαζί του. Κι' ὅ-
μως μονάχα ἔσένα ἀγαποῦσα, Ἄνρι.

Αὐτὸ ἴσως νά ἦταν ἀλήθεια. Δέν τὴν
πίστευε ὅμως. Ἀλλοτε ὑπῆρξε γι' αὐτὸν
δλὴ ἡ ὁμορφιά κι' ὅλα τὰ προτερήματα
τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τώρα...

Ἡ Πωλίνα εἶναι ἓνας ἄγγελος, εἶχε
σκεφθῇ τίς τελευταῖες μέρες κι' ἀπ' τὴν ἀ-
πελπισία μου πού τὴν ἔχασα ἔπεσα τόσο
χαμηλὰ. Τώρα, χάρις σ' αὐτὴν θά ἐξα-
γινωθῶ.

Καί νά πού ἔβρισκε αὐτὸν τὸν ἄγγελο
χωμένο μέσα στὸν βοῦρκο! Τῆς ἀποκρι-
θηκε μόνο:

—Χαμένο κορμί! Φοβάσαι.

Ἐκείνη ἄπλωσε ἰκετευτικά τὰ χέρια.
Ἄσυνκίνητος ὁ Ἄνρι, τὴν σημάδευε καί
πυροβόλησε ξανά.

□ □

Τώρα, ἔβλεπε τὸ πῶμα τῆς κοντά
στὸν συνένοχό τῆς. Γιὰ ἓνα δευτερόλε-
πτο σκέφθηκε νά αὐτοκτονήσῃ, ἀκούμπη-
σε μάλιστα καί τὸ ρεβόλβερ του στὸν
κρόταφό του. Κατέβασε ὅμως τὸ ὄπλο,
τῶρα ἐν τῇ τσέπῃ του καί ἔξεσπασε σ'
ἓνα σαρκαστικὸ γέλοιο.

«Δέν τὸ ἀξίζει» σκέφθηκε.

Βγῆκε ἀπ' τὴν βίλλα, ἀφοῦ ἔσβυσε μη-
χανικά ὅλα τὰ φῶτα. Ἐξῶ, θυμήθηκε
τὴν ἐπιδρομὴ τῆς συμμορίας κι' ἔνοιωσε
μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νά δῇ τί θά συνέβαι-
νε.

Κρυμμένος πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους, εἶ-
δε σέ λίγο ἓνα αὐτοκίνητο νά σταματᾷ
στὸν δρόμο, μέ σβυσμένα φῶτα. Ἀναγνώ-
ρισε τοὺς συνένοχους του πού κατέβηκαν
καί προχώρησαν ἀθόρυβα πρὸς τὴν βλ-

«Βρίσκοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ κι' ὅ-
στερα στὸν προθάλαμο τὰ δυὸ πτώματα,
θὰ φύγουν ἄραγε ἀμέσως;» ἀναρωτιό-
ταν.

Εἶχαν μπῆ. Ἀργοῦσαν ὅμως νά βγοῦν.
«Τὶ πεισματάρης πού εἶναι ὁ Νταγκράν,
σκεπτόταν ὁ Ἄνρι. Δέν ἐννοεῖ νά φύγῃ
χωρὶς τὴν λεία του».

Αὐτὰ σκεπτόταν, ὥσπου ἄκουσε ἓνα
μεγάλον καμῖόν νά σταματᾷ κοντὰ σὸ
αὐτοκίνητο μέ τὰ σβυσμένα φῶτα καί νά
πηδοῦν ἀπὸ μέσα καμμιὰ δωδεκακοῖα χω-
ροφύλακες.

«Οἱ ἄλλοι πήγαν ἄργα, σκέφθηκε μέ
συγκίνηση. Οἱ χωροφύλακες ἦρθαν νω-
ρίς. Εὐτυχῶς πού ὁ Μαρουῶ δέν ἦταν
μαζί τους».

Γελοῦσε μέ σπαραγμὸ, σιωπηλά. Σέ
λίγο, ὅταν εἶδε, ἀπ' τοὺς θάμνους ὅπου
ἦταν κρυμμένος, τοὺς χωροφύλακες νά
ἀφένουν δεμένους τοὺς συνένοχους του,
ἄκουσε τὸν Νταγκράν νά λήθ στὸν ὑπα-
στύνομο:

—Καί φυσικά θά πιστέψουν πὼς ἐμεῖς
σκοτώσαμε τοὺς δυὸ φουκαράδες!

—Ποῦθ θά δυσκολευθῇς νά μά

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΧΙΟΝΙ ΜΕ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ!

Είνα από τα πολλά περιεργα που θάχρη να παρουσιάσει η Διεθνής Έκθεση του 1937 που θα γίνει στο Παρίσι, θα είναι και το τεχνητό χιόνι. Δηλ., δεν θάναι κανένα

φυσικό χιόνι σαν εκείνο που κάμνουν στον κινηματογράφο κομμωτίζοντας θαμβάκι, αλλά χιόνι αληθινό που θα πέφτει μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού!

Η ιδέα δεν είναι καινούργια. Όταν ο Τσάρος Νικόλαος Β' είχε επισκεφθεί πριν τον πόλεμο το Παρίσι, ο γλύπτης Πιερ Ρόε είχε τοποθετήσει στην μεγάλη κλίμακα του Δημαρχείου, όπου θα γινόταν υποδοχή προς τιμήν του Τσάρου, δύο άρκουδες από μέταλλο, τις οποίες είχε κατασκευάσει ο ίδιος. Μέσα στις άρκουδες, υπήρχε ένα παγοποιητικό μηχάνημα που τις σκέπαζε διαρκώς με χιόνι, προς μεγάλη εκπλήξη του ύψιλου επισκέπτη.

Το χιόνι της Έκθεσης θάναι διαφορετικής κατασκευής, αλλά θα είναι και αυτό εξίσου αθέτητο!

□ □

ΟΝΟΜΑ—ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

Τον Μαραθώνιο στους 'Ολυμπιακούς του Βερολίνου, τον έχει κερδίσει ως γνωστόν, ο Ιάπωνας δρομέας Σόν. Το όνομα του κερτίνου αυτού πρωταθλητού, έδωκε αφορμή στους διεθνείς καλαμπουριστάς να δρᾶσουν!...

Έτσι, οι Γάλλοι, που στην γλώσσα των σόν σημαίνει ήχος, καλαμπούρισαν με το όνομα του Γιαπωνέζου, λέγοντας πώς δεν ήταν δυνατόν, παρά ο Σόν να βγῇ ο ταχύτερος μααραθονοδρόμος, αφού ο ήχος (σόν) διανύει 340 μέτρα το δευτερόλεπτο!

Οι Άγγλοι πάλι, στους οποίους σόν

σημαίνει γυδός, είπαν πώς δεν μπορούσε παρά να κερδίσει ο γυδός (σόν) της χώρας του 'Ανατέλλοντος 'Ηλίου!

Πάντως, είτε έτσι, είτε αλλιώς, ο Σόν

ήρθε πρώτος και πήρε ως έπαθλο εκτός από την μικρή ολυμπιακή δρεῖ μέσα σε γλάστρα, και μια περικεφαλαία του δού αιώνας, που έχει δρεβή στα έρεπια της 'Ολυμπίας.

□ □

«ΕΔΩ ΚΟΥΡΕΥΕΣΘΕ ΤΖΑΜΠΑ!»

Ενας 'Αμερικανός κουρεύς, συνδυάζοντας την φιλανθρωπία με την ρεκλάμα, έστειλε στο δημαρχιακό τμήμα της περιφέρειας του, στην Νέα Υόρκη 125 δελτία δωρεάν κουρεύματος των μαλλιών, για να διανεμηθούν στους άνεργους.

Μετά 24 ώρες μιά μαριού ούρα από 200 πρόσωπα είχε σχηματισθῇ έξω από το κατάστημα του κουρέως, ο οποίος τους δέχθηκε δλους. Δέκα από τους πρωτότυπους αυτούς πελάτες του έμπαινεύθησαν ότι είχαν έννεα μήνες να κόψουν τα μαλλιά των.

Ένας άλλος δὲ είχε δλοάληρη... χείτη, που του έπεφτε στους ώμους.

Ο φιλάνεργος κουρεύς τους κούρεψε μέσα σ' ένα απόγευμα δλους με την ψιλή και

τους έστειλε στον κ. δήμαρχο για να πάρουν ύστερ' απ' αυτό και ένα καλό λουτρό! Το παράδειγμα του 'Αμερικανού κουρέως θέλησε να το μιμηθῇ και ένας συνάδελφός του μίας γειτονικής δρόμου μίας 40ετίας. Στους πρώτους 'Ολυμπιακούς αγώνες των νεωτέρων χρόνων, που έχουν γίνει στας 'Αθήνας το 1896, τα 100 μέτρα καλύφθηκαν σε χρονικό διάστημα 12 δευτερολέπτων. Μετά 40 χρόνια, στους 'Ολυμπιακούς του Βερολίνου, ο ίδιος δρόμος τρέχθηκε σε 10'' καί 2)10.

□ □

ΤΟΝ ΠΗΡΕ ΓΙΑ ΤΡΕΛΛΟ

Η σκηνή έγινε στην 'Αμερική, όπου οι άνθρωποι δεν διακρίνονται για ρωμαντισμό και δὲν χάνουν τον καιρό τους αποθαυμάζοντας την φύση.

Στο δρόμο Βοστώνης—Ν. 'Υόρκης τρέχει ένα μεγάλο και υπέροχο αυτοκίνητο. Ο δρόμος είναι άνφορικός και ένδω κανείς άνεδαίνει, ένα ωραιότατο πανόραμα ξετυλίγεται κάτω στην πεδιάδα. Το αυτοκίνητο ξαφνικά σταματά σ' ένα σημείο του δρόμου, που είναι και το πιδ επικίνδυνο, και ο οδηγός του, ένας πλούσιος ξένος, καθ' όλα τα φαινόμενα, κατεβαίνει και πηγαίνει να άπολαύσει το πανόραμα.

Σε λίγο, στο ίδιο μέρος φθάνει ένα άλλο αυτοκίνητο, κατασκοινιμένο και σταματά κι' αυτό λόγω του ότι ο δρόμος στο μέρος εκείνο στένευε και ο ξένος έξ άλλου, είχε αφήσει το αυτοκίνητό του σε μιά τέτοια θέση

που δὲν μπορούσε ο άλλος να συνεχίσει χωρίς να φύγῃ ο πρώτος.

Κατεβαίνει λοιπόν, ο οδηγός του δευτέρου αυτοκινήτου, κατασκοινιμένος και αυτός, και λέγει του ξένου:

—Σας έσπασε το λάστιχο, τζέντλεμαν!

—Όχι!...

—Τότε δὲν θάχετε δευζίνη, ίσως...

—Ούτε.

—Χάλασε μήπως το μοτέρ;

—Ούτε κι' αυτό!

—Αλλά τότε γιατί σταματήσατε;

—Για να θαυμάσω το πανόραμα!...

Ο άλλος κύτταξε κατάπληκτος τον ξένο και μπαίνοντας διαστικά στο αυτοκίνητό του, γύρισε πίσω. Σε λίγο σταματούσε έξω από τον πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό.

—Εκεί επάνω, λέγει του άστυνομικού, είναι ένας επικίνδυνος τρελλός! Τρέξτε, προτού τασκιστῇ στο γκαρεμύ!...

□ □

ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΧΥΤΕΡΑ!

Δὲν εφαρμόζεται το κλασικό πιδ αυτό «πιδ βίτ ανκόρ» των σόνι φίλων του δολάν, μόνο στα τροχοφόρα αλλά και σ' όλα γενικώς τα σπύρ. Ας πάρουμε τις επιδόσεις δρόμου μίας 40ετίας. Στους πρώτους 'Ολυμπιακούς αγώνες των νεωτέρων χρόνων, που έχουν γίνει στας 'Αθήνας το 1896, τα 100 μέτρα καλύφθηκαν σε χρονικό διάστημα 12 δευτερολέπτων. Μετά 40 χρόνια, στους 'Ολυμπιακούς του Βερολίνου, ο ίδιος δρόμος τρέχθηκε σε 10'' καί 2)10.

Στα 1896 το άλμα εις ύψος σημείωσε επίδοση 1. μ. 81, μετά 40 χρόνια ο πρωταθλητής του Βερολίνου πηδᾷ 2. μ. 07.

Στα 1896 το άλμα εις μήκος σημείωσε

6. μ. 35, πέρυσι είχαμε 8 μ. 13!

Όστε δὲν πᾶμε πιδ μονάχα «άν κόμη ταχύτερα» αλλά και «άν κόμη ψηλότερα» και «άν κόμη μακρότερα».

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο διάσημος ιδιωτικός ντέκετιβ Ρέις Ουίλλιαμς παίρνει μιά επιστολή από έναν μυστηριώδη άγνωστο που του στέλλει 1000 δολάρια και του όρίζει ραντεβού μπροστά από τον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό. Ο Ουίλλιαμς άποφασίζει να πῇ.

Έν τῷ μεταξύ δέχεται την επίσκεψη του Γκρέγκορ Φόρντ, άρχηγού της μεγαλύτερας άστυνομικής οργάνωσης της πόλεως, ο οποίος του υπόσχεται 1000 δολάρια αν σκοτώσῃ τον τρομερό γκάγκστερ Φίλ Ριτζέριο.

Ο Ουίλλιαμς άρνείται. Πηγαίνει στον Κεντρικό Σταθμό κι' ο άγνωστος επιστολογράφος του εμφανίζεται άπότομα μ' ένα περισκεφο. Προτού όμως πυροβολήσῃ σωριάζεται νεκρός από τις σφαίρες του Ρέις Ουίλλιαμς, που φεύγει και επισκέπτεται τον Γκρέγκορ Φόρντ. Την στιγμή εκείνη άναγκάλλουν στον Φόρντ ότι κάποιος άγνωστος δολοφόνησε τον Φίλ Ριτζέριο στον Κεντρικό Σταθμό.

Ο Φόρντ πληρώνει τα 1000 δολάρια στον Ουίλλιαμς και του υπόσχεται ότι θα φροντίσῃ να μὴ ένοχηθῇ καθόλου από την άστυνομία.

Μιλούσε άκόμη με την Φλόγα ο Ουίλλιαμς όταν εμφανίζεται ο Γιαρρόου. Ο Ουίλλιαμς του μιλά άπεριφράστως και τον καθιστά προσωπικώς υπεύθυνο για την ζωή του κοριτσιού του 'Αρχηγού. Επιστρέφοντας στο 'Αρχηγού ο Ουίλλιαμς άνακαλύπτει ότι παρακολούθει και σε λίγο δέχεται μιά δολοφονική επίθεση. Ο άστυνομικός την άποκρούει, θέτοντας εκτός μάχης τον κακούργο και συνεχίζει τον δρόμο του. Ξαφνικά όμως, δυο ταξί φαίνονται προς το μέρος του.

Σε λίγο εμφανίζεται και ένα τρίτο αυτοκίνητο που οι φάροι του τον φωτίσαν για μιά στιγμή κι' έπειτα έσβυσαν άπότομα.

5.

(Η συνέχεια)

Καθώς έφθανα κάτω από ένα φανάρι, το αυτοκίνητο έκανε άπότομη στροφή, ήρθε ξυστά στο πεζοδρόμιο και σχεδόν σταμάτησε. Ήταν ένα μεγάλο αυτοκίνητο τουρισμού με βαρετές κουρτίνες στα παράθυρα. Ξαφνικά οι κουρτίνες κινήθηκαν, το μοτέρ άρχισε να βουίζει δαυμονισμένα και ο σωφέρ άρχισε να χειρίζεται το λεβιέ της ταχύτητος. Έγώ κατάλαβα άμέσως: κατάλαβα πώς ήταν το αυτοκίνητο του θαυμάτου.

Έβλεπα τώρα την κάνη ενός όπλου πολυβόλου να προβάλλῃ άνάμεσα απ' τις

κουρτίνες.

Χωρίς να χάσω ούτε στιγμή, άρμηση μπροστά και ζάρωσα στο άνάβαθρο του αυτοκινήτου, γονατιστός.

Το κόλπο μου πέτυχε. Ο χειριστής του όπλου πολυβόλου, αστασιμένος, θέλησε να ξαναβρῇ τον στόχο και μετακίνησε βιαστικά το όπλο του. Ένα γλωμ πρόσωπο φάνηκε άνάμεσα απ' τις κουρτίνες για ένα δευτερόλεπτο. Ένα πρόσωπο που το σκοτεινό βλέμμα του υπέγραφε την θανατική καταδίκη μου.

Μιά σφαίρα έρριξε μόνο.

Ο κρότος του πυροβολισμού σκεπάστηκε απ' τον θόρυβο του μοτέρ. Το πρόσωπο του δολοφόνου φάνηκε βουτηγμένο στα αίματα. Οι κουρτίνες ξανάκλεισαν, το μοτέρ εξακολούθησε το φοβερό βούισμά του και το αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε δλ.

Ε άκούσει τον πυροβολισμό. Κανείς δὲν με είδε να γονατίζω. Μόνος έγώ, που είχα τραβηχτή πίσω προτού φύγῃ το αυτοκίνητο, ήξερα πώς το μεγάλο τουριστικό αυτοκίνητο που έστρεφε την γωνία της 'Εκτης Λεωφόρου, είχε μέσα έναν σκοτωμένο. Έναν σκοτωμένο που εξακολουθούσε να σφίγγῃ στα κοκκαλωμένα δάχτυλά του ένα όπλο πολυβόλο.

Ένοιωθα μέσα μου μιά καινούργια δύναμη. Δὲν είχα καταφέρει πολύ και δὲν τα είχα όμως καταφέρει άσχημα, αν λάβῃ κανείς υπ' όψει του τις περιστάσεις. Αδύτο κανείς δὲν θα το άμφισβήτησῃ. Τώρα καταλάβαινα το σχέδιο του Γιαρρόου. Μόλις είχα στρίψει την γωνία του δρόμου, ή «σκιά» που με παρακολουθούσε, έσπευσε μ' ένα αυτοκίνητο να είδοποιήσῃ κάποιον... άνη στο κατάλληλο μέρος, στα σκοτεινά, για να ξεκαθαρίσουν μιά και καλή τους λογαριασμούς των μαζί μου.

Έπρεπε να κολακεύωμαι δυο άπόπειρες μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας! Ο Μάρκ Γιαρρόου μου έδειχνε σεβασμό. Γιατί τι σημασία είχε αν ή μιά απ' τις δυο άπόπειρες δὲν περιλαμβανόταν στο πρόγραμμά; Αν δὲν γλύτωνά απ' τη μαχαίρι... θα ήταν περιττή η δέυτερη! Ο Μάρκ Γιαρρόου όμως μου είχε στείλει μιά επιστολή... και το άπαντούσα με μιά «ουστημένη»: Η στρατιά μου είχε τώρα έλαττωθῇ κατά μιά μονάδα—τον δολοφόνο που ήταν σκοτωμένος μέσα στο αυτοκίνητο! Ήταν μιά καλή προειδοποίηση αυτό.

Συλλογίστηκα και την Φλόγα και την βλαστήμησα, από μέσα μου. Προς το παρόν όμως είχα τελειώσει αυτή ή μικρή... δία. Ήμουν έλεύθερος, και κανείς δὲν θα με παρακολουθούσε πια γι' άπόψε.

Όπωσδήποτε, πήρα όλες τις προφυλάξεις μου προτού σταματήσω στην πόρτα του άρχοντόσπιτου όπου είχα συναντήσῃ τον 'Αρχηγό.

Αυτή τη φορά με έμπασε ένας άγνωστος. Μου μίλησε με τόνόμα μου και με πληροφόρησε πώς ο Κατάσκοπος άριθ. 7 με περίμενε με άσυμμοιρησία.

Καθώς έμπαινα μέσα στην αίθουσα, ο 'Αρχηγός σήκωσε το κεφάλι του:

—Θά σας δώ... κατόπιν. Παράξενο πράγμα, το σημείωμα είναι μόνο για σας. Σκέφτηκα... έλπισα δηλαδή πώς θα ήταν καί για μένα. Πρόκειται για την Μπέττυ.

Πέρασα σ' ένα διπλανό δωμάτιο κι' ή τότε άκλεισε πίσω μου.

Ο Κατάσκοπος άριθ. 7 έννοωσε άσφαλώς να διατηρήσῃ το ίνκωινό του. Κι' ύστερα από τα όσα μου είχαν έτοιμάσει οι άντίπαλοί μας τις τελευταίες ώρες, δὲν τον άδίκησα καθόλου.

Κανένας δὲν βρισκόταν μέσα σ' αυτό το δωμάτιο: ένα γραφείο, δυο καρέκλες, μιά λάμπα, μερικά βιβλία... και μιά φωνή. Στην άρχή, τα πράγματα μου φάνηκαν παράξενα, μακάβρια μάλιστα. Τα συνήθισα όμως. Πρόσεξα το κουτί. Ήταν ένα τηλεφωνικό μηχάνημα.

—Καθίστε, κ. Ουίλλιαμς.

Η φωνή ήταν προσποιητή. Μπορούσε να είναι άνδρική γυναικεία ή κα' παιδική... ή και στο γραμμόφωνο άκόμη! Μόνο που οι δίσκοι του γραμμοφώνου δὲν κάμνουν έρωτήσεις κι' ούτε άπαντούν σ' αυτές... όπως έκανε το παράξενο μηχάνημα!

—Είθε πρόθυμος να θυσιάσετε άπόψε την ζωή σας για το παιδί του 'Αρχηγού; Κώπτεσῃ ή φωνή.

Δὲν είμαι αίσθηματίας και γι' αυτό το λόγο σκέφτηκα λίγο, πριν άπαντήσω. Η φωνή έν τῷ μεταξύ συνέχισε:

—Όχι, λοιπόν! Καθώς βλέπω!

Διαμαρτυρήθηκε:

—Άκούστε, είπα. "Αν θέλετε να μάθετε αν είμαι πρόθυμος να διακινδυνέψω την ζωή μου για να άπιχειρήσω να σώσω το παιδί, άπαντώ: ναι.

—Είθε άνθρωπος που ξέρει να προφυλάγεται, κ. Ουίλλιαμς.

Ίσως ή φωνή να περιείκλει σαρκοσμό, ίσως και να μὴν ήταν τίποτα. Πάντως, έρχόταν συγκεχυμένη.

—Ίσως, άποκρίθηκα, κυττάζοντας με προσήλωση το μηχάνημα. Τρεις άπόπειρες έκαναν να με σκοτώσουν μέσα σε λίγες ώρες. Την πρώτη στον σταθμό, την δέυτερη, πιδ δέκα λεπτών, σ' έναν διάδρομο, την τρίτη, δυο λεπτά άργότερα, στον δρόμο. "Αν δὲν το θεωρείτε αυτό δράση, κι' εγώ δὲν ξέρω τί σας χρειαζέ-

Μητρικός δρῆνος

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ε. ΝΤΕ ΓΚΟΝΓΚΟΥΡ

Μάλιστα, κύριε, μπορώ να μιλήσω χωρίς να κουραστώ: αλλωστε κι' αν πάθω τόσο το καλλίτερο! Τι ζητώ μήπως εγώ; Όχι βέβαια την γιατρεία. Μάλλον με ενοχλούν οι περιποιήσεις που με κρατούν στην ζωή, που δεν την ανέχομαι πιά. Ω! αν έσωζαν το παιδί μου τότε τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Πέθανε όμως στον τόπο. Ή μοίρα είναι πολύ σκληρή: γιατί να με φεισθή έμένα, μια δυστυχισμένη γρηά που δεν έχει τίποτε άλλο να κάνει στην γη παρά να θρηνηί και να έπικαλῆται τον θάνατο σαν μίαν άπολύτρωση;

Για τον μικρό μου Άλμπέρ τὰ εἶχα όπομείνει όλα και τις θλαστήμεις, και τὰ ντυτήματα και την δυστυχία. Εγώ αὖτε είμαι εκείνη που έγινε άφορμή του θανάτου του. Εγώ είμαι ύπεύθυνη. Πίστεψα πώς έκανα καλά. Έχει τόσες δυσκολίες ή ζωή! Εγώ ήθελα να κρατήσω στο σπίτι τον πατέρα του παιδιού μου. Γι' αυτό δεν χάριζα ποτέ την ζωή. Οίκογενειακή έστία χωρίς άνδρα, δεν είναι κάτι που έμπνέει σε-θασμό... Έτσι σκεπτόμουν από μικρό κορίτσι.

Ή μητέρα μου όμως δεν είχε αυτή την όπομνή. Όταν ο πατέρας μου θύμωνε, εκείνη φώναζε παραπάνω από αυτόν. Έπρεπε να την άκούγατε! "Υστερα, εκείνος ξανάρχιζε... και πάλι τὰ ίδια... ώσπου μια ώραία μέρα ή μητέρα μου πήρε τὰ μπουγαλάκια της, μ' έπιασε απ' το χέρι κι' έφυγε μαζί μου με τὸ μέτωπο ψηλά, λέγοντας στις γειτόνισσες πώς δεν μπορούσε πιά να ζή μ' έναν μηκερή και πώς θὰ με άνέ-τρεφε μόνη της! Κράτησε τὸν λόγο της κύριε, ήταν γυναίκα με θάρρος. Τίποτε δεν μούλειψε ποτέ. Τίποτε, έξδν απ' τὸν πατέρα μου. Καμμιά φορά, στο σχολείο, οι συμμαθήτρίες μου με ρωτούσαν γιατί ήμασταν μόνες. Κι' εγώ ντρεπόμουν γι' αυτήν την θέση μας.

Εμαθα άργότερα πώς ο πατέρας μου ζούσε με μίαν άλλη γυναίκα και πώς είχε άλλα παιδιά. Ωστε μπορούσε μιά γυναίκα να ζήσει μαζί του... Κατηγόρησα την μητέρα μου για άχάριστη. Πόσο την σύγχυσα, την καυμένη την γυναίκα! Κουράστηκε τόσο πολύ για μένα. Καί πέθανε στην δουλειά.

□ □

Εγώ εμαθα ένα καλό επάγγελμα και παντρεύτηκα. Απέκτησα ένα αγοράκι. Πίστεψα πώς είχα βρή τον παράδεισό μου. Αυτό όμως δεν έάσταξε πολύ. Ο άντρας μου άρχισε να πίνει κι' εκείνος όπως τόσοι άλλοι. Προσπάθησα να τὸν συμβουλέψω... του κάκου όμως. Όταν ήταν νηστικός, μάκουγε... Μεθούσε όμως κι' όλα τὰ ξεχνούσε. Γινόταν άλλος άνθρωπος. Ή παραμικρή συζήτηση τὸν έκανε έξω-φρενών. Κι' εγώ σώπαινα... τι θέλατε να κάνω; Και στὸν μικρό είχα μάθει να σωπαίνω. Καθόταν με σκυμμένο κεφάλι ο καυμένος, έτοιμος να κλάψη. Κάπου-κάπου κύτταζε τὸν πατέρα του με πονεμένο βλέμμα.

Μόλις μπορέσα τὸν έβλεπα να μελετήσει, γιατί ο δάσκαλός του μου είπε πώς ο Άλμπέρ ήταν έξυπνος και θὰ προώδευσε στα γράμματα του. Φαντάζεσθε, τι περήφανη πὸ ήμουν! Έργάστηκα! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσα θὰ μου στοίχιζε! Για τὸν μικρό μου όμως και ποιά θυσία δεν θάκανα; Τὸν έντυνα ώραία, τὸν έστελνα σε παιδικές έξοχές, τὸ καλοκαίρι! Για να τὸν ώφελήση ο καθαρὸς αέρας. Και για να μὴν μὲνη στὸ σπίτι γιατί ο άντρας μου ολόένα και γινόταν πὸ άπότομος. Καταλάβαινε πὸς κέρδιζα πὸ πολλά χρήματα από όσα χρειαζόταν για να πίνη και μούκανε φοβερές σκηνές...

Οι έπιτυχίες του μικρού μου Άλμπέρ ήταν ή άνταμοιή μου. Μεγαλώνοντας δεν έφευγε από μένα, άπειναι-τίας όλο κι' άφοσιωνόταν σε μένα. Δεν σκεπτόταν παρά μόνάχα πὸς θὰ μου έξασφάλιζε μιά ήσυχη ζωή για να με κάνει να ξεχάσω τις στενοχώριες που μου είχε στοίχισει. Με όλα τὰ φιλόδοξα σχέδια που έτρεφα για τὸν γυιό μου, δεν μπορούσα να δώξω τὸν άντρα μου. Παντρεία για μένα σήμαινε σκλαβιά για όλη την ζωή.

Ήμουν περήφανη για τὸ παιδί μου που είχε γίνει μηχανικός ηλεκτρολόγος. Καί θὰ ζούσα κοντά του ξεκούραστη ζωή.

□ □

Σιγά-σιγά, ο γυιός μου μ' έκανε να συναισθάνωμαι πὸς είχα τὸ δικαίωμα να είμαι ευτυχισμένη.

Ο πατέρας του καταλάβαινε πὸς κάτι μαγειρεύαμε και καθώς δεν τὸ δίναμε εξηγήσεις, θύμωσε. Άκούς εκεί, να τὸν παρατήσω σαν ψωρασμένο σκυλί! Κι' όμως, κύριε, σὰς θε-βαιώ πὸς αυτό δεν ήταν αλήθεια. Ο μικρός μου τὰ είχε όλα κανονίσει έξια. Θάδινε στὸν πατέρα του ένα μηνιατικό να ζήσει σαν άνθρωπος. Θὰ τὸυ έδινε λίγα-λίγα χρήματα, κάθε έβδομάδα, για να μὴν τὰ πίνη μαζωμένα. Είχαμε συμφωνήσει να φύγω χωρίς να πὼ λέξη και ο Άλμπέρ να τὰ εξηγήσει ύστερα απ' την άναχώρησή μου... Αυτό είναι ή άφορμή της συμφοράς!

Ο άντρας μου που με ύποψιάζόταν έπιτηρούσε κάθε μου κίνηση. Όταν έ-

τοίμασα τις θαλίτσες μου, δεν ήταν στὸ σπίτι και νόμιζα πὸς κάπου έπι-νε με τὸς φίλους του, όπως κάθε θράδυ. Παραφύλαγε όμως! Πὸς να είχε καταλάβει άρα γε πὸς είχε φθάσει ή στιγμή; Ίδέα δεν έχω... Ίσως να φταίω εγώ: ποτέ μου δεν ήξερα να κρύβομαι. Καθὸς έτοιμαζόμουν να φύγω, τὸν είδα στὸ κατῶφλι: άπειλητικῶς προχώρησε εναντίον μου ένω όπισθοχωρούσα κατατρομαγμένη.

Άπειλητικῶς, προχώρησε εναντίον μου. "Εβγαλε ένα ρεβόλβερ απ' την τσέπη του, λέγοντας πὸς δεν θάφευγα... Δεν ήταν ξεμέθυστος, κύριε, σὰς θε-βαιώ. Γιατί κακὸς άνθρωπος δεν ήταν. Για να κάθεται ήσυχος, έπρεπε να θρίσκωμαι διαρκῶς στὸ πλευρό του. Μπορεί και να με σκοτώνει, είναι φυσικό... Δυστυχῶς, μπήκε ο γυιός μου, ώρμησε πρὸς τὸ μέρος μου για να με υπερασπίσει... Τότε... τότε... δεν ξέρω πιά... είναι τόσο φοβερό. Όλα αὐτὰ έγιναν μέσα σε λίγα λεπτά... περισσότερος καιρός χρειαζέται για να τὰ ιστορήσω... Ο άντρας μου πυροβόλησε σαν τρελλὸς κι' ο Άλμπέρ σωριάστηκε... Αυτό τὸ είδα με τὰ μάτια μου, κύριε, προτοῦ, πληγωθῶ κι' εγώ με την σειρά μου... μόνο πὸς τὸ καυμένο μου παιδί έμεινε στὸν τόπο, κι' εγώ ζῶ ακόμα... και λένε πὸς θὰ γλυτώσω.

Ο δολοφόνος αυτοκτόνησε! Βλέπετε πὸς δεν ήταν και τόσο κακός. Όταν συναισθανήθηκε τι είχε κάνει, τι μωρήθηκε μόνος του. Τούλάχιστον να είχα πεθάνει κι' εγώ...

□ □

Ή μεγαλύτερη συμφορά καθὸς βλέπετε, είναι ότι εξακολουθῶ να ζῶ. Τι θέλετε να κάνω; Ο μικρός μου δεν ζή πιά. Δεν τὸν είδα καν προτοῦ τὸν θάψουν. Ούτε μπόρεσα να τὸν φιλήσω για μιά στερνή φορά!

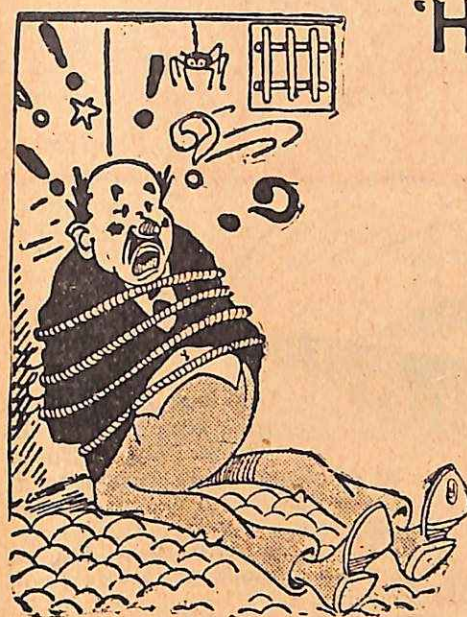
Γιατί να με επαναφέρουν στη ζωή; Άν, έννοιθαν πραγματικό οίκτο για μένα, έπρεπε να μ' άφίσουν να πεθάνω.

Τὸ μυαλό μου δεν μπορούσε πιά να σκεφτῇ. Ήμουνά ένα κουρέλι... Δεν έπρεπε να με ξυπνήσουν. Αὐτοὶ που με περιέθαλψαν μούκαναν τὸ μεγαλύτερο κακό... Και γιατί!

Σήμερα μου είπαν πὸς θὰ μπορέσω σύντομα να ξαναγυρίσω, στὸ σπίτι μου... Να ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μου! Να ξαναδῶ τὸ μέρος όπου σκοτώθηκε τὸ παιδί μου! Να σθῶ στο πάτωμα τὰ ίχνη του αίματός του κι' ύστερα να έξακολουθήσω να ζῶ μέρες... μήνες... χρόνια;...

Μὰ αὐτὸ είναι δυνατόν! Είναι αδύνατον να ξαναγυρίσω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι! Σ' αὐτὸ τὸ άδειανὸ σπίτι! Δεν μπορῶ να πάω κι' άλλου. Είναι αδύνατον να ζήσω!... Είναι αδύνατον!... Γιατί μ' έμπόδισαν να πεθάνω;...

Ε ΝΤΕ ΓΚΟΝΓΚΟΥΡ

Ψίλε μου, μου είπε ο φίλος μου Άνάν, πάντα κανείς έχει άδικο όταν τὰ κοπανᾷ χωρίς μέτρο: γιατί έχει άσχημο τέλος! Πρέπει να ξέρετε πὸς ο Κανάς έπιστρέφει τακτικά σπίτι του τούλάχιστον έξη φορές σὴν εβδομάδα, τρικλίζοντας, άφου έκανε ο στόμαχός του γενναία άπορρόφηση οίνοπνευματωδών.

Αὐτὸ δεν τὸν έμποδίζει να κρίνει αὐστηρά τὸς μεθυμένους και να τὸς δείχνει μεγάλη περιφρόνηση.

Ξέρεις, συνέχισε, τι συνέβη στὸν Φουρικέ, τὸν άγροφύλακα του Μουζύ-λέ-Κλαπιέ; Όχι; Λαμπρά! Άκουσε: Έμεινα, κάμποσο καιρό στὸ Μουζύ-λέ-Κλαπιέ. Θυμάσαι τὸν μπάριπα Κοντό που άντίθετα με τὸ δνομά του έχει ύψος 1 μέτρο και 80-και πὸς κοπανούσε απ' τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ, κάθε χρόματος και ποιότητος κρασί; Τὸ κρασί του χάλασε τὸν χαρακτήρα και κάθε ὡρα και στιγμή έσπαγε στὸ έδλο τὴν φουκαριάρα τὴν κ. Κοντοῦ, που έβλεπε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι! Καλόκαρδη όμως καθὸς ήταν συγχωρούσε πάντα τὸν άνδρα της.

Δυστυχῶς, ο Κοντὸς παράγινε. Μιά μέρα, τύφλα στὸ μεθῶσι, χώθηκε μέσα στην εκκλησία κι' άρχισε να χτυπᾷ τις καμπάνες ὡςως συνηθίζουμε να κάουμε όταν πιάση φωτιά στὸ χωριὸ ή στα περιχωρα. Όλος ο κόσμος άναστατώθηκε, οι πυροσβέστες έτρεξαν να φορέσουν τις στολές τους και να μάθουν πὸς είχε πιάσει φωτιά.

Όταν μαθεύτηκε πὸς ήταν φάρασα του μπεκρούλιακα Κοντοῦ, ὄλοι έτρεξαν να τὸυ ζητήσουν εξηγήσεις. Τὸς δέχθηκε όμως... με γροθιές! Και τι γροθιές... σαν καρπούζια! Τότε ο δήμαρχος έστειλε τὸν γιατρὸ της δημαρχίας δόκτορα Πιλου να έξετάση τὸν τρελλὸ που είχε άρchiσει να παραγίνεται επικίνδυνος!

Τὸν καλοδέχθηκε ο Κοντὸς τὸν γιατρὸ! Μόνο πὸς δὲ τὸν πέταξε έξω με τις κλωταίες!

Γι' αὐτὸ ο Άσκληπιάδης δεν δίστασε οὔτε στιγμή να συντάξῃ ένα πιστοποιητικό ότι ήταν έπιγον να κλεισθῇ ο Κοντὸς στὸ άσυλο φρενοβλαβῶν του Περνυσέ, πὸς είναι σε μικρή άπόσταση απ' τὸ Μουζύ-λέ-Κλαπιέ. Ή δημαρχία τὸ ένεκρινε κι' άντετέθη στὸν άγροφύλακα Φουρικέ ή έκτέλεση. Θὰ τὸν βοηθούσε ο

Ή περιπέτεια τοῦ άγροφύλακος

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Μπουαβέν ο αιδεράς.

Τὴν έπομένη, ο Φουρικέ τραβούσε κατ' ευθείαν στὸ σπίτι του Κοντοῦ. Ή κ. Κοντοῦ τὸν δέχτηκε:

—Ο άνδρας μου είναι στὸν κήπο και ρυτεύει πατάτες, είπε. Είναι σὰ καλά του αὐτὴν τὴν ὡρα...

—Ίσως. Έκανε ο άγροφύλακας, έχω όμως διαταγή να τὸν οδηγῶ στὸ Περνυσέ.

—Άγιοι Πάντες! Δεν θὰ τὸ κάνετε αὐτό!

—Κυρά μου, είναι για τὸ καλό σου! Στὸ τέλος, θὰ σε σκοτώσει καμιά μέρα.

Ο άγροφύλακας τράβηξε κατ' ευθείαν για τὸν κήπο:

—Καλημέρα, μπάριπα Κοντέ, τοῦ εί-πε, ζήτησε πὸς κάνει σήμερα. Ο Μποζύ, ο κρασοπώλης της ὁδοῦ Τιρμπὸν πήρε ένα κρασάκι πρώτης γραμμής! Δεν πάμε να τὸ δοκιμάσουμε;

Ο μπάριπα Κοντὸς ὤρμησε σὴν γυναίκα του:

—Βγαίνω για μιά στιγμή... πάμε να πιούμε ένα ποτηράκι με τὸν άγροφύλακα.

—Πήγαινε, άνδρα μου, είπε εκείνη ακουπίζοντας κρυφὰ τὰ δάκρυά της.

Βγήκαν και κατὰ τὴν χην άντάμωθηκαν σὴν γωνία του δρόμου με τὸν μπάριπα Μπουαβέν που δέχτηκε ευχαρίστως να δοκιμάσῃ τὸ κρασάκι του μπάριπα Μποζύ.

—Μοῦ κατέβηκε μιά Ίδεά! φώναξε ξαφνικά ο άγροφύλακας. Στὸ Περνυσέ είναι ένα σινεμά πρώτης γραμμής. Με τὸ τραίνο θὰ βρεθούμε εκεί σε είκοσι λεπτά. Πάμε;

—Όλοι δέχθηκαν χωρίς συζήτηση και πιασμένοι απ' τὰ μπράτσα τράβηξαν για τὸν σταθμό.

Σέ λίγο, τὸ τραίνο σταματοῦσε σὴν πόλη.

—Θὰ σε οδηγῶ... είπε ο Φουρικέ.

—Σταθήτε δυὸ λεπτά, διαμαρτυρήθηκε ο Κοντὸς, θὰ κερᾶσω κι' εγώ! Τὰ κρασιά του μπάριπα Μποζύ είναι καλά, αλλά άνοίγουν τὴν δίψα!

Και τὸς παρέσυρε σε μιά ταβέρνα.

—Δεν φαίνεται και τόσο τρελλός! μουρμούρισε ο άγροφύλακας στὸ αὐτί του σι-δερά.

Κι' οι «μισές» διαδέχονταν τις «μισές». —Κι' όμως πρέπει να πάμε στὸ σινεμά πὸς να πάρῃ ή ὁργή! φώναξε ο Φουρικέ

Διέταξε να συλλάβουν τὸν ψευδοτρελλό.

που δεν ξεχνούσε τὴν άποστολή που είχε αναλάβει.

—Εκεί είναι! είπε δείχνοντας τὸ άσυ-λο.

—Πάμε! είπε ο Φουρικέ κι' ο Κοντὸς. Ο Φουρικέ χτύπησε τὸ κουδούνι της γριλλίας, ο θυρωρὸς τὸς έμπασε κι' έσπευσε να τηλεφωνήση σὴν διεύθυνση για να άναγγελλῇ τὸς παράξενους έπισκέ-πτας.

—Θέλωμε τις καλύτερες θέσεις... πλη-ρώνομε ὅσο θέλετε!

—Περιμένετε μερικά λεπτά, είπε ο διευ-θυντὴς άνήσυχος.

Με τις άόριστες εξηγήσεις του Φουρι-κέ καταλάβαινε ότι τὸυ είχαν φέρι έναν τρελλὸ που έρχόταν απ' τὸ Μουζύ-λέ-Κλαπιέ, άλλα ποιόν;

Τηλεφώνησε σὴν δημαρχία πὸς τὸυ άποκρίθηκε:

Άρχισε να χτυπᾷ τις καμπάνες!...

—Ποιὸς είναι ο τρελλός; Ο Κοντὸς! Ο Κοντὸς απ' τὸς τρεῖς. Και καθὸς ήταν ο άγροφύλαξ, διέταξε τρεῖς γερούς νοσοκόμους να συλλάβουν τὸν ψευδοτρε-λλὸ που έγινε έξω-φρενών! Τότε ο διευ-θυντὴς διέταξε να τὸν κλείσουν μέσα στὸ κελλί τὸν επικινδύνων τρελλών!

Ξεμέθυστος πιά, ο μπάριπα Κοντὸς, ακολουθούμενος από τὸν Μπουαβέν που δεν είχε διάθεση να σάσιση σ' εκείνο τὸ μέρος, πήραν τὸ τραίνο για τὸ Μουζύ, λέ-Κλαπιέ.

—Άντα τὴν έκπληξη της κ. Κοντοῦ όταν είδε τὸν άνδρα της να έπι-στρέψη:

—Φθηνὰ τὴν γλύτωσα! της είπε. Φαν-τάσου ότι ο Φουρικέ τρελλάθηκε κι' ήθελε να οδηγῇ τὸν Μπουαβέν κι' έμένα στὸ τρελλοκομείο... δὴθεν πὸς θὰ μᾶς πήγαινε στὸ σινεμά! Εὐτυχῶς πὸς ο διευθυντὴς, που ξέρεται τὴν δουλειά του, δεν γε-λάστηκε. Κράτησε τὸν Φουρικέ και μᾶς άφισε να φύγουμε.

Και πίστεψέ με, αν θέλεις, συμπέ-ρανε ο Κανάς, ο Κοντὸς, ύστερα απ' τὴν τρομάρα που πήρε, για-τρεύτηκε. Μόνο κρασάκι πίνει πιά κι' είναι ήμερος σαν άρνάκι. Όσο για τὸν Φουρικέ, ὁπάχει έλπις να συνελθῇ απ' τὴν συγκίνηση πὸς τὸυ τάραιε λίγο τὰ λογικά. Λένε να τὸν άποστρατεύσουν.

ΜΑΞΙΜ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

(Η συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρότατη και άθωα Ρόντα παντρεύτηκε τον σερ Γάστονα Βέρνερ, έναν όμορφο Άγγλο ευπατρίδη, που την πήρε μόνο και μόνο για την τεραστία περιουσία της, την οποία κατασπατάλησε στα χαρτιά και στις γυναικες. Και τώρα ο σερ Βέρνερ της κάνει μαρτυρική τη ζωή, για να την ξεφορτωθεί. Η υπερήφανη όμως Ρόντα δεν θέλει να ζητήσει διαζύγιο και υποφέρει σιωπηλά. Την Ρόντα την αγαπά τρελλά ένας φίλος του άντρός της, ο λόρδος Ουίλντς, που της στέλλει διαρκώς άνθη. Η Ρόντα κρατά την πιδ ανεπιλήρητη στάση. Ο σατανικός όμως σερ Γάστον φαίνεται να ενοήσσει αυτό το αίσθημα του σερ Ουίλντς, μόνο και μόνο με την ελπίδα ότι θα παρασυρθεί μία μέρα κι' η δυστυχισμένη Ρόντα, και θα μπορέσει έτσι να την ενοχοποιήσει και να ξεφορτωθεί, επιτυγχάνοντας το διαζύγιο εις βάρος της.

Έκείνο το βράδυ, το ξένο Βέρνερ ήταν καλεσμένο στην λαίδη Μπάκ. Στην ίδια έσπεριδα ήταν και η ξεοδέλφη της Ρόντα, Μπρέντα, και ο Κέννι Τζέρολντ, ο οποίος είναι τρελλά ερωτευμένος με την Μπρέντα. Η λαίδη Βέρνερ είχε ζητήσει εκείνο το βράδυ μια συνέντευξη με τον λόρδο Ουίλντς. Ο νεαρός λόρδος, βαθεία πάντα ερωτευμένος μαζί της, σπεύδει να την συναντήσει. Η Ρόντα τον ξεορίζει να απομακρυνθεί από αυτήν και ο Ουίλντς με ασπασμό της υπόσχεται να φύγει μακριά. Την συνομιλία όμως αυτή την παρακολουθεί άθεοτο ο άντρας της Ρόντας ο οποίος και δεν διστάζει να το φανερώσει στην σύζυγό του, να την βροίση και πάλι και να της πει ότι θα ζητήσει το διαζύγιο του.

Υστερ' από μια δραματική συνομιλία η Ρόντα τον πείθει να πνίξει μέσα του την αγάπη πάγει γι' αυτήν και να φύγει μακριά. Ο Ουίλντς το υπόσχεται. Ο σερ Γάστον όμως, ο άντρας της Ρόντας, είχε παρακολουθήσει άθεοτος την συνομιλία αυτή και κάμνει μια νέα σκηνή της Ρόντας. Υστερ' από αυτό η Ρόντα παίρνει πια την απόφασή της. Θα έφρευε από το σπίτι της. Πράγματι εκείνο το βράδυ δεν επιστρέφει στο μέγαρό της, αλλά πηγαίνει στην θεία της λαίδη Κάρυσφορντ, στην οποία τα λέγει όλα. Η θεία της προσπαθεί να την παρηγορήσει αλλά η Ρόντα είναι αμετακίνητη και ζητεί από την θεία της να την βοηθήσει.

με συκοφαντήση, να μου κάνει τον βίο άβιωτο. Όχι! Πρέπει να φύγω, να φύγω μακριά, να ξεφανισθώ... να χάσει έντελως τα ίχνη μου.

—Το δυσάρεστο μόνο είναι, συνέχισε με ένα πικρό μειδίαμα ότι δεν έχω πολλά χρήματα...

—Όσο γι' αυτό μην ανησυχείς, αγάπη μου! Ξέρεις ότι εγώ...

—Ξέρω πώς θα έδινате για μένα και την τελευταία σας δεκάρα, είπε νευρικά η λαίδη Βέρνερ, αλλά δεν θα δεσθώ ποτέ την θυσία σας. Όχι. Θέλω να εργασθώ. Θέλω να είμαι τόσοσν άπασχολμένη, ώστε να μη μου μένη καιρός να σκέπτομαι.

—Εσύ να εργασθής, Ρόντα, φώναξε η Μπρέντα.

—Ναί. Να εργασθώ, να κερδίσω το ψωμί μου με τήν κόπο μου. Αυτό θέλω! Σκέφθηκα... Νομίζω ότι μπορώ να διορισθώ δασκάλα σε καμιά έπαρχία... Να κάνω μαθημα σε πολύ μικρά παιδάκια...

Αναστέναξε έλαφρά. Διατηρούσε στην καρδιά της μια κρυφή νοσταλγία για τα μικρά χαριτωμένα πλάσματα, που ή ιδιο είχε στερηθί.

—Αχ! Αν είχες κανένα δικό σου, Ρόντα, είπε μελαγχολικά η λαίδη Κάρυσφορντ.

—Αν είχα!... Το όραίο της πρόσωπο σκυθρώπασε για μια στιγμή. Και όμως τώρα νομίζω πώς είναι καλλίτερα έτσι. Προτιμώ να είμαι μόνη με τα βράσάνά μου.

—Μα τι λές τώρα, Ρόντα! φώναξε η Μπρέντα. Θέλεις να γίνης δασκάλα, να χής να κάνης με ένα σωρό κακομαθημένα βρωμόπαιδα!... Να εκνευρίζεσαι!... Ω! Δεν μπορείς να βρής κανένα καλλίτερο έπάγγελμα;

—Μα υπάρχει και κανένα; ρώτησε η λαίδη Κάρυσφορντ με ύφος περιλυπο.

—Εσείς ξέρετε, θεία μου.

—Εγώ ξέρω;

—Ναί, καλέ θεία! Δεν θυμάστε το γράμμα που πήρατε σήμερα το πρωί.

—Α! αλήθεια! φώναξε η λαίδη Κάρυσφορντ. Τώρα θυμήθηκα. Άλλά δεν είναι δουλειά αυτή για την Ρόντα! Ζητούν μια οικονόμο. Η Ρόντα οικονόμος!...

—Θα το προτιμούσα εγώ! Έκανε η Μπρέντα.

—Τι λές τώρα αυτού, Μπρέντα! φώναξε θυμωμένη η λαίδη Κάρυσφορντ.

—Μα γιατί, θεία μου! Δεν έχετε δικη, παρατήρησε η Ρόντα. Εγώ δέχομαι ευχαρίστως κάθε τι που θα με βοηθούσε να αλλάξω ζωή. Και αυτή την θέση οικονομίου. Νομίζω μάλιστα πώς είμαι καμωμένη γι' αυτή την δουλειά. Θυμάστε που

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

με λέγατε, άλλοτε, «νοικοκυρούλα»;

Και γυρνώντας στην Μπρέντα:

—Πού είναι αυτό το γράμμα, Μπρέντα;

—Υποθέτω πώς θά'ναι στο συρτάρι της θείας.

—Και η λαίδη Μπάκκερ, θέλει την οικονομία για τον εαυτό της; Την λαίδη την ξέρετε, είναι πολύ καθώς πρέπει. Άλλά φοβούμαι ότι αν με αναγνωρίσει, δεν θα με θελήσει.

—Ω! Δεν θα σε συμβούλευα να πάς στο σπίτι αυτής της γυναίκας, φώναξε η Μπρέντα, είναι τόσο γκρινιάρρα, τόσο άνοικονόμη... Εύτυχως όμως δεν ζητά οικονομία για τον εαυτό της, την θέλει για έναν άνδρα...

—Για έναν άνδρα;... είπε συνφρουόμε, νη η Ρόντα.

—Ναί, αλλά νομίζω πώς είναι ηλικιωμένος, Έκανε η λαίδη Κάρυσφορντ. Η λαίδη Μπάκκερ δεν μάς λέγει την ηλικία του. Είναι όμως γνωστό ότι η λαίδη Μπάκκερ συναναστρέφεται τους νέους...

—Τους μισεί, θεία μου, είπε η Μπρέντα, γιατί τους ζηλεύει. Μισεί δ, είναι όραίο, γιατί δεν της μοιάζει! Φαντάζομαι πώς αυτός ο κύριος Ντρέιτον, θα είναι κανέναν μαθουοάλα!

—Οικονόμος... ψιθύρισε η Ρόντα, σαν να μιλούσε μόνη της. Και τι εργασία πρέπει να κάνει;

—Θα επιστατής τους υπηρέτας, θα δινης διαταγές, θα βάξης άνθη στο τραπέζι το κυρίου, θα προσέχης τα άσημικά...

—Και αυτός ο κύριος είναι γεροντοπαλλήκαρο;

—Βέβαια, και παμπάλαιο μάλιστα, αλλά πάντως είναι προτιμότερο ένα γεροντοπαλλήκαρο, από ένα στρατό μυξάρικα!...

—Εγώ προτιμώ μια άλλη λύση, είπε η λαίδη Κάρυσφορντ. Να φύγης, να κάνης ένα ταξίδι στις Ίνδίες. Θα σοθ δώσω εγώ όσα χρήματα θα χρειασθούν. Και μετά ένα χρόνο έχει ο Θεός...

—Όχι! Σας είπα, ότι δεν δέχομαι τέτοια θυσία, θεία μου. Μη θυμώσετε γι' αυτό! Θα ήταν μαρτύριο για μένα να σκέπτομαι ότι σάς δίνω τόσο μεγάλο βάρος. Όχι! Όχι! Το σχέδιο, που μάς πρότεινε η Μπρέντα, είναι άπειρως προτιμότερο. Να γίνω οικονόμος στο σπίτι ενός ηλικιωμένου κυρίου. Νομίζω, ή μάλλον έχω την πεποίθηση, ότι θα τα καταφέρω θαυμάσια.

—Δεν πιστεύω δά να είναι και έντελως μπαμπόγερος, γέλασε η Μπρέντα. Στο γράμμα λέγει, ότι την έποχή του κυνηγιού θα έχη μερικούς προσκεκλημένους. Βιάζεται μάλιστα, αρκετά, γιατί πλησιάζει ο Αύγουστος, που είναι ο μήνας του κυνηγιού. Δεν μένει και τόσο μακριά. Είναι στο Γιόρκσάιρ. Θα είναι εύκολο για μάς να σε βλέπωμε ή και να πετάγεσαι έσύ, καμιά φορά, ως έδω.

—Δεν είναι κακή αυτή ή λύσις, είπε με ένα όχρδ μειδίαμα η Ρόντα. Άλήθεια, θεία μου, νομίζω πώς πρέπει να το αποφασίσω. Άλλά λείπει κάτι... Συστατικά! Οι υπηρέτες δεν γίνονται δεκτοί χωρίς

συστατικά.

Κύτταξε την Μπρέντα, και ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο:

—Τι χαριτωμένη υπηρέτρια! Είπε η Μπρέντα με τα ίδια νευρικά γέλια, που μεταβλήθηκαν ξαφνα σε λυγμούς.

—Ω, Ρόντα, μην πάς! φώναξε με άπελπισία.

—Γιατί δηλαδή; Μην είσαι παιδί! Μια γυναίκα που υπηρετεί άλλους, μπορεί να είναι εύτυχέστερη από την κυρία της. Από μένα λόγου χάριν. Τώρα θα είμαι αν όχι εύτυχής, τουλάχιστον ήσυχη. Δεν θέλω τίποτε άλλο!... Θεία μου, σείς ξέρετε την διεύθυνση αυτού του κυρίου. Καθήστε και γράψτε του, παρακαλώ...

Τώρα άμέσως, έτόνισε με ύφος ήκευτικό. Το γράμμα σας φθάνει, υποθέτω, για συστατικό...

Η ΡΟΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΗ

—Μία λέξη ακόμη, Ρόντα, είπε η λαίδη Κάρυσφορντ, κατάχλωμη και στενοχωμένη στο έπακρο. Είσαι άποφασισμένη να προβής στο διάβημα αυτό;

—Είμαι άποφασισμένη... Τόσο πολύ, ώστε, προκειμένου να επιστρέψω στο Γάστον, θα προτιμούσα...

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

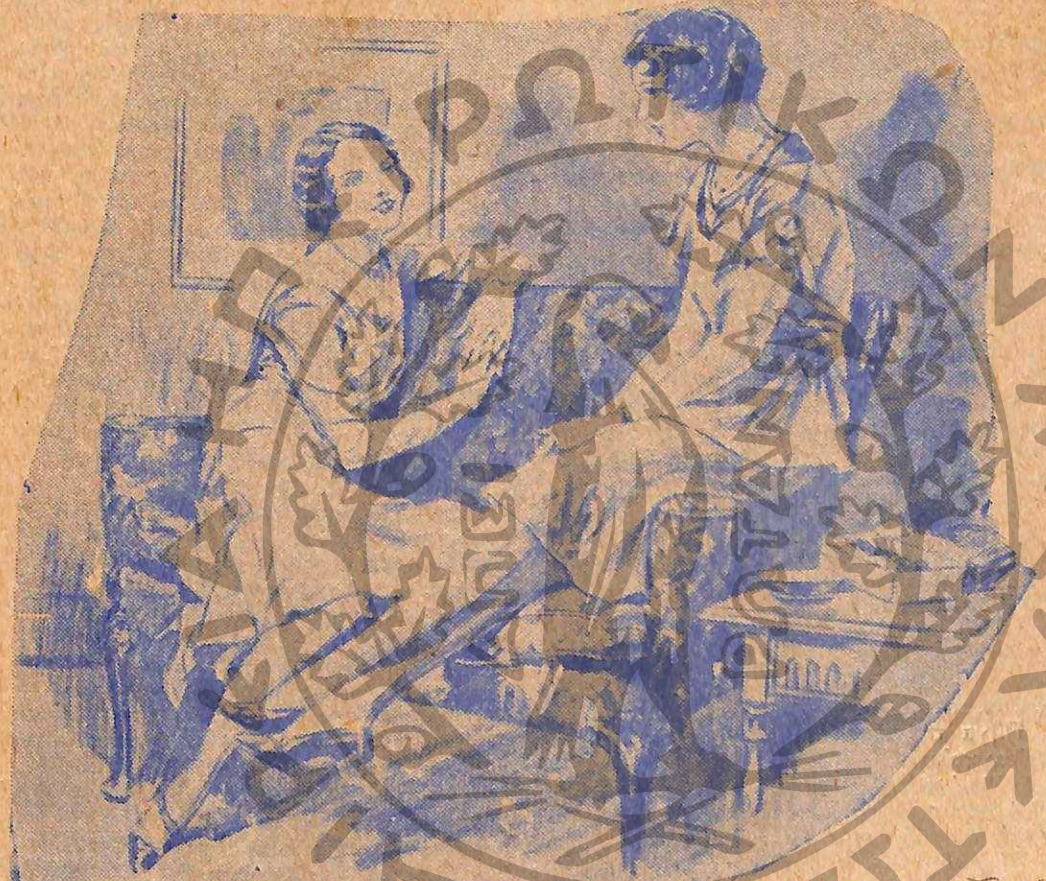
—Σώπα, παιδί μου! Σώπα! Μη λές τέτοια πράγματα!

—Δεν τα λέω μόνον, είπε η Ρόντα με ύφος άπελπισμένο και άπειλητικό συνάμα. Υπήρχε στην φυσιογνωμία της κάτι, που τρόμαξε την θεία της. Άν θέλετε να με βοηθήσετε, θεία μου, πρέπει να με βοηθήσετε τώρα. Ο Γάστον θα λείψη από αύριο. Θα φύγη, υποθέτω, για μια εβδομάδα μέ... αυτή την γυναίκα. Όταν επιστρέψη, πρέπει να έχη χάσει τα ίχνη μου.

—Θα σε βοηθήσουμε δλοι μάς, Ρόντα! φώναξε κατασυγκινημένη η Μπρέντα. Θεία! που είναι το γράμμα της λαίδης Μπάκκερ;

Η λαίδη Κάρυσφορντ άνοιξε διστακτικά ένα συρτάρι στο κομψό τραπέζάκι, που της χρoίμευε για γραφείο.

—Τέλος πάντων... Άς γίνη το θέλημά σου, Ρόντα; Άλλ' αυτός ο κ. Ντρέιτον χρειάζεται την οικονομία από μεθύριο. Βιάζεται πολύ. Θα πρέπει να πάς από το πρωί να τον δής, αν έπιμένης στην ά-

—Οικονόμος; ψιθύρισε η Μπρέντα σά να μιλούσε μόνη της. Και τι εργασία πρέπει να κάνη κανείς;

πόφασή σου.

—Βεβαιότατα! Θα πάω αύριο το πρωί. Φυσικά τῷ λόγῳ, ἂν δὲν τοῦ κάνω θά ξανακυρίσω σέ σᾶς.

—Ω! Ἐλπίζω αὐτὸ μάλλον, νὰ γίνη! εἶπε δακρυσμένη ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ.

—Ἐλπίζω ὅχι! τόνισε ἡ Ρόντα, ἀγκαλιάζοντας τρυφερά τὴν θεία της. Ἀλλά γιατί ἄραγε νὰ βιάζεται τόσο πολὺ αὐτὸς ὁ κύριος. Ἀφοῦ χρειάζεται τὴν οἰκονόμο γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, γιατί δὲν περιμένει ὡς τὸν Αὐγουστο;

—Ὁ Αὐγουστος δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ. Καὶ ἐπειτα φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Ντραίτητον δὲν εἶναι πολὺ κοσμικός. Προτιμᾷ νὰ μὴ μένῃ στὸ Λονδίνο. Φαίνεται πὼς ταξιδεύει πολὺ κι' ἔζησε πολλὰ χρόνια στίς Ἰνδίες, καὶ στήν Ἀπω Ἀνατολή. Εἶναι μανιώδης περιηγητής...

—Μὰ στήν ηλικία του...

—Ἔ, βέβαια! Τώρα πού πέρασαν τὰ χρόνια, ὑποθέτω καὶ ἐγὼ ὅτι θέλει νὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς στήν πατρίδα του. Αὐτὸ τουλάχιστον συνεπέρανα, ἀπὸ τὰ ὅσα ἔγραφε ἡ λαίδη Μπάρκερ.

—Πάει καλὰ, εἶπε ἡ λαίδη Βέρνερ μὲ ἕνα στεναγμό. Χαίρομαι πού ἔχω νὰ κάνω μὲ ἕνα ἡλικιωμένο ἄνθρωπο. Εἶναι περιττὸ πιά νὰ συζητήσωμε γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση.

—Τὶ λές καυμένη! φώναξε ἡ μὲς Μπόουβεν. Ἀκόμη δὲν ἀρχίσαμε! Μένουν τόσα πράγματα νὰ κανονισθοῦν... Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ. Σκέφθηκες τί φόρεμα θὰ φορέσης γιὰ νὰ πᾶς. Ἐχει γοῦστο νὰ πᾶς ὡς οἰκονόμος στὸ Κίγκολανδ—ἐταί λέγεται νομίζω τὸ κτῆμα τοῦ κυρίου αὐτοῦ—μὲ ἄσπρο βελούδο καὶ μὲ διαμάντια στὰ μαλλιά;

Ἡ λαίδη Βέρνερ τὰ ἔχασε:

—Ναί, βέβαια, ψιθύρισε κυττάζοντας ἐν ἀμηχανίᾳ τὴν θεία της... Τὶ εἶδους φορέματα πρέπει νὰ φορῇ μιά οἰκονόμος; —Θὰ σοῦ ἔδιναν ἕνα ἀπὸ αὐτά, πού φορεῖ ἡ δική μας, ἡ μίσις Μίντον, εἶπε ἡ θεία της. Ἀλλά δὲν σοῦ κάνουν.

—Ἡ δική σου οἰκονόμος τί φορεῖ; ρώτησε ἡ Μπρέντα.

—Φορεῖ πάντοτε γκρι, εἶπε ἀφελῶς ἡ Ρόντα καὶ ἐμένα τὸ γκρι δὲν μοῦ πηγαίνει.

Ἀμέσως κατόπι, ὅμως, μετανόησε καὶ πρόσθεσε θαρραλέα:

—Ἐπὶ τέλους τί με μέλει, ἂν μοῦ πηγαίνει τὸ χρῶμα ἢ ὅχι; Δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Μιά οἰκονόμος δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ χρώματα οὐτε γιὰ τὴν ὄψη της... Ἀν καὶ τὸ γκρι...

—Καλέ, εἶναι ἀνυπόφορο χρῶμα τὸ γκρι, εἶπε δογματικά, ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ. Καὶ γιατί τάχα νὰ μὴ βάλῃς ὅ,τι σοῦ ἀρέσει;

—Τὶ λέτε γιὰ μαῦρα;...

—Ναί! Ὁραῖα! Μαῦρα, κατὰμαυρα! Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται, εἶπε ἐνθουσιασμένη ἡ Μπρέντα. Καὶ τὰ μαῦρα σοῦ πάνε θαυμάσια!

—Ω! αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἀλλά μὲ τὰ μαῦρα εἶναι κανεὶς πάντοτε ἐν τάξει. Ἐλπίζω, αὐριο νὰ βρῶ, ὅτι μοῦ χρειάζεται.

Πῆγε στὸν καθρέφτη καὶ κυττάχθηκε μελοσγολικά:

—Ἀπὸψε βελούδα καὶ διαμάντια! εἶπε. Καὶ αὐριο ὁ τρίχινος σάκκος! Τὶ μεταβολὴ σὲ διάστημα λίγων ὥρων!

Ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ συνωφρυνώθηκε. Δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσῃ στὴν σκέψη ὅτι ἡ ὁραία της ἀνιψιὰ θὰ ἔξεπτε ἀπὸ τὴν θέση της.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Καλέ, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀστεῖα, ἐπέμεινε μὲ μιὰ κίνηση δυσφορίας. Ρόντα παιδί μου, θὰ μετανοήσῃ!

—Δὲν θὰ μετανοήσω. Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Θὰ δῆτε!

Ἡ Μπρέντα, πού τὴν κύτταξε ἐν τῷ μεταξύ μὲ τὸ ἀνυπόκριτο θαυμασμό, σκέφθηκε καὶ τί καὶ ἐπενέβη:

—Ὁ, τίδήποτε κι' ἂν κάνῃς, Ρόντα, μὴν ἀφήσης τὰ διαμάντια σου. Πάρε τα μαζὶ σου στὸ Κίγκολανδ...

—Τὶ νὰ τὰ κάνω; Φαντασθήκατε ποτέ μιὰ οἰκονόμο μὲ διαμάντια; Ἀστεῖο θέαμα!

—Δὲν πειράζει, εἶπε καὶ ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ. Πάρε τα. Εἶναι πολύτιμα! καὶ ἐπειτα ἦσαν τῆς καυμένης τῆς μητέρας σου. Ἐχει δικηο ἡ Μπρέντα. Γιατί νὰ τὰ ἀφήσης ἐδῶ;

—Γιὰ νὰ τὰ σκορπίσῃ ὁ Γάστων! εἶπε ἡ Ρόντα. Ἀλήθεια! Εἶναι ἄξιος νὰ τὰ πουλήσῃ ἂν πέσουν ποτέ στα χέρια του! Θὰ τὰ πάρω μαζὶ μου. Ἐχετε δικηο!

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΑ ΖΩΗ

Ἡ μέρα ἦταν ἔξοχη. Καθὼς προχωρεῖ μὲ ταχύτητα τὸ τραῖνο, πού τὴν οδηγεῖ πρὸς τὸ Κίγκολανδ, ἡ Ρόντα θαυμάζει τὴν ἡρεμὴ ἐξοχικὴ φύση πού βρίσκεται τώρα σὲ πλήρη ἀνθση. Τὴν εἶχε τόσο ἐπιθυμῆσει! Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού παντρεύθηκε ἔμεινε διαρκῶς στὴν πόλιν—εἶτε στὸ Λονδίνο, εἶτε στὸ ἐξωτερικό. Ἰσως κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἱπποδρομιῶν νὰ ἔβλεπε παροδικῶς καμμιά πρασινομένη ἔκταση, ἀλλὰ κατὰ κανόνα, ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς μεγαλοπόλεως. Καπνοί, κινήσεις, θόρυβος, πολυκοσμία καὶ τουσάλετες, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἔτους ὡς τὴν τελευταία.

Ἔνα σφοδρὴ ἀκουσίως γεννᾶται αἰγὰ—σινὰ στὴν ψυχὴ της καὶ τῆς δίνει κάποια ἐλπίδα νὰ τὸ μέλλον. Ὡ! Ἀν αὐτὸς ὁ κ. Ντραίτητον δεχόταν νὰ τὴν προσλάβῃ—τὶ ὁραία πού θὰ τῆς φαινόταν ἡ ζωὴ. Κάπως μνησικλή—ἐν ἡ ἀλήθεια—χωρὶς κανένα μὲ τὸν ὁποῖο νὰ μπορῇ νὰ κουβεντιάσῃ, ὡς ἴση πρὸς ἴσον.

Ἀλλ' ἡ ἐρημιά δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπομόνωση. Καὶ πᾶς μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του μόνον μέσα στὰ κελσμημάτα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ κελάρυσμα τοῦ νεροῦ, καὶ τὴν ἀνθηση τῶν λουλουδιῶν. Καὶ ἐπειτα—αὐτὸς ὁ κ. Ντραίτητον, πλούσιος καθὼς τὸν ἀνέφερε ἡ λαίδη Μπάρκερ—θὰ ἔνῃ ἀσφαλῶς ἐφοδιάσει τὸ σπῆτι του μὲ καμμιά καλὴ βιβλιοθήκη... Ἀλλὰ καὶ τὰ βιβλία μπόρουν νὰ λείπουν, στὸ κάτω—κάτω. Ἀς δώσω μόνο ὁ Θεός, νὰ γίνη δεκτὴ ὡς οἰκονόμος!

Μολοντὶ στὴν οἰκογένειά της συνήθιζαν ὅλοι νὰ διατάσσουν ἄλλοι παρὰ νὰ ὑπακούουν, νιώθει τὸν ἑαυτὸ της ἱκανό, νὰ γίνη λαμπρὴ οἰκονόμος ἀρκεῖ μόνο νὰ τῆς δοθῇ ἡ ἐδουκρία. Ἀλλά καὶ αὐτοὶ

οἱ γέροι, καμμιά φορά, εἶναι τόσο δύσκολοι! Ὁ κ. Ντραίτητον, μάλιστα, εἶναι παληὸς περιηγητής καὶ οἱ περιηγηταὶ εἶναι παράξενοι ἄνθρωποι. Θὰ ἔχῃ, ἀσφαλῶς, τοῦ κόσμου τίς ἰδιοτροπίες...

Εἶναι κάπως δυσάρεστη ἡ σκέψη αὐτή, ἀλλὰ δὲν τὴν κυριεύει τελειῶς. Μόνον τὴν ὥρα πού ἀποβιβάζεται ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ ἀνεβαίνει στὸ δῆτροχο ἀμαξάκι, πού θὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ Κίγκολανδ, αἰσθάνεται τὴν αἰσιοδοξία της νὰ τὴν ἀφήνῃ. Γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὅπου ξεκίνησε, σκέπτεται τὸν ἄνδρα της. Ὁλο τὸ θάρρος της χάνεται καὶ ἀπελπισία τὴν καταλαμβάνει πάλι.

Οὐτε λόγος νὰ γίνεταί! Ὁ κ. Ντραίτητον δὲν θὰ τὴν θέλῃ ποτέ. Ἦταν τρέλλα ἐκ μέρους της νὰ τὸ δνειρευτῇ. Ποιὸς γέρος δέχεται γιὰ οἰκονόμο, μιὰ γυναῖκα κάτω τῶν ἐξήντα... Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ καμμιά ἐμπιστοσύνη αὐτὸ τὸ μοιραῖο δῶρο τῆς φύσεως, τὰ νειῶτα, τὴν βαρύνουν ἀκόμη καὶ ἂν τὴν βαρύνουν γιὰ πολλὰ χρόνια... Ὡ! ἂν ἦταν μεγαλύτερη, καὶ λιγώτερο...—ναί! ναί!—λιγώτερο ὁραία! Ὅσα εἶχε πολὺ περισσότερες ἐλπίδες γιὰ τὴν θέση αὐτή.

Ἀλλ' ἴσως... ὁ κ. Ντραίτητον νὰ μὴ βλέπῃ πιά καλὰ, ἐξ αἰτίας τῶν γηρατειῶν του. Οἱ περιηγηταὶ πάσχουν συχνὰ ἀπὸ τῶσων εἰδῶν ἀρρώστειες. Καὶ αὐτὸς μάλιστα, καθὼς εἶναι καὶ γέρος... Σχεδὸν ἐλπίζει ἡ λαὶδη Βέρνερ, ὅτι ὁ μέλλον κύριός της θὰ πάσχῃ ἀπὸ κανένα νέον εἶδος ὀφθαλμίας, καθὼς τὸ ἀμαξάκι πού τὴν μεταφέρει, φθάνει μπρὸς στὴν κεντρικὴ εἰσοδο τοῦ Κίγκολανδ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΝΤΡΑΙΤΗΤΟΝ

Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πυλῶνες τῆς εἰσόδου αὐτῆς, τὸ ἀμαξάκι προχώρησε σὲ μιὰ δεινροστοιχία ἀπὸ πανύψηλα δέντρα.

Ἡ Ρόντα θαύμαζε τὸ ὁραιο πάрко, μὲ τὴν θαυμάσια χλόη καὶ τὰ λαμπρὰ διατηρημένα μονοπάτια, ὅταν ἔξαφνα σὲ μιὰ καμπὴ τῆς δεινροστοιχίας προστέρας εἶναι κύριο, ἀκολουθούμενο ἀπὸ δυὸ σκύλους. Στὴν ἀρχὴ νόμισε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ... ἄς ποῦμε: τοῦ ἐργοδότη του, (ἡ λέξις «κύριος» εἶναι τόσο δυσάρεστη!) Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ψηλὸς ἄγνωστος, κάθε ἄλλο παρὰ ἡλικιωμένος φαινόταν καὶ ἐπομένως δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ὁ κ. Ντραίτητον.

Ὅποιοσδήποτε καὶ νὰ ἦταν, τὸ ἀμαξάκι τὸν προσπέρασε ἀρκετὰ κοντὰ, ὥστε ἡ Ρόντα νὰ διακρίνῃ, ὅτι εἶχε ἀνάστημα ἀθλητικὸ καὶ μαλλιά καστανά. Τὸ πρόσωπό του, ὅμως, δὲν τὸ εἶδε καὶ οὐτε γύρισε νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, ὁ μόνος ἄνθρωπος πού τὴν ἐνδιέφερε, ἦταν ὁ κ. Ντραίτητον καὶ ὅχι οἱ προσκεκλημένοι του.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ νέα στροφή τῆς δεινροστοιχίας φάνηκε σὲ μιὰ ἀνοικτὴ ἔκταση, ὁ πύργος τοῦ Κίγκολανδ. Ἡ Ρόντα πήδησε, ἀνέβηκε γρήγορα τὴν μεγάλη σκάλα καὶ στάθηκε στὸ εὐρύχωρο γάλλ. Καθὼς ἐτοιμαζόταν διατακτικὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος προφανῶς, βγήκε ἀπὸ ἕνα δωμάτιο καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος της, μὲ μιὰ μικρὴ ὑπόκληση.

—Εἶναι ἐδῶ ὁ κ. Ντραίτητον; ρώτησε δειλὰ ἡ λαίδη Βέρνερ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Πάλι τὰ κατάφερε ὁ Τζήβς

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΥΣ ΤΟΥ ΖΕΗ

Ὁ Μπέρτι Γουστέρς κάνει τὸ πρῶτ' ὅπου μάνιό του ψάλλοντας τὸ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...», ὅταν τὸν πλησιάζει, στίς μύτες τῶν ποδιῶν, ὁ ὑπρέτης του Τζήβς.

Τζήβς.—Ὁ κ. Τοῦπι Γιλδσομ ζητᾷ τὸν κύριο;

Μπέρτι.—Ποῦ εἶναι; Τζήβς.—Περιμένει στὸ σαλόνι. Λέει ὅτι ἂν δὲν πάει ὁ κύριος, δὲν θὰ φύγῃ στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα.

Ὁ Μπέρτι κάνει τὸ μπάνιο του κι' ὕστερα μὲ τὸ μπουνοῦζι πηγαίνει στὸ σαλόνι ὅπου βλέπει τὸν Τοῦπι καθισμένο στὸ πιάνο νὰ παίζῃ τὴν μελωδία τοῦ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...», μ' ἕνα δάχτυλο.

Τοῦπι.—Ἀκουσε, Μπέρτι. Εἶμαι σχεδὸν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Κόρα Μπέλιγκερ. Τραγουδίστρια μὲ ὑπέροχη φωνὴ πού ἀσφαλῶς θὰ σοῦ ἀρέσῃ. Ἐχει μαῦρα μάτια ἀκτινοβόλα καὶ ὑπέροχη ψυχὴ.

Μπέρτι.—Γιατί λές «σχεδὸν ἀρραβωνιασμένος»;

Τοῦπι.—Γιατὶ προτοῦ πῇ τὸ «ναί», ἡ Κόρα θέλει νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἶμαι σοβαρὸς ἄνθρωπος. Κάποιος τῆς σφύριξε ὅτι κάποτε σοῦ εἶχα παῖξει μιὰ φάρσα στὴν Λέσχη, πού ἀσφαλῶς ἐσὺ δὲν θὰ τὴν θυμάσαι καθόλου...

Μπέρτι.—Τὴν θυμάμαι... καὶ τὴν καλοθυμάμαι μάλιστα!

Τοῦπι.—Πάντως, ἐσὺ ὁ παλῆς μου φίλος δὲν πιστεύω νὰ μὴ κρατᾷς κακία. Καὶ θέλω νὰ βεβαιώσης τὴν Κόρα πὼς δὲν εἶναι καθόλου ἀλήθεια ὅσα τῆς διηγήθηκαν. Ἡ μελλοντικὴ εὐτυχία μου βρίσκεται εἰς χεῖρας σου, καταλαβαίνεις, Μπέρτι;

Μπέρτι (χωρὶς ἐνθουσιασμό).— Πάει καλὰ. Σύμφωνα.

Τοῦπι.—Εἶσαι ὁ σωτὴρ μου!

Μπέρτι.—Πότε θὰ συναντήσω αὐτὸν τὸν θηλυκὸ Σατανᾶ;

Τοῦπι.—Τὴν κανόνισα νὰ νάρθῃ νὰ γευματίσουμε μαζὶ σου στὴ μία. Ἦξερα πὼς μπορῶ νὰ βασίζωμαι σὲ σένα.

□ □

Μὲ τὴν πρώτη γνωριμία, ὁ Μπέρτι δὲν ἐνθουσιάζεται πολὺ μὲ τὴν Κόρα Μπέλιγκερ πού εἶναι μιὰ «γυναίκα» τριάντα χρονῶν, εἶδος Κλεοπάτρας πού κάνει κατάρηση... μακαρονιών! Ὁ Τοῦπι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζὶ της. Στίς δύομιση, ἡ Κόρα φεύγει γιὰ τὸν καθηγητὴ τοῦ τραγουδιοῦ της κι' ὁ Τοῦπι τὴν ἐξυμνεῖ.

Τοῦπι.—Τὶ ὑπέροχα μάτια! Μπέρτι.—Ναί, ναί...

Τοῦπι.—Τὶ θεία φωνή! Μπέρτι.—Ναί, ναί...

Τοῦπι.—Ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμη. Μὲ τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νὰ μὲ παρατήσῃ σέβυλο! Θυμᾶσαι τὸν γονδρὸ Βίγκυμ πού ἦταν στὴν Ὀξφόρδη μαζὶ μας; Τώρα, ἔγινε πᾶς. Ἰδρυσε στὴν προκυμαία ἕνα εἶδος ἐντευκτηριοῦ ὅπου μαζεῖται ὅλος τοὺς χασομέρηδες... καὶ τοὺς ἐργατικούς συγχρόνως γιὰ νὰ παίζουν τάβλι, ντάνες, κτλ... Ἐχει ἀναγνωστήριο κι' ὁργανῶνι μουσικῆς ἐσπερίδες. Τὸν βοηθᾷ κι' ἡ Κόρα εἶναι ἐνθουσιασμένη μ' αὐτό. Τὴν προσεχὴ Τρίτῃ ἀκριβῶς, ἡ σχεδὸν μνηστὴρ μου θὰ τραγουδῇ

σὲ μιὰ ἐσπερίδα του. Ἐδῶ ἔβαλα στὴν μέση τὴν πολιτικὴ μου δεινότητα: κι' ἐγὼ θὰ τραγουδήσω!

Μπέρτι.—Εἶναι ἕνας τρόπος, φαντάζομαι, γιὰ νὰ σὲ συχαθῇ γιὰ ὅλη της τὴν ζωή!

Τοῦπι.—Ὅχι δά! Ἰσα-ἰσα, γιὰ νὰ ἡ αἰσθημα τὸ τραγοῦδι μου, γιὰ νὰ τῆς κάνῃ ἐντύπωση, διάλεξα κατὶ πού δὲν θὰ ὑποπτεύεται κἄν ἀσφαλῶς. Ὅχι ἡλίθιες κομικὰς σαυονέτες. Κάτι τὸ παθητικὸ καὶ τὸ σοβαρὸ. Τὸ ἐπίσημο...

Μπέρτι.—Ἐχει γοῦστο. Τοῦπι, νὰ πῇς τὸ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...»;

Τοῦπι.—Γιατὶ ὅχι; Τζήβς (μπαίνοντας).— Τηλεφώνησε ἡ θεία τοῦ κυρίου Κα Τρεῖβεργς. Σὲ λίγα λεπτά, ἔρχεται...

Μπέρτι.— Λαμπρά. Ἀκουσε, λοιπόν, Τοῦπι... (Ὁ Τοῦπι ὅμως ἔγινε ἄφαντος).

Τί ἔγινε ὁ κ. Γιλδσομ, Τζήβς; Τζήβς.—Ἐφυγε μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς κ. Τρεῖβεργς.

Μπέρτι.—Γιὰ πού λόγους;

—Καὶ δὲν τοῦ ἔρχιχες λίγη στρυχνίνη στὸ φαγητό;

Τζήβς.—Δὲν θάχουν ἀσφαλῶς ἐξαιρετικὴ συμπάθεια ὁ κ. Γιλδσομ μὲ τὴν κ. Τρεῖβεργς.

Μπέρτι.—Ξέρεις, Τζήβς, ὁ κ. Γιλδσομ πρὸκειται νὰ τραγουδήσῃ τὸ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...», στὸ «Ἦεν, τὴν προσεχὴ Τρίτῃ, μπροστὰ σὲ φορτοεκφορτωτές, λοῦστρους, πλανοδίους πωλητὰς... καὶ χασομέρηδες!

□ □

Κα Τρεῖβεργς (μπαίνει συγχυσμένη).—Μπέρτι, ἔχω ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς σου.

Μπέρτι (μὲ τὸ χέρι στὸ πορτοφόλι).—Ὅ, τι θέλετε, θεία Ντάλια...

Κα Τρεῖβεργς.—Δὲν πρὸκειται γιὰ λεπτά. Ἀκουσε καὶ κρίνε. Ὁ νεαρός Τοῦπι Γιλδσομ εἶναι φίλος σου;

Μπέρτι.—Πρὸ ὀλίγου γευματίσαμε ἐδῶ.

Κα Τρεῖβεργς.—Ὅχι δά! Καὶ δὲν τοῦρριχες στρυχνίνη μέσα στὴν σούπα του; Αὐτὸς ὁ παλῆς ἄνθρωπος ξελόγιασε τὴν κόρη μου Ἀγγέλα, τὴν ἐξαδέλφη σου. Ἀπὸ πέρυσι τὸ καλοκαίρι τῆς πούλαγε ἔρωτα. Καθεμέρα δρισκετόταν στὸ σπῆτι μας, φαί τὸ μεσημέρι, τὴν ἔβγαζε στὸ θέατρο ἢ στὸ ντάνσιν τὸ βράδυ. Μπαίνει μιὰ παληοκαράξια στὴ μέση, ὁ ἄλλος τὴν ἐρωτεύεται... κι' ἀφήνει τὴν Ἀγγέλα πού πάει νὰ πεθάνῃ ἀπ'

τὸ καὶ της. Ἔ, λοιπόν, Μπέρτι, πρέπει νὰ τὸν κάνῃς νὰ παρατήσῃ τὴν τραγουδιστριά του. Ἐχεις τὸν Τζήβς πού εἶναι τετραπέρατος, κατὶ θὰ δοθῇ... Θάρῶ αὐριο νὰ μάθω νέα...

□ □

Τὴν ἐπομένη, ἡ κ. Τρεῖβεργς, ὁ Μπέρτι κι' ὁ Τζήβς συνεδριάζουν μυστικά.

Τζήβς.—Πρόσεξα στὴν μὲς Μπέλιγκερ πὼς ὅσο τὴν ἐνθουσιάζει ἡ ἐπιτυχία, τόσο τὴν ἀπογοητεύει καὶ τὴν κάνει ἔξω-φρενῶν ἡ ἀποτυχία. Παρατήρησε βέβαια ὁ κύριος μὲ τί ἐκνευρισμὸ ἡ μὲς Μπέλιγκερ περιμένει νὰ πάρῃ φωτιὰ ὁ ἀναπάντης τοῦ κ. Γιλδσομ πού ἀρροῦσε... Εἶναι μιὰ γυναίκα θελήσεως. Ἀπ' τὸ πηγοῦνι της τὸ καταλαβαίνω. Ὑποθέτω λοιπὸν πὼς ἂν ἡ μὲς Μπέλιγκερ ἔβλεπε τὸν κ. Γιλδσομ νὰ γελοιοποιεῖται δημοσίᾳ... θὰ πληγονόταν βαθυτάτα... κι' ἀγιάτρευτα! Αὐτὸ θὰ συνέβαινε, λόγους χάριν, ἂν ὁ κ. Γιλδσομ δὲν εἶχε ἐπιτυχία στὸ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...» πού θὰ πῇ τὴν προσεχὴ Τρίτῃ.

Κα Τρεῖβεργς.—Καὶ πὼς θὰ γίνη γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἐπιτυχία;

Τζήβς.—Πρέπει νὰ βοηθήσῃ κι' ὁ κύριος. Ὁ κύριος πρέπει νὰ πῇ τὸ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...» ἀκριβῶς πρὶν ἀπ' τὸν κ. Γιλδσομ. Ὁ κόσμος θὰ τὸ θαρεθῇ... θὰ τὸ μπουχτίσῃ...

Μπέρτι.—Μὰ δὲν τὸ λέω κι' ἄσκημα κάθε πρῶτ' ὅπου μπάνιο μου!

Τζήβς.—Ἄλλο νὰ τὸ τραγοῦδῃ στὸ μπάνιο τοῦ ὁ κύριος... κι' ἄλλο μπροστὰ σ' ἕνα δειγματολόγιό θαυμάσιον, φορτοεκφορτωτῶν, κτλ...

□ □

Ἀρχισε ἡ ἐσπερίδα τοῦ αἰδευσιματώτου Βίγκυμ. Ἐνας κομικὸς νεαροῦς μετὰ τὸν μόνον τοῦ Ἀλέκου. Τὸ ἀκροατήριό εἶχε ἀρχίσει νὰ κοροιδεῖται.

Τζήβς.—Φαντασθῆτε τὸν κ. Γιλδσομ ν' ἀκούσῃ τὸν κύριο νὰ τραγοῦδᾷ τὸ «Αἰ γενεαὶ πᾶσαι...» καὶ ν' ἀνεβῇ ἐνθουσιάζων μετὰ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τὸ ξαναπῇ! Τί γλέντι!—Τί σκάνδαλον, μάλλον.

έννευρισμού. Σέ λίγο, μπαίνει ο Τούπι μεθυσμένος και το επαναλαμβάνει. Τό τί έγινε, δεν περιγράφεται. Ντομάτες, πατάτες, λάχανα... όλα σάπια... Γύρω απ' τον Τούπι μαζεύεται όλόκληρη Λαχαναγορά!

Βίγκι αμ.— Κυρίες και κύριοι, ή διάσημος τραγουδιστής Κόρα Μπέλιγκερ μ'ε τηλεφώνησε πώς μια αυτοκινητική βλάβη την καθυστέρησε και σε λίγα λεπτά θα είναι εδώ για να σας τραγουδήσει...

Μπέρι (στο αυτό του Τζήβς).— Πάει στο διάβολο το σχέδιό μας! 'Αφού ή Κόρα δεν παρήκτι μάτρε στο Βατερλώ του Τούπι! Τάκονες σαλάτα, Τζήβς! Φεύγω για να μη συγχυστώ παραπάνω!

Τζήβς.— 'Εγώ όμως μένω για να παραστώ στον θρίαμβό μου!

□ □

Στις δεκάμισο, εκεί που ο Μπέρι ετοιμάζεται να κοιμηθί, δέχεται την επίσκεψη του Τούπι, που το δεξί του μάτι είναι μελανό.

Τούπι.— Μπέρι, τραούδησα στην εσπερίδα του Βίγκι! Τους έκανα όλους να κλάψουν!

Μπέρι.— 'Υποθέτω πως θα εύχαριστήθηκες κι' ή μίς Μπέλιγκερ;

Τούπι.— 'Ενθουσιαστήκε! 'Αλήθεια, Μπέρι, συλλογίστηκε κάτι. 'Εχω σαν μια προαίσθηση... σαν διαίσθηση... όπως θέλεις πένστο. Μπορεί να θαυμάζω ως τραγουδίστρια την μίς Μπέλιγκερ... μου φαίνεται όμως πως μια κοπέλλα πιά γλυκιά, πιά γοητευτική... σαν την εξαδέλφη σου 'Αγγέλα, λόγου χάριν... Δεν της τηλεφωνεί να πάμε να χορέψουμε στο Μπέρκλεϊ; Θα περάσω να την πάρω. Γιατί σου, φίλε μου!

□ □

Μπέρι (κατάπληκτος).— Τζήβς, πώς έλλαξαν έτσι τα πράγματα; 'Ο κ. Γκλόσομ τά χάλασε με την μίς Μπέλιγκερ!

Τζήβς.— Τό περίμενα απ' την στιγμή που ή μίς Μπέλιγκερ με μια γροθιά άλλαξε τό χρώμα του ματιού του κ. Γκλόσομ.

Μπέρι.— Γιατί τόκανε αυτό;

Τζήβς.— Την εξελεύρισε ή στάση των θεατών απέναντί της.

Μπέρι.— Μα έχει θεία φωνή!

Τζήβς.— Σύμφωνοί. Εξέρετε όμως τί τραούδησε; Τό «Αί γενεαί πάσαι...». Την είχα πλησιάσει προτού τραουδήσει και της είπα ότι ο κ. Γκλόσομ πολύ θα ήθελε να την άκουγε να πη αυτό τό κομμάτι. Κι' όταν άργότερα, ή μίς Μπέλιγκερ έμαθε πως ο κ. Γκλόσομ είχε ήδη τραουδήσει τό ίδιο... τόν πλήρωσε όπως του άξιζε!

ΖΕΠ.

ΑΥΤΑ ΕΙΧΕ ΑΥΤΑ ΠΗΡΕ

— Σκότωσες, λοιπόν, για να κλέψης εκατό δραχμές.

— Δεν είχε άλλες κ. πρόεδρε στις τσέπες σου!...

□ □

Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΑΤΑ

— Γρήγορα Μαρία, τά άλατα, λιγοθύμησε ή κυρία.

— Τό χονδρό άλάτι θέλετε κύριε, ή το φαρμακείο;

Δακτυλογράφοι που έκαναν την τύχη τους

Αν έχης τύχη διάβαινε και ριζικό περπάτη. Αυτή είναι ή μεγαλύτερη αλήθεια στον κόσμο. Δεν τό πιστεύετε; Προσέξτε αυτά που συνέβησαν σε μερικές δακτυλογράφους που έγιναν μεγάλες και τρανές... εκ του μηδενός!

Η κ. 'Αλμα Βάντερμπιλτ, που είναι μια απ' τις όμορφότερες και κομψότερες 'Αμερικανίδες, είναι ή σύζυγος του Τζώρτζ Βάντερμπιλτ, ενός άνδρος 38 χρονών, με περιουσία σαράντα εκατομμυρίων δολλαρίων, συμπαθητικού και πιθανού κληρονόμου ενός θείου του που έχει περιουσία είκοσι εκατομμυρίων δολλαρίων. Οι δεξιότητες της κ. Βάντερμπιλτ είναι τό πιά γοητευτικό πράγμα που μπορεί να φαντασθί κανείς κι' όλος ο κόσμος την δάφτισε: ή «ιδέωδης πυργόδεσποινα» για τις πλούσιες κι' άρχοντικές έξοχικές έορτές που διοργανώνει κάθε χρόνο σ' ένα μεγαλοπρεπή πύργο και στον μεγάλο κήπο που τόν περιτριφυί. 'Ε, λοιπόν, ή κ. 'Αλμα Βάντερμπιλτ πριν από λίγα χρόνια — έξη—έφτά, τό πολύ—όνομαζόταν μίς Αλμα Λουΐς και ήταν χαριτωμένη δεκαοκταετής δακτυλογράφος που έργαζόταν στο γραφείο της «Βάντερμπιλτ Κόμπανυ» στην Νέα-Υόρκη.

Η δροσιά, ή ζωηρότης κι' ή όμορφιά της νέας έκαναν πολλούς να την τριγυρίζουν... έκείνη όμως ήξερε να τους κρατά σε απόσταση. Έως όμως τιμηματώδους, που δεν την άφηνε ήσυχη με τις έροτοτροπίες του, την έβλεπε προ του έξης διλήμματος: ή να γίνη φίλη του, ή θά την άπέλυε κι' ένα, όποιοδήποτε, πρόσχημα. 'Η νέα δεν υπεχώρησε κι' έξευνη κι' ενεργητική, κατόρθωσε μ' ένα κόλπο να γίνη δεκτή απ' τόν άπερίστο κ. Βάντερμπιλτ, γενικό διευθυντή της 'Εταιρίας. Σ' αυτόν, χωρίς περιττούς προλόγους, κα-

τήγγειλε την άτιμη παγίδα που της είχε στηθί ζητώντας δικαιοσύνη.

Ο Τζώρτζ Βάντερμπιλτ όμως, γοητευμένος απ' την όμορφιά της φάνηκε πρόθυμος να επιτιμήσει αυτήν τόν τιμηματώδη, άλλ' έσπευσε να την καλέσει σε γεύμα όπου επιχείρησε να... την φιλήσει! 'Η 'Αλμα τότε του άπάντησε με δυο μεγαλοπρεπή χαστούκια! Σχεδόν άμέσως όμως τόν λυτήθηκε και μετανοημένη, με τό ίδιο χέρι που τόν είχε χαστουκίσει, του χάιδεψε τό μάγουλο, ψιθυρίζοντας:—'Ω! τόν καίμενο... τόν καίμενο...!

Ο «καίμενούλης» της έδωσε στην στιγμή τά παπούτσια στο χέρι. 'Η 'Αλμα δεν ξαναπαρουσιάστηκε στο γραφείο. Τρεις μέρες μετά ο κ. Βάντερμπιλτ την καλούσε στο γραφείο του. Κι' ούτε λίγο, ούτε πολύ... την έζητούσε σε γάμο!

Διασημότερη, έγινε ή μίς Τζέννυ Μπάις που επί όχτώ χρόνια ήταν μια φτωχή δακτυλογράφος στο μεγάλο έταιρία από Λονδίνο. 'Ηταν όμως τόσο όμορφη! Λεπτή, ξανθούλα, με όμορφα γαλανά μάτια.

Ένα βράδυ ενώ ή νέα προχωρούσε για να φθάσει στην στάση του μετρό, παρ' όλίγο να καταπατηθί από ένα αυτοκίνητο. Την έσωσε ένας νέος που στεκόταν σε μικρή απόσταση. 'Απ' την συγκίνησή της, ή μίς Τζέννυ λιποθύμησε. Ο νέος έσπευσε να την μεταφέρει στο άπέναντι φαρμακείο κι' όποτε έπέμενε να την οδηγήσει στο σπίτι της με ταξί. Ο νέος άρχισε να την έπισκέπτεται συχνά για να ζητά νέα για την άγεια της—μολοντί εκείνη δεν είχε πάθει τίποτα. 'Ηταν ένα άθωο πρόσχημα, γιατί την είχε έρωτευθί απ' την πρώτη στιγμή. Ο νέος αυτός ήταν ο ύποκοιτης Λάϊονελ του Νάτενχαμ, Άγγλος λόρδος κι' ένα απ' τά πλουσιότερα μέλη της άνωτάτης άγγλικής άριστοκρατίας. Μόλις οι γονείς του κι' άλλοι συγγενείς έμαθαν την άπόφασή του να παντρευθί την δακτυλογράφο, αντίταχθηκαν στο τρελλό σχέδιό του. Κατ' εύτυχή συμπτωσιν όμως, έπενέθη ένας γέρος θίος του Λάϊονελ, ο πολυεκατομμυριούχος δούξ του Ρόγουαλσεντ που συγγινημένος απ' τό αίσθημα του άνεπιού του, έκαμε μια εύγενική γαιρονομία, υιοθετώντας την Τζέννυ Μπάις και καθιστώντας την μοναδική κληρονόμο του τίτλου και της περιουσίας του! Κι' έτσι ο Λάϊονελ την παντρεύτηκε!

Μετοξεί των διασημών δακτυλογράφων, άς μην ξεχάσουμε την «Ιπτάμενη δακτυλογράφο» 'Αμυ Τζόνσον, που παντρεύτηκε άργότερα τόν άεροπόρο Μόλλισον κι' άνοισε να κάνει τόν γύρο του κόσμου με άεροπλάνο πότε με τόν σύζυγό της και πότε χωρίς αυτόν!

□ □

Τέλος, άς αναφέρουμε την σημερινή «πρώτη πολιτίδα της 'Αμερικής», δηλαδή την κ. Ρουζβέλτ, σύζυγον του πρόεδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών που ύπήρξε κι' εκείνη ταπεινή δακτυλογράφος για κάμποσα χρόνια. Και σήμερα ακόμα που μένει στον περίφημο «Λευκό Οίκο», δεν ντρέπεται να διηγείται την περίοδο αυτή της ζωής της και να προσθέτη γελώντας ότι: όπως κάθε στρατιώτης έχει στην ζώνη του την στραταρχική ράβδο, έτσι κι' όλες οι δακτυλογράφοι έχουν τό ρουζ και τό πομπόνι της πούντρας που υπορούν να τις κάνουν, να παίζουν τις μεγαλύτερες περιουσίες και τά πιά άριστοκρατικά όνόματα... σ τ ά δ α χ τ υ λ ι δ ι ο υ ς!

Ο ΝΟΩΝ ΝΟΕΙΤΩ...

Ο οδηγός.—Αυτό που βλέπετε εκεί κάτω είναι ο σκελετός ενός περιηγητού που πήγαινε μόνος του, για να αποφυγή να μού δώσει πουρμπουάρ...

Τό σιδερένιο δαχτυλίδι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΚΑΡΡ

Απ' την πρώτη φορά που ο γέρο-δακάρης με πέρασε απ' την μια προκουμαία στην άλλη, πρόσεξα αυτό τό δαχτυλίδι. Φαρδύ, φαγωμένο, λιμασμένο, ήταν στο δάχτυλο του μάξιμου Ντομινίκ. Γύρω του οι σάρκες φούσκωναν προσιμένες απ' τό σφίξιμο σαν να μην μπορούσε καμιά ανθρώπινη δύναμη να τό χωρίσει τό δαχτυλίδι από αυτόν τόν άνθρωπο.

Ο μάξιμου Ντομινίκ ήταν φλύαρος όπως όλοι οι ναυτικοί όταν γεράσουν. Μια μέρα τού είπα:

—Είμαι ή βέρα σου, δεν είναι έτσι μάξιμου Ντομινίκ; Δεν είναι όμως πολύ κομψή. 'Αν σούδιναν ένα χρυσό δαχτυλίδι...

—Θά προτιμούσα να πέσω να πνιγώ παρ' α τό δεχτώ.

Η περιέργειά μου κεντήθηκε:

—'Υπάρχει κανένας λόγος, Ντομινίκ; τόν ρώτησα.

—'Ακους εκεί; λέει!

Και παράτησε τό κουπί για να μιλήσει:

—'Ημουν είκοσιδύο χρονών όταν παντρεύτηκε την Φιλιμπέρτη... 'Ηταν όμορφη, ξανθή και την άγαπούσα... ήταν, ή πρώτη άγάπη της ζωής μου! Μη με κοιτάξεις που είμαι τώρα ένα παλιοκουφάρι, ένα σαράβαλο. Τότε ήμουν ώραία παλληκάρη, λεβεντιά. Όλες οι κοπέλλες είχαν τά μάτια τους άπάνω μου. 'Εγώ όμως δεν τις πρόσεχα. Δεν τις πρόσεχα γιατί είχα τόν νού μου μονάχα στην Φιλιμπέρτη...

—'Εφθασε τέλος, ή έπίσημη μέρα. 'Ο κ. δήμαρχος, ή παπάς, τό τραπέζι της παντρειάς, όλα! Σπουδαίος γάμος! Δεν ήμασταν όμως πλούσιοι και σφιχτήκαμε για να νοικοκυρευτούμε. Είχα μια όμορφη άσημένια βέρα για την Φιλιμπέρτη, εκείνη όμως ή φουκαριάρα ή μικρούλα δεν είχε χρήματα για να ξοδευθί. Τό πρωί λοιπόν της έπίσημης μέρας, μού είπα:

—Ντομινίκ, έχω φυλαγμένο τό δαχτυλίδι τού μακαρίτη τού πατέρα μου. Δεν είναι όμορφο γιατί είναι από σίδερο και δεν είναι χρυσό, γιατί ο πατέρας μου ήταν λιγνός. Τό θέλεις;

—'Αν τό θέλω, λέει!

—Κι' όταν έφθασε ή στιγμή να ανταλλάξουμε τις βέρες μας, αυτό τό σιδερένιο δαχτυλίδι ή Φιλιμπέρτη μού πέρασε στο δάχτυλο. 'Ηταν πολύ μικρό και δυσκολεύτηκε να τό περάσω.

—'Ετσι είναι καλλίτερα, μού είπα στο αυτό ή γυναίκα μου. Δεν θά μπορούς ούτε να με ξεχάσεις ούτε να με παρατήσεις...

—Είχαμε ένα μικρό σπίτι κι' ένα τόσο-δά κήπο όπου άπλωνα τά δικά μου σιδερένια. 'Η Φιλιμπέρτη τραγουδούσε όλη μέρα. 'Εγώ πήγαινα στα ψάρια.

—Ζούσαμε εύτυχισμένοι, γιατί ζούσαμε, άφεντικό, ο ένας για τόν άλλο και δεν είχαμε όρεξη ούτε για διασκεδάσεις στα κρασπομυλικά και ούτε για παρές.

—'Επσε όμως δυστυχία, φάρια δεν δρίσκαμε στην παραλία. Μια μέρα θρόνηκα χωρίς δεκάρα τσακιστή... κοντεύαμε να πεθάνουμε πιάς πείνας!

—Βάλε με τό μυαλό σου, άφεντικό, την άγωνία μου όσο συλλογιζόμουν πως είχα να θρέψω μια γυναίκα!

—Τί φοβερές βδομάδες που περάσαμε σφιγγοντας τό ζωνάρι. 'Η Φιλιμπέρτη προσ-

παθούσε να μού δώσει κουράγιο, την έβλεπα όμως να άπελπίζεται κι' ή ίδια. Εύτυχώς που ή τύχη με γλύτωσε από την συμφορά. 'Αντάμωσα έναν παλιό μου φίλο που ήταν σ' ένα άκτοπολικό που έπιανε τά λιμάνια απ' την Βρέστη ως τό Μπορντώ και πήγαινε κάπου-κάπου και ως την 'Ισπανία. Τά κατάφερε να πιάσει δουλειά στο καράβι. Πληρώνόμουν καλά. Είχαμε σωθί απ' την πείνα. 'Επρεπε όμως να παρατήσω τό σπίτι μου, και την Φιλιμπέρτη. Και σε βεβαιώ, άφεντικό, πως δάκρυσα την πρώτη μέρα!

—Στην αρχή ήμουν άπαρηγόρητος. 'Όλο την γυναίκα μου συλλογιζόμουν. Κάθε φορά που πληρώνόμουν, της έστελνα τά χρήματα.

—Με παρηγορούσε ή σκέψη πως θά ξαναμιζούμε μια μέρα.

«Αδικά όμως προσπάθησε να βγάλει τό δαχτυλίδι...

—Νέοι ήμασταν, τί τό θέλεις; Στο δεύτερο ή τρίτο ταξίδι, δεν θυμούμαι καλά πιάσσε τό Μπορντώ. Με παρότρυναν οι άλλοι ναύτες σ' ένα καμπαρέ γεμάτο καπνό όπου γνώρισα μια κοπέλλα που δεν θάταν παραπάνω από δεκαοχτώ χρονών... Τί σόμα! Και τί μάτια! Τί μάτια έχουν αυτές οι συκαυένες! Ξέχασα και τό σπίτι μου και την Φιλιμπέρτη! 'Η Φλώρα—έτσι την λέγαμε—με ξελόγιασε κι' έρριξε άγκυρα κοντά της.

—Την πρώτη φορά που με είδε, ήρθε άμέσως στο τραπέζι μου, χωρίς καν να την καλέσω. Με κύταξε προκλητικά με τά σπινθηρικά μάτια της και χωρίς να πη λέξη, έσκυψε και κόλλησε τά χείλη της στο δικό μου.

—'Εγώ τάχασα για μια στιγμή, οι φίλοι

μου όμως που ήσαν τακτικοί θαμώνες τού κέντρου κάθε φορά που τό καράβι άραζε στο Μπορντώ, άρκέστηκαν να σηκώσουν τούς ώμους των:

—Τυχάρος που είσαι! είπαν καγχάζοντας. 'Η Φλώρα έσένα διάλεξε για φίλο. Θα περάσεις ένα ευάριστο φεγγάρι που δεν θά βαστάξη πολύ, μπορείς να είσαι δέβαιος γι' αυτό. Γιατί ή Φλώρα είναι καπριτσόζα.

—'Εγώ δεν έδωκα σημασία, στά λόγια των φίλων μου. Μού άρκούσε ότι ή Φλώρα είχε άδυναμία μαζί μου. Με είχε ξετρελλάνει και δεν έβλεπα τίποτε άλλο από αυτά την γυναίκα γύρω μου.

—Τις πρώτες μέρες, περάσαμε σαν δυο τρελά έρωτευμένοι. 'Εκείνη δεν κύταζε κανέναν άλλο, δεν ζητούσε να ύποκινήσει την ζήλια μου. Δεν έβρεω τί την τραβούσε πιά πολύ σε μένα, τό ξέρω είναι ότι δεν μ' άφηνε από κοντά της.

Μια μέρα, της λέω:

—'Ακουσε, Φλώρα, αυτή ή ζωή δεν μπορεί να βαστάξη. Θέλεις να τό παρατήσω όλα και να ζήσουμε μαζί;

—Μ' άγκάλιασε και μού είπα:

—Θέλω... Μόνο που είσαι παντρεμένος! Τό είχε καταλάβει απ' τό δαχτυλίδι μου. 'Εγώ όμως είχα παλαβώσει πιά, της είπα λοιπόν μια ψευτιά:

—Δεν είναι αλήθεια, Φλώρα, είμαι λεύτερος. 'Αν ήταν βέρα, θά ήταν από χρυσάφι ή άσημι. Βλέπεις όμως πως είναι από σίδερο. Δεν δίνω καμιά σημασία σ' αυτό τό δαχτυλίδι... Κι' άπόδειξη ότι θά τό βγάλω!

—'Αδικά όμως έκανα να τό βγάλω. Δεν έβγαίνα γιατί είχα παχνίει.

—'Η κοπέλλα όμως έπέμενε. —Ντομινίκ, μού είπα αν μ' άγαπάς, πρέπει να κόψεις ό,τι κάνεις, να βγάλεις τό δαχτυλίδι για να σε πιστέψω. Θα πάρω μια λίμα απ' τό άφεντικό έδώ...

—Μοίφερε μια λίμα, καθώς όμως εκείνη λιμάριζε τό σιδερένιο κρίκο, ένοιωσα κάτι παράξενο. Κάθε φορά που τό άτσάλι δάγκωνε τό σίδερο, ένοιωθα να τραντάζονται τά νεύρα μου! Ναι, άφεντικό, σαν να μουσφιγγε ένα χέρι την καρδιά. Δεν κρατήθηκα πιά, γιατί ένοιωθα πως τό χέρι που μουσφιγγε τό στήθος ήταν ή Φλώρα που ήθελε να σουφήξει τό αίμα και την ζωή μου. Και θυμήθηκα τά λόγια της Φιλιμπέρτης.

—Δεν θά μπορούς ούτε να με ξεχάσεις, ούτε να με παρατήσεις.

—Συνήλθα άμέσως... έβλεπα μακριά, την γυναίκα μου να με περιμένει, ολόμυνη...

—'Οχι δεν μπορούσες να γίνη αυτό. 'Επίασε τό χέρι της Φλώρας που κρατούσε τη λίμα και φώναξε:

—'Υψήματα σου είπα! Είναι παντρεμένος! Βλέπεις πως τό δαχτυλίδι μου είναι πιά νερό απ' την λίμα σου! 'Η γυναίκα μου δεν θέλει να την παρατήσει! Χάσω από μπροστά μου, τέρας!

—Την παράτησα σίγουρα κι' έτρεξα στο καράβι μου που έφτανε την άλλη μέρα τό πρωί. Δεν έαναγύρισα πιά στο Μπορντώ. 'Αντάμωσα την γυναίκα μου, έπιασα δουλειά κοντά της, ζήσαμε τόσα χρόνια εύτυχισμένοι... και τό δαχτυλίδι, έγνοια σου άφεντικό, και θά έχασε παραπάνω από μιάς. 'Εχω λοιπόν δίπλα ή ό,τι να άγαπά τόσο πολύ τό κομμάτι αυτό τού σιδήρου;

Α. ΚΑΡΡ.

Ο περίφημος αστρολόγος ΝΤΑΡΕΟΥΣ

Όστερα από έπισταμένη μελέτη των άστρων του ούρανοῦ σχετικά με τὰ... άστρά της θόνης ὁ περιφημότερος αστρολόγος τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ πασίγνωστος Νταρέος ἔβγαλε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὰ συμπεράσματά του. Καί προφητεύει τί θὰ συμβῇ στοὺς διαφόρους γνωστούς στάρ κατὰ τὸ 1937. Πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι ἔως τώρα οἱ προφητείες τοῦ Νταρέος ἐπιβεβαιούνται πάντα κατὰ 80% τοῦλάχιστον. Γι' αὐτὸ ὅλοι πιστεύουν στὶς προφητείες του καὶ ἀκολουθοῦν πάντα ὠρισμένες συμβουλές πού τοὺς δίνει γιὰ νὰ μεταβάλλουν ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερον τίς δυσμενείς συνθήκες πού τοὺς ἐπιφυλάσσει ἡ Μοῖρα.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τοῦ μαντικοῦ ταλάντου τοῦ Νταρέος, σὰς ἀναφέρω μερικὲς ἀπὸ τίς προφητείες πού εἶχε κάνει τὸν περασμένο χρόνο γιὰ τὸ 1936.

Γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο εἶχε πῆ ὅτι δὲν θὰ παντρευθῇ σὸ 1936, ὅτι θὰ πεθάνῃ κάποιος ἀγαπητὸς φίλος της καὶ ὅτι θὰ εἶναι πολὺ ἐπιφοιτῆς ἡ υἱία της. Καὶ τὰ τρία ἐπαλήθευσαν. Ἡ υἱία της εἶναι πολὺ κακὴ σήμερα καὶ ὁ

Ἰρβινγκ Τάλμπεργκ, ὁ μεγάλος σκηνοθέτης καὶ σύζυγος τῆς Νόρμας Σήρερ πού πέθανε, ἦταν ὁ στενώτερος φίλος τῆς Γκάρμπο σ' ὅλο τὸ Χόλλυγουντ.

Γιὰ τὴν Νόρμα εἶχε προβλέπει ὅτι θὰ κάνῃ τὸ 1936 τὸ μεγαλύτερό της φιλμ (πρόκειται πράγματι γιὰ τὴν ταινία «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα») καὶ ὅτι θὰ δοκιμάσῃ ἕνα βαρύνοντο δυστύχημα (ὅπως καὶ συνέβη). Κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες προβλέψεις γιὰ διαφόρους στάρ πού πραγματοποιήθηκαν ἐπίσης ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων.

Ἀς ἔλθωμε λοιπὸν τώρα στὶς προβλέψεις τοῦ Νταρέος γιὰ τὸ 1937. Καὶ πρῶτα ἂς ποῦμε μερικὲς προβλέψεις γενικὰ γιὰ τὴν θόνη:

Λοιπὸν, ὁ θάνατος θὰ πάρῃ ἐφέτος πέντε ἀπ' τὰ σπουδαιότερα δνόματα τοῦ Χόλλυγουντ. Μεταξὺ αὐτῶν, θὰ πεθάνῃ ἕνας σκηνοθέτης μεγάλος καὶ διάσημος σὰν τὸν Τάλμπεργκ. Δυὸ σπουδαῖοι ἡθοῖοι καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους κινηματογραφικοὺς παραγωγούς.

Τὸ 1937 δὲν θὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ σκανδαλώδη διαζύγια ὅπως τὸ 1936.

Θὰ ἐπικρατήσουν οἱ χρωματιστές ταινίες καὶ γενικὰ ἡ τέχνη τοῦ κινηματογράφου θὰ προοδεύῃ πολὺ ἐφέτος.

Τώρα, ἀκοῦστε τί προβλέπει γιὰ τοὺς εὐνοούμενους σας στάρ:

Νόρμα Σήρερ.— Παρὰ τὴν δηλωθεῖσα ἐπιθυμία της νὰ μὴν ξαναυρίσῃ πιά ἄλλο φιλμ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της Τάλμπεργκ, γιὰ νὰ ἀφιερωθῇ στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της, ἡ Νόρμα θ' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ θὰ γυρίσῃ με μεγάλη ἐπιτυχία μερικὲς ταινίες ἐπὶ δυὸ χρόνια ἀκόμη, τουλάχιστον. Θὰ «γυρίσῃ» τρεῖς, ἀκόμη ταινίες, ἴσως καὶ περισσότερες. Ὅμως ἡ σκιά τῆς λύπης βρίσκεται ἀκόμη ἐπάνω της. Καὶ θὰ ὑποφέρῃ πολὺ καὶ τὸ 1937 γιὰ τὸν θάνατο ἀκόμη ἑνὸς προσφιλοῦς της προσώπου.

Τζίν Χάρλοου καὶ **Οὐίλλιαμ Πόουελλ.**— Καὶ ἡ Τζίν καὶ ὁ Μπίλλ θὰ ἔχουν πολὺ εὐτυχισμένο 1937. «Αὐτοὶ οἱ δυὸ εἶναι προωρισμένοι γιὰ νὰ παντρευτοῦν» λέγει ὁ Νταρέος. Καὶ ὅμως

τὴν ἐπιτυχία τους τὴν ὀφείλουν κυρίως στὴν ἐξυπνάδα τους, σὸ θάρρος τους καὶ στὴν δύναμη τῆς θελήσεώς των. Ἡ Τζίν Χάρλοου δὲν γεννήθηκε γιὰ νὰ βρῇ ποτὲ τὴν εὐτυχία στὸν γάμο, λέγει ὁ Νταρέος, οὔτε ὁ Μπίλλ Πόουελλ. Κι' ὅμως με τὸ θάρρος, τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀγάπη των μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν μοῖρα τους.

Ζαννὲτ Μακτόνναλντ καὶ **Τζέιν Ράϋμοντ.**— Ἐντιμετωπίζουν ἕνα ἀπαίσιο μέλλον, λέγει ὁ Νταρέος. Ἡ Ζαννὲτ εἶναι μιὰ μεγάλη καλλιτέχνης, γεννημένη γιὰ τὴν δόξα, πρέπει ὅμως κατὰ τὴν γνώμη μου νὰ μείνῃ ἀνύπανδρη τουλάχιστον δυὸ χρόνια ἀκόμη. (Ὡς γνωστὸν,

ἡ Ζαννὲτ πρόκειται ἐντὸς δυὸ μηνῶν νὰ παντρευθῇ τὸν Τζέιν). Ἔτσι θ' ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυτὸ της ἀπὸ τὸν πόνο μεγάλων δυστυχημάτων. Ὁ Τζέιν θὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τῆς καριέρας του, μαζεύονται ὅμως σύννεφα στὸν ὁρίζοντα. Ἐνα δυστύχημα τὸν ἀπειλεῖ.

Γκρέτα Γκάρμπο.— Τὸ 1937 θὰ χειροτερεύῃ ἀκόμη περισσότερο ἡ υἱία της σὲ σημεῖο ἐπικίνδυνου. Θὰ ἀποσυρθῇ σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο μέρος. Μάταια ὅμως θὰ ζητήσῃ τὴν ἡσυχία. Θὰ πεθάνῃ μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἀγαπημένες της φίλες.

Ρόμπερτ Τάιηλορ καὶ **Βαρβάρα Στάνγουϊκ.**— Ἐὶς τὴν ταινία στὸς γάμος σὸ Χόλλυγουντ, λέγει ὁ Νταρέος, θὰ εἶναι τοῦ Μπόμπ καὶ τῆς Βαρβάρας. Θὰ τοὺς δώσῃ ἀφάνταστη εὐτυχία γιὰ τὰ ἄστρα τοὺς προώριζαν τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλο.

Ἀς δηλώσῃ λοιπὸν ὅσες φορὲς θέλει ὁ Μπόμπ Τάιηλορ ὅτι δὲν σκοπεύει νὰ παντρευθῇ ἀκόμη. Τ' ἄστρα, τὰ πραγματικά ἄστρα, τὸν διαφεύδουν!

Φρέντι Μπαρτολομιοῦ καὶ **Σίρλεϋ Τέμπλ.**— Καὶ τὰ δυὸ παιδάκια θὰ ἔχουν μεγάλες ἐπιτυχίες ἐφέτος. Πιθανώτατα θὰ ἀρρωστήσουν ὅχι ὅμως ἐπικίνδυνα. Ἐπίσης θὰ γίνῃ ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς των, χωρὶς ἐπιτυχία ὅμως.

Τζάνετ Γκαϊήνορ.— Τὸ 1937 θὰ φέρῃ στὴν Τζάνετ τὸν «μεγάλον ἔρωτα» καὶ θ' ἀναγγελῇ τοὺς ἀρραβῶνας της. Παρὰ τὰ διάφορα ἐμπόδια, ἡ καριέρα της θὰ συνεχισθῇ θριαμβευτικά.

Λορέττα Γιούγκ.— Ἡ Λορέττα γεννήθηκε στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Αἰγόκερω πού δὲν εἶναι καὶ τόσο ἥρεμος. Ἄν παντρευθῇ τὸν Ἐντι Σούβερλαντ μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι ἀρραβωνιασμένη, θὰ ἀποβῇ ὁ-

νὰ πεθάνῃ ἀκόμη. Ἡ Καρόλ θὰ ἔχῃ μεγάλες ἐπιτυχίες στὴν θόνη ὅλο τὸ 1937.

Κλωντὲτ Κολμπέρ.— Τὸ κουτομπολιὸ θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ ἐφέτος σχετικὰ μὲ τὴν Κλωντὲτ, ἀλλὰ ἐκείνη θὰ θριαμβεύσῃ σὸ τέλος γιὰ τὸ 1937 εἶναι τυχερὸς χρόνος γι' αὐτήν.

Γκάρι Κούπερ.— Καὶ ὁ Γκάρι Κούπερ θὰ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ πολλὰ σχόλια. Μολοντὶ ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία τοῦ Γκάρι Κούπερ καὶ τῆς γυναίκας του Σάνδρας Σὼ θὰ διασαλευθῇ πολὺ ἐφέτος, δὲν θὰ φθάσουν ὅμως ὥς τὸ διαζύγιο, ὅσο καὶ ἂν διαδοθῇ ἡ φήμη αὐτή.

Τζόρτζ Μπέντ.— Τὸ 1937 θὰ εἶναι τυχερὸ στὴν καριέρα του. Θὰ παίξῃ

ἐπίσης μεγάλο ρόλο ὁ φετινὸς χρόνος στὴν ἐρωτικὴ του ζωὴ. Ἀπειλεῖται μὲ δυστύχημα πού θὰ τὸν κλείσῃ σὸ νοσοκομεῖο περὶ τὰ τέλη τοῦ χρόνου.

Μέρλε Όμπερον καὶ **Ντέβητ Νίβεν.**— Εἶναι θαυμάσια ταιριασμένοι οἱ

δυὸ αὐτοί. Ἄν παντρευτοῦν θὰ βροῦν τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία στὸν γάμο.

Ντίκ Πόουελ καὶ **Τζόαν Μπλόντελ.**— «Εἶναι ἕνα θαυμάσιο ἀνδρόγυνον, λέγει ὁ Νταρέος, ἀλλὰ βλέπω κάποιον σύννεφο στὴν ἀτομικὴ τους ζωὴ. Κάτι θὰ συμβῇ. Ἡ μοῖρα τῆς Τζόαν Μπλόντελ τῆς ἐπιφυλάσσει μιὰ τραγῶδια καὶ ἕναν σκληρὸ πόνο!»

Γκραϊνς Μούρ.— Σὲ προσεχῆς μέλλον, πιθανώτατα ἐφέτος, ἡ Γκραϊνς θὰ ἔχῃ «φασαρίες» μὲ τὴν φωνὴ της. Θὰ ὑποχρεωθῇ ν' ἀναπαυθῇ, ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν σκηνὴ γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ. Ὁ-λα αὐτὰ ὅμως θὰ περάσουν καὶ θὰ γνωρίσῃ ἀργότερα ἀκόμη μεγαλύτερες ἐπιτυχίες.

Ἄλλης Φαίη.— Ἡ καριέρα της ἔχει ἤδη σταθεροποιηθῇ καὶ τὴν ἀνέδειξε μιὰ ἀπὸ τίς καλὲς στάρ. Ὅμως τὰ δυὸ-τρία χρόνια πού θὰ ἐπακολουθήσουν θὰ ἔχῃ ἀκόμη μεγαλύτερες ἐπιτυχίες. Θὰ τῆς γίνῃ πρότασις γάμου τὸ 1937 ἀπὸ κάποιον μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη.

Ὅμως θὰ τὸν ἀποκρούσῃ παρ' ὅλο τὸν πόνο της γιὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς τῆς καριέρας τῆς στὸν γάμο.

Μύριαμ Χόπκινς.— Ἄν δὲν φροντίσῃ νὰ τὸ ἀποτρέψῃ, θὰ γίνῃ ἡρωὶς ἐνὸς τραγικοῦ σκανδάλου πού θὰ τὴν κάνει νὰ ὑποφέρῃ πολὺ. Ἐπαγγελματικῶς, ὅμως, τὸ 1937 εἶναι λαμπρότατος ἔτος γι' αὐτήν. Βλέπω καὶ τὴν πιθανότητα ἐνὸς γάμου μὲ κάποιον ἡθοῖο πού γεννήθηκε τὸν Δεκέμβριο.

Μαίρη Ἀστορ.— Ἡ Μαίρη Ἀστορ ὑπέφερε πολλὰ τὸ 1936. Καὶ ὅμως τὸ 1937 θὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη περισσότερο. Χρειάζεται πολὺ θάρρος γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν Μοῖρα της μὲ τὴν γενναίότητα. Δὲν θὰ βρῇ ποτὲ τὴν εὐτυχία στὸν γάμο! Παρ' ὅλα αὐτὰ, θὰ ξαναπαντρευθῇ! Καὶ μονάχα ὅστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια θὰ καταλάβῃ ὅτι ὑπῆρχε κάποιος μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένη... Μὰ θὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργά!

Γιὰ ἄλλους διαφόρους στάρ, ὁ Νταρέος λέκει ὅτι τὰ ἄστρα δὲν εἶναι τόσο καθαρὰ ὅπως γιὰ τοὺς ἀναφερθέντας.

Γιὰ τὴν **Σιμόνη-Σιμόν** προβλέπει μεγάλες ἐπιτυχίες στὴν θόνη. Ἡ διωτικὴ ὅμως ζωὴ της σκεπάζεται μὲ μυστήριον ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ μάτια τοῦ Νταρέος. Ὁ **Οὐώρνερ Μπάξτερ** ἀπειλεῖται ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια. Ὁ **Τζὼν Μπόλς** κινδυνεύει ἀπὸ ἕνα δυστύχημα ἰευστικὸ πού θὰ διακόψῃ τὴν καριέρα του. Ὁ **Λώρενς Τίμπετ** πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἀεροπορικὰ ταξίδια. Ὁ μεγαλύτερός του θριαμβὸς εἶναι σὸ ραδιόφωνο καὶ ὅχι στὴν θόνη. Ἡ **Μαρλέν Ντήτριχ** θὰ προκαλέσῃ ἕνα μεγάλο σκάνδαλο.

Γιὰ τὸν **Σαρλό** καὶ τὴν **Πωλὲτ Γκόντάρτ** ὁ Νταρέος προβλέπει ὅτι θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι τὸ 1937. Ὁ **Φρέντ Ἀσταίρ** καὶ ἡ **Τζίντζερ Ρότζερς** θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ παίζουν μαζί παρ' ὅλες τίς φήμες περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἡ **Κάθριν Χέμπτουρ** ἀπειλεῖται ἀπὸ σκάνδαλα καὶ ἀπὸ μιὰ ἀπρόσπεη θλίψη.

Ὁ **Έρρολ Φλύνν** θὰ εἶναι πάντα πολὺ τυχερός, φαίνεται ὅμως ὅτι κάποιον ταξίδι θὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν θόνην. Διάφοροι κίνδυνοι, σκοτεινοὶ ἀκόμη, ἀπειλοῦν τὴν **Μόρην**. Ὁ **Σούλλιβαν**, τὴν **Ἰντα Λουπίνο**, τὸν **Κάρυ Γράντ**, τὸν **Φρέντρικ Μάρτιν**.

Ἡ **Ὀλίβια ντέ Χάβιλαντ** θὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τῆς δόξας μὲ μιὰ καταπληκτικὴν σταδιοδρομία. Τὸ τέλος τοῦ 1937 θὰ τὴν βρῇ ὡς μίαν ἀπὸ τίς μεγαλύτερες στάρ τῆς θόνης.

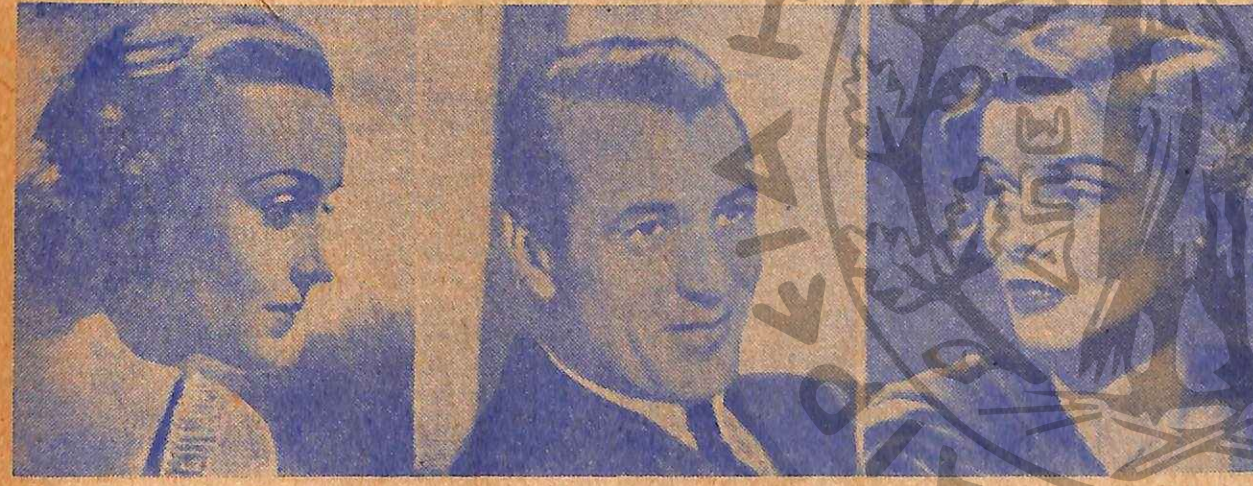
Τὰ εὐνοϊκότερα προγνωστικά τοῦ 1937 σχετικὰ μὲ τὴν καριέρα τους ἀφορροῦν τὸν **Ρόμπερτ Τάιηλορ**, τὸν **Φρέντ Μάκ Μούρραη**, τὴν **Λουίζα Ράινερ**, τὴν **Καρόλ Λομπάρ**, τὴν **Μέρλε Όμπερον**, τὸν **Τζέιμς Στewart**, τὴν **Μαίη Οδέστ**, τὴν **Μπέττε Ντάβις**, τὸν **Μπίλ Κρόσμπυ** καὶ τὴν **Τζὼν Λάγκα**.

ὁ **Ρ. ΤΑΙΗΛΟΡ**
θὰ παντρευθῇ;

ἡ **Κ. ΚΟΛΜΠΕΡ**
θὰ εὐτυχίσῃ;

ὁ **ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΝΟΡ**
θὰ ἀρρωστήσῃ;

ἡ **ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ**
θὰ ἔχῃ νέες ἐπιτυχίες;

ὁ **ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ**
θὰ ἔχῃ αἰσθηματικὴς φασαρίες;

ἡ **Κ. ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ**
θὰ δοκιμάσῃ μεγάλες θλίψεις;

ΧΑΡΡΑ ΛΑΝΓΚ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

‘Η Βέρθα ντὲ Λαντεναί, πειθόμενη στὶς εἰσηγήσεις ἑνὸς παιδικοῦ της φίλου, τοῦ Ζερβαί Φλοριζέ, καταγγέλλει τὸν σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ὅτι προσπάθησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν κόρη της Μαρκέλλα, τὴν ὁποία ἀπέκτησε μὲ ἄλλον.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡθικὸς αὐτοματὸς τῆς δολοφονικῆς ἀπειρίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ζερβαί μὲ συνένοχον ἕνα Γερμανὸν στρατιώτην, τὸν Μπαϊκερ.

‘Ο Μπαϊκερ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν μνηστῆρα τῆς Μαρκέλλας Ρενέ Μαρτέλ ἐξαναγκάζεται νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα στὸν συνένοχό του Ζερβαί, ὁρίζοντάς του ραντεβού στὸ πανδοχεῖο. Αὐτὸ εἶχε γίνει κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Λιονέλ. ‘Ο Ζερβαί πηγαίνει στὸ ραντεβού καὶ ὁ κ. Λιονέλ, ποὺ ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ κάπου, πείθεται πιά τελείως γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ζερβαί. ‘Υστερ’ ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες ἀρχίζει ἡ δίκη τοῦ Γκοντεφρουά. Οἱ ἐφημερίδες γράφουν τώρα διὰ μακρῶν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν. ‘Η ἀτιμωσφαίρα εἶναι γεμάτη ἐχθρότητα πρὸς τὸν Γκοντεφρουά. Ἐντούτοις ὅσοι παρέστησαν στὴν δίκη ἐπέπρωτο νὰ δοκιμάσουν μιὰ μεγάλη ἐκπλήξη.

Μετὰ τὸ κατηγορητήριο, παίρνει τὸν λόγο ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Γκοντεφρουά ντὲ Λαντεναί, εἶναι ἀπλῶς, ἕνα θύμα καὶ ζητεῖ τὴν ἀδίκωσίν του. Τὸ πιδ παράξενο ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸ στὴν συνταρακτικὴ αὐτὴ δίκη. Συνήγορος τοῦ Γκοντεφρουά εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κ. Λιονέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε παραιτηθῇ ἐν τῷ μετὰξὺ ἀπὸ ἀνακριτῆς γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ ἐλεύθερα πιά τὸν φίλο του. Μετὰ τὸν εἰσαγγελεῖα μιλεῖ ὁ Γκοντεφρουά ποὺ ἀπαντᾷ στὰ ἐρωτήματα τοῦ προέδρου καὶ ἀφηγεῖται ἔτσι ὅλη τὴν ἱστορία του. Τὸ ἀκροατήριον εἶναι τώρα ζωντὰ συγκινημένο, τόσο πιδ πολύ, ὅσο ὁ Γκοντεφρουά ἀρνίετο πιδ νὰ νάνῃ ὑπαντιμωχὸς καὶ γιὰ τὸν ἄλλον. ‘Ο πρόεδρος τοῦ ζητεῖ ἐξηγήσεις τί συγκεκριμένως ὑποψιάζεται.

58. (‘Η συνέχεια)
-Ἦταν μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολὴ ποὺ μὲ πληροφοροῦσε γιὰ τὸ νεανικό παράπτωμα ἐκείνης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ γυναίκα μου. —‘Αμέσως μετὰ τὸν γάμο σας ἀρχίσατε τὴν τρελλὴ σπατάλη...
‘Ο Γκοντεφρουά χαμογέλασε:

—Τὴν βρίσκετε πραγματικά τόσο τρελλή, κύριε πρόεδρε; Νομίζω ὅτι ἐδόξα ἐνάμιον ἑκατομύριο περίπου σὲ δυὸ χρόνια... Τὸ ἔκανα λίγο ἐπίτηδες, τ’ ὁμολογῶ... ἂν ὅμως ὑπολογίσαιε ὅτι τὸ ἐνάμιον αὐτὸ ἑκατομύριο ποὺ ἐδόξα τὸ οἰκονομοῦσα ἀπὸ τὸ προσωπικό μου εἰσόδημα, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ ζυγαρὰ ἔρχεται ἴσια-ἴσια... βέβαια, ὅτι εἶχα τὸν λόγο μου ὅταν ἀπήτησα ἀπὸ τὸν κύριο Τερλάν νὰ συναρθῇ τὸ γαμήλιο συμβόλαιο μὲ τὸ σύστημα τῆς κοινοκτημοσύνης. Χρειάστηκε ν’ ἀγωνισθῶ ἀρκετά γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω... καὶ στὸ τέλος νίκησα...

—Ναί. Καὶ τότε ἀκριβῶς εἶπε τὴν φράση ἐκείνη ποὺ ἔγινε περίφημη.

—Καὶ γιὰ τὴν ὁποία μ’ ἔκαναν νὰ ὑποφέρω τόσο... «‘Η ἀγάπη μου!»... ‘Εκείνοι ποὺ μὲ πρόσβαλαν τόσο φριχτά ἄλλοτε μὲ τὴν φρασὴ αὐτὴ, θὰ καταλάβουν σήμερα ὅτι δὲν ἔλεγα ψέμματα!...

‘Ο παλμός ἐνὸς ρίγους διέτρεξε τὴν αἵθουσα. Κάθε ἀπάντησις τοῦ κόμητος ἔπρεπε ἐπάνω στὸ ἀκροατήριον σὰν ἕνα χτύπημα μὲ τὸ μαστίγιον κατὰμουτρα. Μέσα σ’ ὅλους αὐτοὺς ποὺ τὸν ἄκουαν ἔξεν ὑπῆρχε κανεὶς ποὺ νὰ μὴ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἐνοχο, ποὺ νὰ μὴ νοιώθῃ μιὰ βαθύτατη τύψη!

—‘Ας ἔλθωμε τώρα στὸ ἔγκλημα ποὺ ἔλαβε χώραν στὶς ὄχθες τοῦ Βάρτ, στὴν γερμανικὴ Πολωνία. ‘Η καταγγελία τῆς κυρίας ντὲ Λαντεναί εἶναι σαφής. ‘Η σύζυγός σας σὰς κατηγορεῖ ὅτι ἐκ συμφέροντος κινούμενος καὶ φοβούμενος τὸ σκάνδαλον, ἐδολοφονήσατε τὴν κόρη της Μαρκέλλα, ἑλικίας δεκαεῖς ἐτῶν, τὴν στιγμήν κατὰ τὸν ὅποιον τὸ παιδί αὐτὸ ἐπέστρεψε στὴν Γαλλία γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν μητέρα του. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ, διεπράχθη ἀπὸ σὰς κατὰ τὴν νύχτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16 ‘Ιουλίου 1870. Κύριε γραμματεῦ, εὐαρεστήθητε ν’ ἀναγνώσετε τὸ κατηγορητήριον.

‘Ο γραμματεὺς ὑπήκουσε.
‘Η ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦταν, ὅπως εἶναι γνωστὸν, τὸ ἐπιδέξιο καὶ ὑποκριτικό ἔργον τοῦ Ζερβαί Φλοριζέ, τὸ τρομακτικὸ συσσωρεύμα τῶν ψευδῶν, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ἡ κυρία ντὲ Λαντεναί δίστασε στὴν ἀρχή, κατέλτεξε ὅμως νὰ τὸ υπογράψῃ, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, πιεζόμενη ἀπὸ τὴν ὑποὺλη ἐπίδραση τοῦ Ζερβαί ποὺ ἐπαρτυπνοῦσε καὶ στὶς παραικρότερες ἀδυναμίας της καὶ ποὺ τὸ ἀμελικτὸ μῖσος του δὲν ὑποχωροῦσε μπροστὰ σὲ τίποτα.

‘Οσην ὥρα διήρκεσε ἡ ἀνάγνωση τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ὁ Γκοντεφρουά εἶχε τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ τὰ μάτια κλειστά. Στὸ πρόσωπό του πλανιόταν μιὰ ἀπέραντη θλίψη.

‘Οταν ἡ ἀνάγνωσις τελείωσε, φάνηκε σὰ νὰ συνερχόταν ἀπὸ κάποιον ἐφιάλητ: —Γ... κακία τῆς γυναίκας μου γιὰ τὴν καταγγελίαν αὐτὴ, εἶπε. Τὴν ἐξαπάτησαν, τὴν γέλασαν καὶ ὑπῆρξε θῦμα κι’ ἡ ἴδια... ‘Ολα τὰ φαινόμενα στρέφονταν ἐναντίον μου. ‘Ολα μὲ κατηγοροῦσαν... Τὴν συγχωρῶ...

—‘Αρνείσθε λοιπὸν ὅτι διεπράξατε σείς τὴν δολοφονίαν στὰς ὄχθας τοῦ Βάρτ;

‘Ο κόμης ντὲ Λαντεναί δὲν ἀπήντησε κἀν ἀπ’ εὐθείας στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ τοῦ προέδρου.

—‘Ο,τι διηγήθηκα στὴν ἀνάκρισιν, εἶπε, θὰ τὸ ἐπαναλάβω ἐδῶ, γιὰτὶ πρέπει καὶ οἱ κύριοι ἑνορκιοὶ ν’ ἀποφανθοῦν ὕστερα ἀπὸ ὁλοκληρωτικὴ καὶ ἀπόλυτη γνώσιν τῶν γεγονότων.

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν διήγησιν ὅλων ὅσα εἶχαν συμβῇ. ‘Αφοῦ τελείωσε τὴν ἀφήγη-

σὴν του, τὸν ἐρώτησε ὁ πρόεδρος:

—‘Ωστε λοιπὸν πιστεύετε ὅτι εἶχε συμβῇ δυστυχία;

—Τ’ ὁμολογῶ.

—Δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸν νοῦ σας ἡ σκέψις ὅτι ἕνα ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῇ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια σας σχεδόν;

—Μοῦ φάνηκε λίγο παράξενη ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἀμαξηλάτου μόλις ἐπέστρεψε στὴν ὄχθη ἀλλὰ δὲν ἔδωσα καμμιὰ ἰδιαιτέρη σημασίαν.

—Πιστεύετε ὅτι θὰ μπορούσατε ν’ ἀναγνωρίσετε τὸν ἀμαξηλάτη αὐτόν;

—‘Οχι, ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ. ‘Ο ἄνθρωπος ἦταν τυλιγμένος σ’ ἕνα μανδύα. Τὸ πρόσωπό του δὲν φαινόταν σχεδόν... ‘Ολα αὐτὰ ἦταν προφυλάξεις ποὺ δὲν τοὺς ἔδωκα σημασίαν τότε, τίς ὁποῖες ὅμως σκέφθηκα ἀργότερα... ‘Ολες οἱ ἔρευνες ποὺ ἐνήργησα τὴν ἐπομένην δὲν μοὶ ἐπέτρεψαν νὰ ἀνακαλύψω οὔτε τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ποὺ φαινόταν ἀγνωστος στὸν τόπο, οὔτε τὸ πτώμα τοῦ νέου κοριτικοῦ στὰ θολωμένα νερά τοῦ Βάρτ...

‘Ο πρόεδρος ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐνόρκους:

—‘Οφείλω νὰ δηλώσω στοὺς κυρίους ἐνόρκους, ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἐφρόντισε νὰ ἀποστείλῃ τὸν ἀμαξηλάτη τῆς στὴν Γερμανία, στὸν τόπο ἀκριβῶς ὅπου ἔλαβε χώραν τὸ δράμα. Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ ἐνήργησαν δραστηρίως. ἐρεύνας. ‘Εξήλεγ-

σαν τόσο στὰ γειτονικά χωριά ὅσο καὶ στὰ Ράισεν τὴν κατάθεσιν τοῦ κυρίου ντὲ Λαντεναί. ‘Απὸ τὴν ἀναφορά τους, συνάγεται πράγματι ὅτι ἡ Μαρκέλλα, ἡ κόρη τῆς Βέρθας Τερλάν, ἀνεχώρησε τὸ βράδυ τῆς 15 ‘Ιουλίου, σ’ ἕνα ἀμάξι συνοδευομένη ἀπὸ κάποιον ἀγνωστο ἀμαξηλάτη... ‘Ενα τέταρτο μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ἐφθασε ὁ κύριος ντὲ Λαντεναί, ἐπίσης μὲ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσε ὁ ἴδιος. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Ράισεν τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως σὲ μιὰ φωτογραφία ποὺ τοῖς παρουσίασαν οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι. ‘Ο κύριος ντὲ Λαντεναί, ἐπίσης, ὠργάνωσε ἐρεύνας πρὸς ἀνέρεσιν τοῦ παιδιοῦ ποὺ πνίγηκε... Οἱ βαρκάρηδες τῶν ὀχθῶν τοῦ Βάρτ τὸ θυμούνται πολὺ καλά. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐδήλωσαν ὅτι ὁ κύριος ντὲ Λαντεναί φαινόταν ὑπερβολικὰ συγκινημένος καὶ ἀπελπισμένος... ‘Ισως νὰ σκόπευε νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐρεῖνας αὐτάς, ἂν ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἄμεσος ὑποχρέωσίς του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γερμανίαν δὲν τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ τὰς ἐγκαταλείψῃ.

Μετὰ τὰς δηλώσεις τοῦ προέδρου ἀνεγνώσθη ἡ ἀναφορά τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων. ‘Υστερα πῆρε πάλι τὸν λόγο ὁ πρόεδρος.
—‘Ο θάνατος τῆς Μαρκέλλας Τερλάν, εἶπε, δὲν εἶναι ἡ μόνη κατηγορία ποὺ σας βαρύνει. Κατηγορεῖσθε ἀκόμη γιὰ τὴν δολοφονίαν τῆς Μαρλ-Ζάν Μωζλ.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ ΑΝΤΙΟ!

Καὶ ἐξέθεσε ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν πρὶν καὶ μετὰ τὸν θάνατο τῆς Μαρλ-Ζάν.

—‘Ακούσατε τὴν κατηγορίαν, κατέληξε ἀπευθυνόμενος στὸν κόμητα ντὲ Λαντεναί. Εὐρίσκόμεθα ἐνώπιον μιᾶς σειρᾶς γεγονότων ποὺ παρουσιάζουν καταπληκτικὰ συμπτώσεις. Τί ἔχετε νὰ πῆτε;

—Τίποτα. ‘Ολα μὲ κατηγοροῦν.

—Δὲν ἀπολογεῖσθε;

—Τὴν στιγμὴ αὐτὴ, ὅχι. ‘Αργότερα, ἴσως... εἶπε ὁ Γκοντεφρουά, σοβαρὰ καὶ θλιμμένα.

‘Ο πρόεδρος ἤξερε ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴν ἐπιμένῃ περισσότερο.

—Καθῆστε, κύριε ντὲ Λαντεναί, εἶπε.

‘Υστερα ἐστράφη πρὸς τὸν κλητῆρα:

—Εἰσαγάγετε τὴν κυρίαν ντὲ Λαντεναί, διέταξε.

—ΣΥΓΓΗΓΜΗΝ, ΓΚΟΝΤΕΦΡΟΥΑ!

Τότε ὁλόκληρη ἡ αἵθουσα ἀντίκρουσε ἕνα θέαμα παράξενο, σπαρακτικὰ συγκινητικό.

‘Η κυρία ντὲ Λαντεναί μῆκε ἀργὰ στὴν αἵθουσα, ἐνῶ τὸ πλῆθος τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία.

‘Ηταν ντυμένη πένθιμα. ‘Ενα μεγάλο μαῦρο πέπλο τὴν σκέπαζε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τα πόδια. ‘Οταν ἐφθασε στὰ ἐδῶλια τῶν μαρτύρων, γιὰ νὰ καταθέσῃ, ἀνέηκε σὲ τὸ πέπλο της. Εἶδαν τότε ὅτι τὸ ὠρεῖο πρόσωπό της ἦταν κατὰχλωμο. Τὰ μάτια της ἦταν τόσο θολωμένα ποὺ δὲν ἀναγνώρισε κανένα, στὴν ἀρχή. ‘Αδίκαι ἐστρεψε τὰ βλέμματα γύρω της. Δὲν ἔβλεπε οὔτε τὸν κύριο Λιονέλ ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τέλος τὴν φαινομενικὴν του ἀδιαφορίαν, οὔτε τὸν Γκοντεφρουά ποὺ σηκώθηκε ἀπότομα, μόλις τὴν εἶδε, ἐνῶ ἡ καρδιά του σφιγγόταν ἀπὸ ἕνα παράξενο, ἀπερίγραπτο συναίσθημα, γεμῆτο ὁδὺν καὶ χαρὰ συγχρόνως.

‘Ο πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου λέγει λίγα λόγια ἐνθαρρυντικά στὴν Βέρθα ποὺ συνέχεται κάπως. ‘Ο Γκοντεφρουά ξανάπεσε στὸ ἐδῶλιό του.

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς περιέγραφαν ἔτσι τὴν σκηνή:

«‘Εξαρνὰ σὰν νὰ τὸν βάραινε μιὰ ἀπέραντη θλίψη, σωρίστηκε μπροστὰ στὸ μικρὸ τραπεζάκι ὅπου ἦταν μαζεμένα τὰ χαρτιά του, κι’ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του. ‘Εκλαιε, ἐκλαιε μὲ ἀληθινὰ, χονδρὰ δάκρυα στὸ ἀντίκρουσμα τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ ἀγάπησε σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε νὰ μὴν τῆς ἀρνηθῇ καμμιὰ θυσία... Καὶ οἱ ὅμοι τοῦ ἀναταράσσονται σπασμωδικὰ ἀπὸ τοὺς λυγμούς... ‘Ενα μεγάλο ἐπιφάνεια εἴκτου ὑψώνεται ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον... Ναί, τὸν συμπονοῦν ὅλοι μὲ τὴν καρδιά τους καὶ νοιώθουν γι’ αὐτόν μιὰ λύπη γεμάτη συμπάθειαν καθὼς βλέπουν νὰ ἐμφανίζεται ἡ κατήγορός του!»

‘Η Βέρθα δὲν ἀγνοεῖ τώρα πιά τίποτα

ἀπ’ ὅσα ἔκανε ὁ σύζυγός της.

Ρη τὴν ζωὴ τοῦ Γκοντεφρουά, ἀπὸ τίς πρῶτες συναντήσεις των. στὴν κοιλιά τοῦ Τρέζα ἕως τὴν φυλάκισή του, τὴν ξέρει τώρα.

‘Η κολοσσιαία περιουσία ποὺ εἶχε ὁ κόμης τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου του, τῆς ἀπεκαλύφθη, τελευταῖο χτύπημα στὴν μετάνοιά της, στὶς τύψεις της...

‘Ο κύριος Λιονέλ τῆς ἀπεκάλυψε ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Τὴν παραμονὴ τῆς μέρας ποὺ θὰ παρουσιαζόταν ὡς ἡ σπουδαιότερα μάρτυς, ὡς κατήγορος, ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὁ κύριος Λιονέλ ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς γνωστοποιηθοῦν καὶ οἱ παραικρότερες λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως.

Φυσικά, εἶναι λίγος καιρὸς τώρα ποὺ δὲν ἀμφιβάλει γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ συ-

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ

‘Εχομε ‘Αποκρηῆς καὶ θὰ φαντάζεσθε θέβαι, βλέποντας τὴν παραπάνω εἰκόνα, πὼς πρόκειται γιὰ καμμιὰ νέα ἀποκρητικὴ μεταμφίεση. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτό. Τὸ κοστὺμ αὐτὸ τὸ φοροῦσαν τὸ 1665 οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου. ‘Ηταν τότε μεγάλῃ ἐπιδημία πανώλους στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα καὶ οἱ ὅντιες κατὰ συμβουλήν τῶν γιατρῶν ἐβγαίναν ἐξὸς φορώντας αὐτὸ τὸ προφυλακτικὸ ρούχο. Αὐτὸ ποὺ δείχνει γιὰ ῥάμφοις, εἶναι γεμῆτο μέσα μὲ πανιά θρεγμένα σὲ ὀρεματικά ὑγρὰ γιὰ νὰ μὴ αἰσθάνεται ὁ κάτοχός του, τὴν μύχα ποὺ εἶχε τότε λουσμένο ὅλο τὸ Λονδίνο!

ζύγου της.

Καταλαβαίνοντας ὅμως, ἀπὸ τὴν διήγηση τοῦ κυρίου Λιονέλ πόσο ἀδίκῃ ὤφηξε ἀπέναντι τοῦ Γκοντεφρουά ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα μὲ τὴν περιφρόνησίν της καὶ τὴν προσβλητικὴν στάσιν της, καταλαβαίνοντας πόσο σκληρὰ καὶ ἀμελικτὰ τοῦ φέρθηκε καὶ πόση ψυχικὴ δύναμη χρειαζόταν ἐκεῖνος γιὰ νὰ σιωπήσῃ, εἶχε σωριαστῇ λιπόθυμη ἀναστενάζοντας:

—Τελείωσε γιὰ πάντα ἡ ἀγάπη μας! Ποτὲ πιά δὲν θὰ μ’ ἀγαπήσῃ...

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀκριβῶς, τὴν ἐπομένη μέρα, τὴν μέρα τῆς δίκης, εἶχε ξαναφορέσει τὰ πένθιμα ἐνδύματά της. Πενθοῦσε γιὰ τὸν ἔρωτά της καὶ τὴν εὐτυχία της ποὺ εἶχαν πεθάνει...

■ ■

‘Απαντᾷ στὶς πρῶτες ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου, τρέμοντας σὰν φύλλο. ‘Η φωνὴ της ἀκούεται μὲ δυσκολία, σὰν ἕνα ψιθύρισμα, σὰν μιὰ προσευχή.

—Κυρία, λέγει ὁ πρόεδρος, κατηγορήσατε τὸν κόμητα Γκοντεφρουά ντὲ Λαντεναί, σύζυγό σας, ὅτι ἐδολοφόνησε καὶ ἐπνίξε τὴν κόρη σας Μαρκέλλα, εἰς τὸν ποταμὸ Βάρτ, τὴν νύχτα τῆς 15ης ‘Ιουλίου 1870. Δὲν εἶναι ἔτσι;

—Μάλιστα... τὸν κατήγγειλα, τὸν κατηγοροῦσα, λέγει ἐκείνη μὲ φωνὴν κάπως δυνατώτερην.

Τὸ ἀκροατήριον παρεγγίζει τὴν ψυχικὴν της κατάστασιν. ‘Ενα ψιθύρισμα φόβου, ἀγανακτήσεως σχεδόν, ὑψώνεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούρας.

Καὶ ὁ πρόεδρος, παρεγγιώντας καὶ αὐτὸς τὴν Βέρθα ὅπως οἱ ἄλλοι, τὴν ρωτᾷ ἐξαρετικὰ συγκινημένος:

—Κυρία, σὰς ἐξορκίζω νὰ σκεφθῇτε καλὰ μήπως ἡ κατηγορία σας εἶναι ὑπερβολικὴ. Εἶναι καιρὸς ἀκόμη! ‘Οφείλετε ν’ ἀποκαλύψετε στὴ δικαιοσύνη τὴν ἀλήθειαν, μόνο τὴν ἀλήθειαν...

Τότε εἶδαν νὰ σηκώνεται ἡ Βέρθα ντὲ Λαντεναί ποὺ ἕως τώρα ἦταν σκυμμένη σὰν νὰ τὴν βάραινε ἡ θλίψη. ‘Αναζήτησε τὸν σύζυγό της καὶ τὸν διέκρινε τέλος τὸ ταραγμένο της βλέμμα.

Καὶ τότε, ἀργά-ἀργά, μὲ βῆμα ποὺ κλονίζονταν ἡ Βέρθα διευθύνθηκε στὸ ἐδῶλιό τοῦ κατηγορουμένου ὅπου ὁ Γκοντεφρουά, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο μέσα στὰ χέρια του, ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

‘Εκεῖ, στάθηκε καὶ γονάτισε μπροστὰ του. ‘Ενωσε τὰ χέρια της καὶ τὰ ἔτεινε πρὸς τὸν Γκοντεφρουά:

Μὲ φωνὴν ποὺ διακόπτεται ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ψιθυρίζει:

—Γκοντεφρουά, σὲ κατηγοροῦσα... σὲ ζητῶ συγγνώμην... Γκοντεφρουά, σὲ περιφρόνησα, σὲ παρεγγώρισες, σοὺ ζητῶ συγγνώμην... Γκοντεφρουά, ἀπὸ ὅλα τὰ ἔγκλημάτα γιὰ τὰ ὁποῖα σὲ κατήγγειλα, δὲν πιστεύω πιά τίποτα, Γκοντεφρουά, μὲ ἐξαπάτησαν... ‘Υπῆρξε τὸ θῦμα μιᾶς ἀτιμῆς ἐγκληματικῆς φύσεως ποὺ μὲ ἐσπρωχνε ἀδίκαια ἐναντίον σου... Γκοντεφρουά, θάδωκα τὴν ζωὴν μου ὁλόκληρην γιὰ νὰ σβῶσω ὅλες αὐτὰς τίς ἀναμνήσεις... Γκοντεφρουά, σὲ ἀγαπῶ, ξέρω ὅτι εἶσαι ἀθὼς καὶ σοὺ ζητῶ συγγνώμην...

‘Ο κόμης ντὲ Λαντεναί δὲν ἐκλαιε πιά. Τὰ λίγα δάκρυα ποὺ ἔλαμπαν ἀκόμη στὰ μάτια του ἦσαν δάκρυα χαρᾶς.

(‘Η συνέχεια στὸ προσεχές)

Τζέννυ Περίδου

Μιάν απογευματινή, στα παρασκήνια του «Ιντεάλ» όπου παιζόταν, τότε, η «Καινούργια Ζωή» του Μπόγγρη απ' τόν θίασο Μαρίκας Κοτοπούλη, είδα μία νέα—καστανόξανθη με καστανά μάτια—να με πλησιάζει μ' ένα γλυκό χαμόγελο:

—Θα σάς ήταν εύκολο, με ρώτησε, να μου δανείσετε το «Crucifix» του Λαμαρτίνου;

Η αίτηση αυτή, μπορώ να πω πως μάλλον με... ξάφνιασε! "Οχι γιατί ήθοποιός της πρέζας μου μιλούσε για ένα από τα αξιοσημείωτα της γαλλικής ποιήσεως. "Όσο γι' αυτό είχα ακούσει κι' άλλους: τόν Παπᾶ, λ. χ.,—που σπούδασε τυροκόμος και βγήκε... ήθοποιός!—να απαγγέλλει τόν «Συρανὸν ντὲ Μπερζεράκ» στο πρότυπο! "Αλλά μου έκανε εντύπωση ὁ ποιητής καί, λίγο πὶο πολύ, τὸ πῶμα...

—Σπουδάσατε στις Καλόγριες; ρώτησα τὴν νέα.

—"Αν σπούδασα, λέει! Δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου... σὴν Νάξο! Καί ποῦ νὰ ξέρατε γιατί σπούδασα σὲς Καλόγριες;

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ μάθω;

—Γιὰ νὰ βρίσκωμαι μακριὰ... ἀπ' τὸ θέατρο! Τώρα, ρωτήστε με, ἂν θέλετε, ποῖο ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα;

—Περὶττὸν νὰ σὰς ρωτήσω... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νάρθητε πὶο κοντὰ στὸ θέατρο!

Τὰ ματάκια τῆς νέας γελοῦσαν...

Πῶς νὰ τὰ βάλλει... με τὴν φύση; Πῶς νὰ διώξει ἡ Τζέννυ Περίδου ἀπ' τὴν ζωὴ τῆς τὸ θέατρο, τὴν στιγμή πού αὐτὸ μόνο ἀποτελοῦσε... τὴν οἰκογένειά τῆς; "Ακοῦστε καί κρίνατε μόνοι σας: ἡ Τζέννυ, κόρη ἡθοποιῶν πού τὸ δνομά τους ἔμεινε ἀνεξίτηλα γραμμένο σὴν "Ιστορία τοῦ "Ελληνικοῦ Θεάτρου, τοῦ "Αθανασίου καί τῆς "Αγασθῆς Περίδου, ἐξαδέλφη τοῦ Βασίλη "Αργυροπούλου, εἶχε γιὰ νουνὰ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη! Αὐτὰ τὰ χέρια πού ἀνεδέξαντο κάποτε τὴν μικροσκοπικὴ Τζέννυ, ροδαλὴ καί κλαυθυριζούσα ἀρρεβν, ἔγιναν ὅμως πὶο πολύ ἀφορμὴ νὰ βγῇ στὸ θέατρο. Μὲ τὸ νὰ ζῇ μὴ κοπέλλα σὲς Καλόγριες τῆς Νάξου, αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς εἶναι κλεισμένη σ' ἕναν κρυστάλλινο πύργο ὅπου δὲν ἐπικοινωνεῖ με κανέναν! Στὸ μάθημα τῶν γάλλων κλασικῶν, ἡ νεαροτάτη Τζέννυ μελετοῦσε Κορνῆλιο, Ρακίνα, Μολιέρου... καί πολλές φορές δὲν ἔκλεινε μάτι ὅλη νύχτα, γιὰ νὰ διαβάξῃ στὸ λευκὸ κρεββάτικὸ τῆς, τὸν «Σιντ», τὴν «Αὐδρομάχη» ἢ τὸν «Μισάνθρωπος»!

Μιὰ νύχτα, ἀναστάτωση στὸ σχολεῖο: ἡ «soeur surveillante», σὴν περιοδεία πού ἔκανε, ἀκούει φασαρία σ' ἕναν κοῖτωνα. "Ανοίγει ἀθόρυβα τὴν πόρτα καί βλέπει ὅλες τῆς μαθήτρες, με τῆς νυχτικὲς τους σάν λευκὰ φαντάσματα, νὰ τριγυρίζουν τὴν Τζέννυ, ἀνεβασμένη ἀπάνω σ' ἕνα κρεβάτι, καί ν' ἀκοῦν με θρησκευτικὴ κατάνυξη καί μὴ ὁλόνᾳ θαυμασμοῦ στὰ μάτια τους... τὴν ἀπαγγέλλει τῆς. "Η Τζέννυ ἀπάνγγειλε τῆς κατὰρως τῆς "Ερμιόνης τοῦ Ρακίνα καί στὸ πρό-

σώπὸ τῆς ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἐκδικητικὴ λύσσα, ὁ σπαραγμὸς τῆς περιφρονημένης ἑρωμένης...

Ἡ ἀγαθὴ καλόγρις ἔμεινε ἐκοτακτικὴ μπροστὰ σὴν ἀποκάλυψη τοῦ δραματικοῦ αὐτοῦ ταλέντου. Γιὰ νάχη ἀναπαυμένη τὴν συνειδήσῃ τῆς μάλλωσε πρῶτα αὐστηρὰ ὅλους τοὺς λευκοντυμένους ἀκροατὰς καί τὴν Τζέννυ... Τὴν ἐπομένη ὅμως πού ἦταν νὰ ἀνεβάσουν κατὶ σχολικὰ θεατρικὰ ἔργα, σὴν μικρὴ σκηνή, ἔσπευσε νὰ ὑποδείξῃ τὴν Τζέννυ γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ...

Ἔτσι ἡ θεατρικὴ φλόγα, πού ἦταν ἐκτεταμένη κάτω ἀπ' τὴν στάχτη, βρήκε τὴν ἀκαίρᾳ νὰ ἐκδηλωθῇ ἀναστατώνοντας

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Τζέννυ.

τὴν γαλήνη τῆς μαθητικῆς ζωῆς τῆς Τζέννυ. "Απὸ τότε, ἡ νεαρὰ μαθήτρια δὲν ὀνειρευόταν παρὰ μονάχα θέατρο, δὲν ἔβλεπε παντοῦ παρὰ μονάχα θέατρο, δὲν βασάνιζε τὸ μυαλὸ τῆς παρὰ μονάχα με τὴν ἐπιμονὴ σκέψῃ: νὰ βγῇ στὸ θέατρο! Ἡ μεγάλη δύναμη τῆς θελήσεως ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ δίνει καί στὰ ἄβυλα ἀκόμα τὴν μορφή τῆς ὕλης. "Εδῶ εἶχε... ἐκεῖ εἶχε... ἡ Τζέννυ κατάρθωσε, ὅστερα ἀπὸ μεγάλες ἀντιδράσεις—αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια—πού συνάντησε, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρό τῆς. Πρῶτα μελέτησε σὴν «Δραματικὴ Σχολή» τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, κι' ὅστερα εἶχε τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ ἐμφανισθῇ σὸν θίασο τῆς ὑπέρροχης καλλιτέχνιδος καί νουνᾶς τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη...

Γλυκεῖα κοπελλίτσα, νόστιμη, φιγου-

ράτη... αὐτὴ εἶναι ἡ Τζέννυ πού βλέπετε ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο. "Απάνω στὸ πάλκο σένικο ὅμως, τὰ πράγματα ἀλλάζουν: ἀντικρύζετε μὴ κουκλίτσα, ἕνα χάρμα ἰδέσθαι, ἕνα μπιζουδάκι πού σὰς φαίνεται τόσο εὐθραυστο πού φοβᾶστε νὰ τὸ ἀγγίξετε.

Ἡ Τζέννυ ἔχει νόστιμα θεατρικὰ ἀνέκδοτα. Θὰ σὰς διηγηθῶ μερικά.

Μιὰ μέρα, σὴν Πάτρα, κατὰ τὸ τελευταῖο τουρνέ, ἡ συνάδελφός τῆς "Αγγέλα Λαλαούνη πῆγε στὸ κομμωτήριο:

—Θαρθῇ σὲ λίγο κι' ἡ δεσποινὴς Περίδου, εἶπε σὸν κομμωτή.

Δὲν πρόλαβε νὰ μιλήσῃ κι' ἔρχεται ἡ Τζέννυ, τὴν ὁποία, σημειωτέον, ὁ κομμωτῆς εἶχε δὴ ἀπάνω σὴν σκηνή:

—Σεῖς εἰσθε ἡ δεσποινὴς Περίδου! εἶπε κατὰπληκτος ὁ κομμωτῆς. Τὴ ὁμορφὴ πού εἰσθε... ἀπάνω σὴν σκηνή!

Δὲν ἦταν ἀσφαλῶς κομπλιμέντα... μαρκησίου τοῦ 17ου αἰῶνος! Μ' αὐτὰ τὰ ἀφελῇ του λόγια ὅμως ὁ κομμωτῆς—φωνή λαοῦ—ἤθελε νὰ πῇ πῶς ἡ Τζέννυ ἔχει ἕνα σκηνικὸ κάλλος, μὴ ἐξέχωριστὴ ἀκτινοβολία ὅταν παίξῃ στὸ θέατρο...

Ἡ ἀποκάλυψη τῆς Τζέννυ ἔγινε σὴν «Ελισάβετ». Τὴ δροσιά, τὴ εὐγένεια τρόπων, τὴ κρινένια ὁμορφιά μᾶς ἔδειξε ἀπάνω στὴ σκηνὴ ἡ καλλιτέχνις σὸν ρόλο τῆς Μαίρης Χόγουαρ! Καί πάλι, εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ πόσο ἀλλάζει ἡ Τζέννυ μεταξὺ σκηνῆς καί φυσικῆς ζωῆς:

Σ' ἕνα γαλακτοπωλεῖο, ὅστερα ἀπ' τὴν παράσταση, εἶναι καθισμένοι μερικοὶ ἡθοποιοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἡ Τζέννυ. Στὸ διπλανὸ τραπέζι, μὴ παρέα συζητεῖ.

—Σπουδαῖο ἔργο ἡ «Ελισάβετ»! "Υστερα ἀπ' τὴν Μαρίκα, δὲν ξέρεις τί νὰ πρωτοθυμᾶσαι ἐκεῖ—μέσα! Θεάτρο, σκηνικά, ἡθοποιούς;

—Ἐκεῖνη ὅμως ἡ Περίδου! Τὴ ὁμορφὴ πού εἶναι! Φιγουρίνι! Καί παιξίμο!

Ἡ Τζέννυ καθόταν ἀκριβῶς ἀντίκρου σ' ἐκεῖνον πού μιλοῦσε. Συνεπῶς τὴν ἔβλεπε καλὰ... χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίζῃ.

Σὲ λίγο, μέσα στὸ γαλακτοπωλεῖο ἔμπαινε ὁ Παπᾶς:

—Νὰ ὁ Παπᾶς! εἶπε ἐκεῖνος πού εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν Περίδου.

Κι' ἀργότερα:

—Νὰ ὁ Μυράτ!

Εἶναι παράξενο ἐκεῖνο πού ἔνοιωσε ἡ Τζέννυ: γιὰτί νὰ κουράζεται τόσο ἀπάνω σὴν σκηνὴ νὰ ἐμφανίσῃ μὴ ὥραία δημιουργία... καί νὰ περῶ σάν «ἀγνωστος στρατιώτης» σὴν ζωὴ; "Αραγε τὸ παίξιμό τῆς νὰ εἶχε τίποτα τὸ ὑποσυνείδητο πού τὴν ἔδειχνε τόσο διαφορετικὴ ἀπάνω σὴν σκηνή; Τῆς ἔρχονταν νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν τοσαύτη τῆς Μαίρης Χόγουαρ καί νὰ ἐξαγυρῇ νὰ πῇ σ' ἐκεῖνον πού εἶχε θαυμάσει τὴν Τζέννυ Περίδου ὡρὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ:

—Ἐγὼ εἶμαι!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

φομένα με ἀγωνία ἀπάνω σὸν σὲρ Τιμόθεο. Τὸν κῆταξε γιὰ λίγο με τὴν ἴδια πάντα ἀγωνία στὸ βλέμμα καί κατόπι προχωρώντας διαστικά πρὸς τὸ μέρος τους:

—Ἡ Μάργκαρετ ἐπέστρεψε γιὰ νὰ κἀν μὴν τῆς τὰ κόκτελς, ἐξήγησε. "Ο Χέτζες τὰ εἰτοιμάζει πάντα πολὺ δυνατά.

—Πᾶω τότε νὰ τὴν βοηθήσω, εἶπε ὁ Φράνσις.

Σὲ λίγο ὁ Φράνσις χανόταν πίσω ἀπὸ τῆς πυκνῆς φυλλωσιάς.

Ἡ λαῖδη Κυνθία πέρασε τὸ μπράτσο τῆς στὸ μπράτσο τοῦ σὲρ Τιμόθεου.

—Θὰ ἤθελα νὰ μάθω καί γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι τῆς Νοτίου "Αμερικῆς, εἶπε. "Όσο βλέπω τῆς θαλίτες, δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω.

Ἡ σὲρ Τιμόθεος δὲν ἀποκρίθηκε. Διέσχισαν τὴν πελοῦζα καί τὴν γεφυρίτσα κι' ἔφθασαν στὸ κῆσο με τῆς τριανταφυλλίες, σὴν ἄκρη τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ἡ λαῖδη Κυνθία σταμάτησε καί νυτάζοντας τὸν σὲρ Τιμόθεο κατὰματα με ἡπειρὴ τρυφερότητα ψιθύρισε:

—Δὲν πιστεύω νὰ φύγετε μόνος σὴν Νότιο "Αμερικῇ...

Ἡ σὲρ Τιμόθεος τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

—"Αγαπητὴ μου, ἀκούστε σὰς παρακαλῶ τὴν ἐξομολόγησή μου τῆς εἶπε. Εἶμαι ἕνας ἀπατεῶν. Δὲν εἶμαι κἀν ἐπιμελητὴς καταπληκτικῶν ἐντυπώσεων... σ' ἕναν ὄμιλο κοσμικῶν πλατέ. Καμιά φορά, μάλιστα, ἔξαπατῶ κι' αὐτὸν τὸν ἑαυτὸ μου! "Υπῆρξα τυχερὸς ὡς πρὸς τὸ ὅτι μὲρος τῆς ζωῆς μου. "Ατύχησα στὸ ἥθικὸ μὲρος τῆς ζωῆς μου. "Ατύχησα στὸ ἥθικὸ μὲρος τῆς ζωῆς μου.

Ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου κρατοῦσε τὸ χέρι φάνηκε σὸν Φράνσις ὁλοσδιόλου ἀλλογμένος. Ἦταν σάν νὰ εἶχε βγάλει ἕνα προσωπεῖο, σάν νῆταν ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος με περισσότερα αἰσθήματα. Ἡ Φράνσις ἔπαψε πᾶ νὰ ἐκπλησσεται γιὰτί τὰ ἄλογα τοῦ κήπου ἔτρεχαν χαρούμενα γύρω ἀπ' τὸν πατέρα τῆς Μάργκαρετ.

—Θὰ εἰσθε καλὸς ἀπέναντι τῆς Μάργκαρετ; ρώτησε ὁ σὲρ Τιμόθεος. Ἐξῆς φριχτὲς στιγμῆς.

Ἡ Φράνσις γαυογέλασε.

—Θὰ προσπαθῶ, κύριε, ὑποσχέθηκε. Καί τὸ ταξίδι σὴν Νότιο "Αμερικῇ...

Ἡ σὲρ Τιμόθεος δίστασε:

—Δὲν εἶμαι ἀπόλυτως βέβαιος, εἶπε.

Βγήκαν. Ὅταν ἔφθασαν σὸν κήπο, ἡ λαῖδη Κυνθία ἦταν μόνη. Σχεδὸν δὲν πρόσεξε τὸν Φράνσις. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν κα-

κείνη. Ἦσως νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ δανείσετε λίγα χεῖματα σὸν πατέρα μου, καί σὸν ἀδελφὸ μου ἔτσι, θὰ με θεωροῦν σάν τὴν ἄσωση... κῆρη πού ξανάφαιξε τὴν περιουσία τῆς οἰκογενείας μ' ἕναν λαμπρὸ γάμο. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ σὲρ Τιμόθεος ἔσκυψε λίγο κοντὰ τῆς.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε, κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ φωνὴ τοῦ δὲν εἶχε τὴν ἴδια πεποίθηση, εἰσθε βέβαιη πῶς μ' ἀγαπᾶτε; Γιατί σὰς ἀγαπῶ τόσον καιρὸ καί σὰς ἐξέφρασα τόσο ἄσχημα τὸν ἑρωτὰ μου πού μου εἶναι πολὺ ὀδυνηρὸ νὰ σκέπτομαι ὅτι...

Ἡ Κυνθία πίστεψε πῶς ἡ τόσο ποθητὴ στιγμή εἶχε φθάσει. Ἡ ζωὴ ἀκτινοβολοῦσε μέσα στὰ μάτια τῆς ἐρωτευμένης κι' ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατά.

Γύρω τους, τὰ μελίσσια δοῦζαν κι' ἕνας ἀπαλὸς μᾶτης χαίδευε τὰ τριαντάφυλλα κι' ἔφερνε τῆς μεθυστικὲς τοὺς εὐωδίες ὡς τὸ μέρους τους.

—Τί ὁμορφα πού εἶναι ὅλα αὐτὰ, ψιθύρισε ἡ λαῖδη Κυνθία.

Ἡ Φράνσις κι' ἡ Μάργκαρετ βγήκαν ἀπ' τὸ σπίτι. Εἶχαν βάλει πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ τελειώσουν τὰ κόκτελς, ἡ λαῖδη Κυνθία ὅμως κι' ὁ σὲρ Τιμόθεος δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐπιστρέψει. Ἡ Χέτζες τοὺς ἀκολουθοῦσε σφιγνόντας ἕναν ἀσημένιο δίσκο.

—Νὰ χτυπήσω τὸ γλῶγκ κυρία; ρώτησε τὴν Μάργκαρετ. Τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμο καί θὰ κρυώσει.

—Ναί, χτυπήστε Χέτζες, ἔκανε ἡ Μάργκαρετ.

Τὸ γλῶγκ ἀντήχησε... κι' ἀντήχησε καί πάλι. Τέλος, ἡ λαῖδη Κυνθία κι' ὁ σὲρ Τιμόθεος φάνηκαν ἀπάνω σὴν γεφυρίτσα καί διέσχισαν τὴν πελοῦζα. Προχωροῦσαν λίγο μακριὰ ὅς ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ἡ λαῖδη Κυνθία εἶχε χαμηλώσει τὸ βλέμμα τῆς καί κῆταξε τὰ τριαντάφυλλα πού εἶχε κόψει. Ἡ σὲρ Τιμόθεος μάταια προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ ὕψος ἀδιάφορο.

Ἡ Μάργκαρετ καί ὁ Φράνσις τοὺς κῆταξαν με ἕνα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια.

Ἡ Μάργκαρετ ἄρχισε νὰ γελά σιγά-σιγά.

—Φράνσις, ψιθύρισε. Φανταζοῦνται ποτὲ ὅτι θάχης μὴ μὲρα τὴν λαῖδη Κυνθία πεθερά!

ΤΕΛΟΣ

Μετάφραση: ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ

ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΛΥΠΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Δ. ΝΤ. ΜΕΡΑΙΝ

Πριν τρία χρόνια:

—Δίπλα μας κάθεται ένας γέρος. Έχει τον γυιό του χρόνια στην Αμερική... πεθαμμένο. Τό ξέρει, του τ'γραφαν. Όμως δεν μπορεί να το πιστέψει. Και περιμένει... περιμένει... Την Λούλα, την ξέρεει... Στο τελευταίο στάδιο και συχνολέει: «Ε, όταν γίνω κι' εγώ καλά!...» Η μαγειρίσά μας είναι 39 χρονών. Άσχημη, πελώρια, άποκρουστική. Είν' ελεύθερη κι' άσφαλως θα μείνει. Μιλεί ωστόσο περιφρονητικά για τις γεροντοκόρες κι' ετοιμάζει την προκίμα της σιγά-σιγά... Πώς τους ζηλεύω αυτούς τους ανθρώπους! Ζούν ευτυχισμένοι. Γιατί δεν συναισθάνονται την δυστυχία τους και γιατί έλπιζουν!

—Νά έλπιζεις κι' εσύ! Στο κάτω-κάτω, κανένα φοβερό δεν σου συμβαίνει. Ούτε παιδί έχασες, ούτε φυματική είσαι, ούτε... και σαραντάρια...

—Μη γελάς, Ρίτσα, είναι τόσο βαρειά η καρδιά μου άπόψε.

—Για εκείνον πάλι;

—Αμ για ποιόν; Καταραμένη μετάθεση! Άπ' την ώρα που έφυγε, όλα μου φαίνονται μαύρα, θλιβερά, άλλαγμένα.

—Διασκεδάσεις ωστόσο...

—Διασκεδάω; Πηγαίνω να διασκεδάσω! Έπειδή και η μητέρα μου πηγαίνει.

—Έπειδή και οι φίλες της μητέρας μου πηγαίνουν με τις κόρες τους. Όμως δεν διασκεδάω πλήττω... Βαρύεμαι τον κόσμο, κι' ο κόσμος με βαρύνει. Οι γυναίκες με βρίσκουν άσυγχρόνιστη. Οι άνδρες δεν καταλαβαίνουν. Είμαι ένα κορίτσι ρομαντικό ίσως... Ναι, κι' ένα πολύ άτυχο κορίτσι.

—Όταν εγώ δακρύζω, η εξαδέλφη μου με παρηγορεί. Και κάπου-κάπου με συμβουλεύει: «Πάρε τον Δήμο, Τίνα. Έτσι μόνο θα ξεχάσεις. Ο Δήμος! Νά ένας άνθρωπος που σε καταλαβαίνει. Κι' είναι και πλούσιος. Κι' έξυπνος, και καλός, και δραστήριος... Όχι σαν τον Πέτρο σου...»

—Η Ρίτσα δεν αγάπησε ποτέ της...

■ ■

Είμαι τρία χρόνια παντρεμένη τώρα. Συνήθισα τον Δήμο. Δεν είναι κακή καρδιά. Είναι τύπος δουλευτού. Δουλεύει πολύ. Όταν δε δουλεύει μιλεί για την δουλειά του. Καταντά σχολαστικός κάποτε. Μά φυσικά, τον άκούω πάντα με προσοχή. Θέληση χρειάζεται. Καλή θέληση. Θέλω και κατορθώνω να ένδιαφερθώ σε ζητήματα που καθόλου δε μ' ένδιαφέρουν. Άραγε, αυτό νάναι που με κουράζει; Τά βράδια αισθάνομαι συχνά κουρασμένη. Σάν να εργάστηκα, ή να περπάτησα πολύ. Κι' όμως, δεν κάνω τίποτα σχεδόν. Τίποτα περισσότερο άπό το να ύπάρχω...

■ ■

Σε κάποιο κεντρικό δρόμο συναντηθήκαμε με τον Πέτρο. Άργήσαμε. Έχει κιόλας τρεις μήνες στην Αθήνα— έτσι λέει! Κι' άρχίζει να μού άφηγείται «τά τραγικά της έξορας» Μιλάει έξυπνα. Έμεινε, με παρατηρεί. Σε μία στιγμή

συμπεραίνει: «Δέν άλλαξες καθόλου, Χριστίνα! Δέν άλλαξα!»

Ξέρω άντιθέτως ότι άλλαξα—άλλαξα πολύ... Στην άλλαγή μου ίσως αυτή να όφειλεται τάχα και η άλλαγμένη στάση του Πέτρου; Για πρώτη φορά νοιώθω να τον ένδιαφέρω. Σωστό ένα τέταρτο μού θυσιάζει! Όταν τέλος θυμάται την ώρα, μού σφίγγει το χέρι βιαστικά: «Χριστίνα, γειά σου! Χάρηκα που σε είδα. Θα περάσω καμμιάν ώρα να γνωρίσω και τον σύζυγο».

Φεύγω. Τι θαρρετά που προχωρεί! Έγώ σέρνομαι σχεδόν στη στάση του τράμ. Αισθάνομαι χαρά και συγκίνηση

—Τί να με ζήτησε ο Πέτρος;

και φόβο κι' άμφιβολία... Άραγε θάρρη;

■ ■

Ήρθε. Ξανάρθε. Έξακολουθεί να έρχεται. Μένει λίγο όταν βρίσκει ξένους, και πολύ περισσότερο όταν είμαι μόνη ή με τη Ρίτσα. Η Ρίτσα μ' έπισκέπτεται συχνότατα τώρα. Παρέξενο κορίτσι! Λες και βάλθηκε να με προσέχη...

■ ■

Είμαι νευρική, άφρημένη. Κι' ο Δήμος ακόμα το παρατήρησε. Χθες βράδυ έκοψε άπότομα μία φράση του για να ρωτήσει: «Μά τέλος πάντων, Χριστίνα, τι σκέπτεσαι;» «Τίποτα!» άπάντησε στερεότυπα. Σκεπτόμουν: Μ' αγαπάει τώρα! Είμαι σχεδόν βέβαιη. Μ' αγαπά! Μεθαύ-

ριο, αύριο ίσως, θα μού το πη... Τότε... Σκεπτόμουν πολλά.

■ ■

Γυρνώντας άπ' την πόλη τους βρίσκω να κουβεντιάζουν. Την Ρίτσα και τον Πέτρο. Άρπάζω δυο φράσεις. «Οι γυναίκες παρεξηγούν τον έρωτα». «Οι άνδρες τον έξηγούν όπως τους βολεύει και τους άρέσει».

Φιλολογία—σαρκάζω... Μά ένα δυσάρεστο προαίσθημα μού σφίγγει την καρδιά. Έπαληθεύει, όταν έπειτα άπό την άναχώρηση του Πέτρου, ή Ρίτσα με πλησιάζει: —Τίνα, θέλω κάτι να σου πω.

Θέλει, και δεν ξέρει πώς να το πη. Δειλιά, διστάζει! Έπ' τέλους όμολογεί:

—Τίνα, ο Πέτρος με ζήτησε.

—Σε ζήτησε ο Πέτρος;

—Ναι, Τίνα, τώρα μόλις... Θέλει να παντρευτούμε. Άν όμως αυτό σε πικραίνει, αν αισθάνσαι άκόμη την παραμικρότερη έλξη...

—Είσαι τρελή! Την κόβω. Έγώ... για τον Πέτρο... τώρα...

Δέν έπιμένει. Σηκώνεται και μ' άγκαλιάζει:

—Άχ, χρυσή μου, λέει, σ' ευχαριστώ! Νά ξερες τι βάρος μού σηκώνεις!

Άκτινοβολεί. Με πείστωσε άραγε; Ποιος ξέρει; Αυτό που κυρίως την ένδιαφέρει, είναι η συγκατάθεσή μου στην ευτυχία της...

■ ■

Άρραβωνιάζονται. Το σαλόνι της θείας γεμίζει λουλούδια, έπισκέψεις. Συχαίρουν «τά παιδιά», μά πότερο έμένα. Εύνοήσα τόσο το ειδύλλιό τους! Κάθε λέξις μού πλαταίνει την πληγή. Προσπαθώ να κρύψω τις έντυπώσεις μου. Νά δείξω ένα πρόσωπο σαν τ' άλλα. Προσπαθώ... Μιά στιγμή νοιώθω εισδυτικό το βλέμμα της Ρίτσας άπάνω μου. Την άλλη, τή δυο της μπράτσα μού τυλίγουν τον λαιμό.

—Τίνα, μού ψιθυρίζει, συγχώρησε με!

—Είσαι παιδί, της άπαντώ.

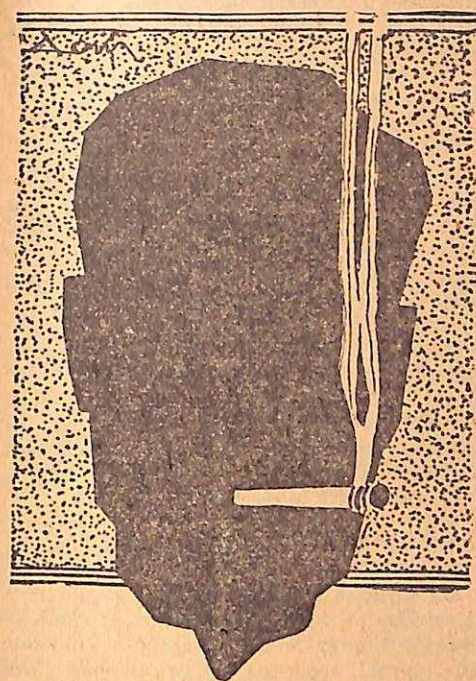
Την κυττάζω στά μάτια και διορθώνω το χαμόγελό μου. Έτσι «άπροσπολητα» χαμογελώ και τώρα. Πρέπει! Το βράδυ θ' άποζημιωθώ. Θα κλειστώ στην κάμαρά μου... Θα χορτάσω δάκρυα...

ΝΤ. ΜΕΡΑΙΝ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...το πετροκάροβνο των άνθρακωρυχείων της Μπόνν, στην Γερμανία, έχει την περιέργη ιδιότητα να χωρίζεται σε τόσο λεπτά φύλλα όσο και το χαρτί.

...τά ανθρώπινα όργανα είναι ταυτοχρόνως τα πιο άσθεντικά με τα πιο εύθραυστα πράγματα του κόσμου. Π. χ. η καρδιά, μπορεί να πάση να χτυπά με το παραμικρό σπινθό της, ή ίδια καρδιά, δέχεται κάθε 24 ώρες βάρος 4.000 κιλών άπό το αίμα που περνά κυκλοφορώντας κάθε εικοσιτετράωρο άπ' αυτήν.

Ο άγαθος Μπίλνικ ήταν στα μέσα και τα έξω εκείνο το βράδυ.

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ έ-αυτός τα γενέθλιά του και είχε καλέσει στο σπίτι του άρκετους φίλους μεταξύ των οποίων και τον ινσπектор Σούμερ.

Ο Μπίλνικ είχε βάσει τα δυνάτά του στην κουζίνα! Η κάθε πιατέλλα που θα παρουσίαζε θα ήταν και μία έκπληξη! Η-θελε να γυάλι άσπροπρόσωπο τον κύριο του και να γυλί άσπροπρόσωπο τον κύριο!

Κατά τις επίτά το βράδυ είχε φθάσει και ο τελευταίος των καλεσμένων του Μάρτεν Ντάλ και το γλέντι άρχισε με έξαιρετική διάθεση άπό το «φρμουάρ» όπου ο Μπίλνικ σερβίριζε διάφορα «κοκτέιλ» και ούισκυ με παγωμένα «σουνέτς».

Κατά τις όχτώ και μισή πέρασαν εύθυμοι στην τραπέζια και μετά τα «όρντεν» ο Μπίλνικ άρχισε το σερβίρισμα των διαφόρων «σπεσιαλιτέ» του για τα οποία δεχόταν τα συγχαρήτρια όλων.

Βρισκόντουσαν πιά στην πουτίγκα, όταν ξαφνικά, ένας άπό τους καλεσμένους, ο πιο εύθυμος ως εκείνη τη στιγμή, ο άεροπόρος Κάμιλ Γκρήν έδειξε σημεία άδιαθεσίας.

Δέν είναι τίποτα, λέει με μπουκωμένο το στόμα ο Σούμερ. Φάγατε με έξαιρετική όρεξη και περισσότερο ίσως άπό όσο έπρεπε και βαρύνετε το στομάχι σας.

Και στρεφόμενος προς τον Μπίλνικ: —Μπίλνικ, φέρε άμέσως στον τζέντλεμαν μία παγωμένη σόδα.

Άλλά ο Μπίλνικ δεν πρόφθασε να έντε-λέση την διαταγή του Σούμερ. Ο άεροπόρος Κάμιλ Γκρήν σηκώθηκε πελιδνός, έφερε τα χέρια του στο κολλάρο του σάμπως αυτό να τον στενωχορούσε και σωριάσθηκε άφρίζοντας και σφαδάζοντας στο πάτωμα.

Αναστατώθηκαν όλοι όπως ήταν επόμενο και ένθ ο Μάρτεν Ντάλ σήκωσε σαν πού-πουλο στα στιβαρά του μπράτσα τον φίλο του και τον έπήγανε στην κρεβατοκάμαρά του για να τον ξαπλώσει στο κρεβάτι του άλλοι τρέχανε για γιατρό, άλλοι για φάρμακα και άλλοι στο τηλέφωνο για να τηλεφωνήσουν στον πλησιέστερο σταθμό πρώτων βοηθειών.

Όστόσο, όταν ύστερα άπό δέκα λεπτά έφθασε ο πρώτος γιατρός δεν μπόρεσε παρά να πιστοποιήσει τον θάνατο του άτυχου άεροπόρου για να σκοτωθεί χωρίς να υποφέρει το άτέλειστο μαστύρι του τρομερού δηλητηρίου, και άεροπλάνο για να πηδήσει άπό αϊτό και να πεθάνει χωρίς να νοιώσει

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Μια δολοφονία στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Οι άνθρωποι οι όποιοι διασκεδάζαν με τόση εύθυμία έλληλοκυττάζονταν τώρα άφωνοι άπό την φρίκη. Ένας φίλος των είχε πεθάνει διασκεδάζοντας μαζί των χωρίς να μπόρεσουν να του δώσουν την παραμικρή βοήθεια!

—Και τώρα; ρώτησε κατάχλωμος ένας άπό τους καλεσμένους μόλις ο γιατρός έπεβε-δαίωσε τον θάνατο.

—Τώρα; Νά εδoποιήθ' άμέσως ή «Σκότλαντ-Γουάρντ» συνέστησε ο Μάρτεν Ντάλ. Είμαι της γνώμης ότι πρόκειται περί δηλητηρίασεως!

—Αυτής της γνώμης είμαι και εγώ, δε-βαίωσε ο γιατρός παίρνοντας άπό το στόμα του πεθαμένου με το δάκτυλό του λίγο άφρό.

—Σούμερ... Πάρε στο τηλέφωνο τους δικούς σου!

—Ετοιμαζόμουν να το κάνω.

—Και πές τους πως είναι περιττό να φέ-ρουν το κινητό έπιστημονικό εργαστήριο της «Σκότλαντ-Γουάρντ» για τις πρώτες παρατηρή-σεις. Θα δρούν στο δικό μου εργαστήριο, τι χρειασθούν.

Και στρεφόμενος προς τον άγαθο Μπίλ-νικ που έτρεμε σγασμένος:

—Μπίλνικ, δεν θα άγγιγεις τίποτα ούτε στην τραπέζια ούτε στο φρμουάρ, ούτε και στην κουζίνα σου.

—Πολύ καλά σέρ.

ΠΩΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ Ο Κ. ΓΚΡΗΝ;

Χάρης στο έπιστημονικό εργαστήριο του Μάρτεν Ντάλ, με άρα μετά την άφιξη των δικαστικών και των ειδικών της «Σκότλαντ-Γουάρντ» δεν χωρούσε πιά ή παραμικρή άμφι-βολία. Ο άτυχος άεροπόρος είχε δηλητηρια-σθή με στρυχνίνη!

Πώς όμως;

Έξετάσθηκαν με έξαιρετική προσοχή τα σφαγήτα, τα ποτά, τα μαγειρικά σκεύη, τα δοχεία, και αυτά τα σιγαρέττα των καλε-σμένων και τα άποσιγάρτα των χωρίς να βρεθί ίνως δηλητηρίου!

Έξετάσθηκαν με το μικροσκόπιο.

—Είναι να σάβηηη το λογικό του ανθρώ-που! Λέει κατάχλωμος ο Μάρτεν Ντάλ. Η άυτοκτονία αποκλείεται. Ο εύθυμος αυτός τύπος κάθε άλλο παρά να άυτοκτονήσει σκε-πτόταν! Έπρόκειτο να παντρευθί σε ένα μήνα με μία νέα που την λάτρευε και με την οποία είχαν άραβωνιασθή πού έπτά μηνών!

Έξ' άλλων, αν ήθελε να άυτοκτονήσει, δε θα διάλεγε το δηλητήριο για να πηδήσει άπό τον ένα κόσμο στον άλλο. Είχε και περι-ρίστερο για να σκοτωθεί χωρίς να υπο-φέρει το άτέλειστο μαστύρι του τρομερού δηλητηρίου, και άεροπλάνο για να πηδήσει άπό αϊτό και να πεθάνει χωρίς να νοιώσει

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

κανένα πόνο. Και ύστερα... για πού λόγo θα διάλεγε το σπίτι μου για να άυτοκτονή-ση, την ήμερα της έπετείου των γενεθλίων μου, στη διασκεδάσή μου με κοινούς φίλους; Η γνώμη μου είναι ότι πρόκειται περί δo-λοφονίας! Κύριοι! Θα άναστατώσω το Λον-δίνο αλλά θα την έξιχνιάσω την ύπόθεση! Ένας καλός φίλος μου δολοφονήθηκε μέσα στο σπίτι μου! Είμαι στη διάθεση της δι-καστούνης κύριοι δικαστικοί, έλπιζω δε και οι φίλοι μου όλοι που παρηκολούθησαν το όλιγόστιγμο αλλά φριχτό μαρτύριό του.

Κατά τα μεσάνυχτα, το πτώμα του άτυχου άεροπόρου μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο για την νεκροψία μολοντί είχε βρεθί στρυχνί-νη στους άφρους του και στο σπίτι του Μάρ-τεν Ντάλ δεν έμεινε άλλος άπό τον ινσπέ-κτορ Σούμερ.

Οι δυο φίλοι κλείσθηκαν στην βιβλιοθή-κη όπου έμειναν ως τις πέντε το πρωί.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Το άλλο βράδυ κατά τα μεσάνυχτα, το σπίτι του Κάμιλ Γκρήν ήταν κατασκότεινο. Ο άτυχος άεροπόρος είχε κηδευθή το άπό-γευμα και η μητέρα του πήρε την κόρη της την μικρή και πήγε να περάσει την τραγική της νύχτα στο σπίτι της παντρεμένης της κόρης, σε ένα άπό τα προάστεια του Λονδί-νου. Δεν ήταν όλοτετα έρωμο ωστόσο το σπίτι του Κάμιλ Γκρήν. Ένας ψηλός άν-τρας άναθόριστης ηλικίας με γκριζά μαλλιά και γκριζο κοστούμι, με χοντρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούνας και με μία έλξη κάτω άπό το άριστερό του αυτί που είχε παρακο-λουθήσει την κηδεία κοιτάσοντας και με ύφος μισοκακόμοιου ανθρώπου, βρισκόταν κλεισμένος στο σπίτι. Την ώρα που η μικρή οικογένεια του άτυχου άεροπόρου δεχόταν τα συλλυπητήρια μετά την κηδεία, ο άνω-στος αυτός είχε τρυπώσει μέσα στο ιδιαίτε-ρο δωμάτιο του θύματος και είχε κωδή κά-τω άπό το κρεβάτι. Είχαν άκουσει άπό την υπέρα του θύματος ότι το δωμάτιο αυ-τό θα έμεινε πιά για όλους κλεισμένο. Έτσι, όταν σε λίγο έφυγε και έκείνη με την μικρή της κόρη για το προάστειο, ο άγνωστος που δεν ήταν άλλος άπό τον «Λωποδύτη-Φάντα-σμα» βγήκε άπό την κρύπτη του.

Ανάδοντας το κλεφτοφάναρό του μπήκε στη μικρή βιβλιοθήκη του άτυχου άεροπό-ρου και άφού τράβηξε το παραπέτασμα του παραθύρου έτσι ώστε να μη φαίνεται το φώς άπό τον δρόμο, άναψε το ήλεκτρονικό και ξανάβαλε το κλεφτοφάναρό του στην τσε-πη του.

Χωρίς να χάνη τον καιρό του διέσχισε άριστοτεχνικά τα συρτάκια του τραπέζιου, έτσι ώστε να μη φαίνεται ή διάρηξη και άρχισε να διαβάει την έλληλογραφία του δολοφονημένου του φίλου. Ιδιαίτερη προ-σοχή έδινε στις έπιστολές γυναικών:

Και ήσαν τόσες!

Όλόκληρες δέσμες:

Ο Κάμιλ Γκρήν ήταν ο τύπος του ό-ραίου άνδρος όπως τον φαντάζεται ή σύγ-χρονη γυναίκα και φημιζόταν για τις κατα-

κτήσεις του.

Μιά δέση ήταν τα συγχαρητήρια γραμματα που είχε λάβει προ έπιτά μηνών, όταν αρραβωνιάστηκε με τη νέα που επρόκειτο να παντρευτεί. Μεταξύ των επιστολών αυτών βρήκε μια λακωνική σε χαρτί ροζ ή οποία του κίνησε ιδιαίτερος την προσοχή. Ήταν μια επιστολή γυναικός. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» την διάβασε σκεπτικός δυο-τρεις φορές από την αρχή ως το τέλος:

«Όστε αλήθεια ήταν! Θεωρώ συγχαρητήρια και από μένα. Αυτό θα μπορούσε να με πληγώσει κατάκαρδα εάν δεν είχα προειδοποιηθεί. Τα παθήματα, όταν είναι τέτοια γίνονται μαθήματα. Υπάρχουν ωστόσο και παθήματα χειρότερα. Χωρίς καμία Ε. Χ.»

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έβαλε την επιστολή αυτή κατά μέρος και άφου τέλειωσε την ανάγνωση όλων των συγχαρητηρίων άρχισε να διαβάει τις άλλες δέσμες. Σε λίγο, εύρισκε ολόκληρη δέση φλογερών επιστολών της μυστηριώδους Ε. Χ. Πήρε από τη δέση μια στην τύχη και την έβαλε με το λακωνικό συγχαρητήριο γραμμα. Κατόπιν άνοιξε άλλες δέσμες στις οποίες δάν βρήκε άλλο από συνηθισμένα έρωτικά γραμματα και τέλος άρχισε την ανάγνωση των διαφόρων επιστολών έρωτικών και μή, που δ αεροπόρος είχε λάβει πριν από τον τραγικό του θάνατο.

Άπειλητική επιστολή δέν βρήκε ούτε μια και απογοητευμένος έτοιμαζόταν να ξανακλείση τς συρτάκια όταν τὰ μάτια του πέσανε στο γραφικό χαρακτήρα ενός λογαριασμού που λίγα λεπτά της ώρας πριν είχε παραμερίσει ως άναξιο προσοχής. Τόν λογαριασμό αυτό τον ξαναπέρασε στο χέρι του και τόν κίτταξε προσεκτικά. Ήταν ένας κοινός λογαριασμός οδοντοιατρείου αλλά τὸ γράψιμο εκείνου ήταν όμοιο με τὸ γράψιμο της μυστηριώδους Ε. Χ. Τὰ μάτια του πέσανε στην επικεφαλίδα:

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΑΡΜΙΑΝ
ΚΑΙ ΕΔΙΘ ΧΙΡΣΟΥ

Σάκλετον "Αβενιου 76.

Ο κ. Κάμλ Γκρήν... Α. Στ. 1
Διὰ δύο σφραγίσματα... Α. Στ. 2
Δι' ένα χρυσό δόντι 22 καρ. Α. Στ. 1935.
Έξωφλήθη τῇ 17 Φεβρουαρίου 1935.
Όστε ἡ μυστηριώδης Ε. Χ. δέν ήταν ἄλλη ἀπὸ τὴν οδοντίατρο Ἐδιθ Χίρσου και ὁ Κάμλ Γκρήν εἶχε βάλει ἕνα χρυσό δόντι λίγες μέρες πρὸ τοῦ τραγικοῦ του θανάτου. Ὁ λογαριασμός τοῦ οδοντοιατρείου εἶχε ἐξοφληθῇ τὴν προπαραμονὴ τοῦ θανάτου του! Κατὰ τὶς δυὸ τὸ πρῶτο ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἔδωαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κάμλ Γκρήν ἔγγραφο στὴν τσέπη του ολόκληρη τὴ δέση τῶν ἐρωτικῶν επιστολῶν τῆς Ἐδιθ Χίρσου, τὸν λογαριασμό και τὸ παράδοξο συγχαρητήριό της γραμμα.

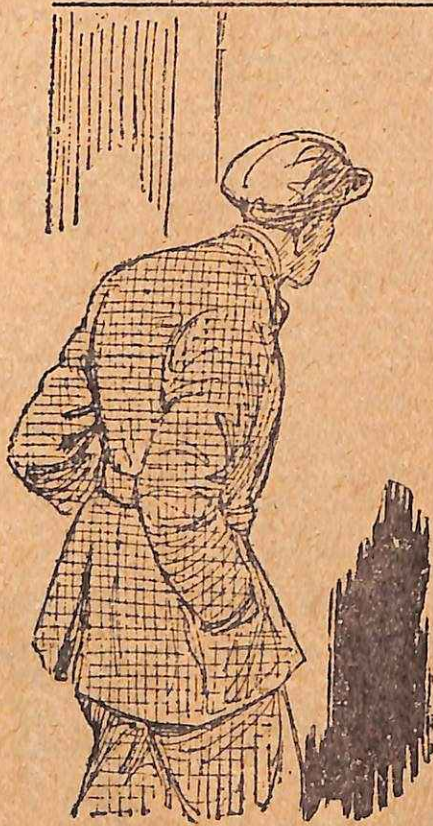
Η ΕΚΤΑΦΗ ΤΟΥ ΠΤΩΜΑΤΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ οἰκογένεια τοῦ Κάμλ Γκρήν εἰδοποιεῖτο ἀπὸ τὴν Σκότλαντ-Γιάρδ δτι τὸ ἀπόγευμα ἔπρεπε νὰ βρισκεται στὸ νεκροταφεῖο ὅπου θὰ γινόταν ἔκταφη τοῦ πτώματος τοῦ αεροπόρου προκειμένου νὰ γίνη σ' αὐτὸ μιὰ δευτέρα συμπληρωματικὴ νεκροφιλία.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας τὸ νεκροταφεῖο εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ λατροδικαστὰς και δικαστικοὺς οἱ ὁποῖοι περιέμεναν τὴν οἰκογένεια τοῦ αεροπόρου και στὸ ἀναμετα-

ξὺ σχολίαζαν τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε ἀποφασισθῇ ἡ ἔκταφη.

Πρῶτο-πρῶτο εἶχε φθάσει στὴν «Σκότλαντ-Γιάρδ» ἕνα ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» μετὰ τὸ ὁποῖο αὐτὸς εἰσωνεύσαν τὸν λατροδικαστὴ πὺ εἶχαν ἐνεργήσει τὴν πρῶτη νεκροφιλία και τοὺς βεβαίωσαν ὅτι ἂν τὸ ἀπόγευμα γινόταν ἔκταφη τοῦ πτώματος, θὰ παρουσιαζόταν νὰ τοὺς δείξῃ πὺς δολοφονήθηκε ὁ αεροπόρος και νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν δολοφόνο. Στὴν ἀρχὴ δὲν δόθηκε σημασία στὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ θρυλικῦ λωποδύτη ὅλλα ἐπειδὴ κάθε τέταρτο τηλεφώνουσε ρωτώντας ἂν ἡ ἔκταφη εἶχαν ἀποφασισθῇ ἡ ἔκταφη και ἐπειδὴ ἀπελίουσε νὰ ἀποταθῇ στὴν οἰκογένεια τοῦ θύματος και νὰ γελιοποιηθῇ ἔτσι ἡ «Σκότλαντ-Γιάρδ» ἀποφασίσθηκε ἡ ἔκταφη. Κατὰ τὶς πέντε, ἔφθασε στὸ νεκροταφεῖο ἕνα πολυτελέστατο ἰδιω-

Ένας ὕψηλός ἄνδρας με γκριζὰ μαλλιά και γκριζὸ κοστούμι...

τινὸ αὐτοκίνητο και κατέβηκε ἀπὸ αὐτὸ ἡ οἰκογένεια τοῦ θύματος συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Σούμερ και τὸν Μάρτεν Ντάλ.

Τὸ πτώμα ξεθάφτηκε ἀφὺ ἀπομάκρυναν τὴν οἰκογένεια και οἱ λατροδικαστὰς ἔσκυψαν πάνω σ' αὐτὸ, ὅταν ὁ Μάρτεν Ντάλ ἄφησε ξαφνικά μιὰ φωνή:

—Ένα γραμμα καρφωμένο στὸ δένδρο! Στράφηκαν ὅλοι κατάπληκτοι πρὸς τὸ δένδρο πὺ ἔδειχνε ὁ Μάρτεν Ντάλ μετὰ τὸ δάκτυλο. Ένα γραμμα βρισκόταν στὸ ὕψος ἀναστήματος ἄνδρος. Τὸ πήραν, τὸ ἄνοιξαν και διάβασαν κατάπληκτοι.

«Κρίναι περιττὸ νὰ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος γιὰτὶ φοβάμαι τὶς χειροπέδες τοῦ ἱσπéκτορ Σούμερ. Μπορεῖτε νὰ κάνετε τὴν δευτέρα νεκροφιλία χωρὶς τὴν παρουσία μου. Ἐξετάστε προσεκτικὰ τὰ δόντια τοῦ θύματος και ποσπάντων τὰ χρυσά. Ἄν ἀνακαλύψετε σ' αὐτὰ τὸν τρόπο τῆς δολοφονίας, συλλαβετε

τὴν δολοφόνο. Θὰ εἶναι ἡ οδοντίατρος Ἐδιθ Χίρσου, Σάκλετον Ἀβενιου 76. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ἀλληλοκτυπάχτηκαν ὅλοι ἀπορώντας και ὁ λατροδικαστὴς ξανάσκυψε στὸ πτώμα.

—Δὲ βλέπω παρὰ μόνο ἕνα χρυσό.

—Αὐτὸ τὸ ἕνα. Βγάλτε το ἐν ἀνάγκη...

—Μά... μοῦ φαίνεται ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὸ ἐξετάσω... Ἀλλά γιὰ ποῖο λόγο αὐτὴ ἡ μακάβρια ἐξαγωγή; Ἐφ' ὅσον βρέθηκε στρυχνίνη στὸς ἀφρούς τοῦ θύματος και στὰ ἐντόσθια του εἶναι βέβαιο πὺς θὰ βρεθῇ και στὰ δόντια του.

—Ἀλλά δέν ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ δηλητήριο πὺ βρέθηκε ἤδη. Ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖο δόθηκε στὸ θῖμα. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» γράφει ὅτι τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ τὸν ἀνακαλύψουμε σὲ κάποιο χρυσό δόντι. Κάτι ἔχει ἀνακαλύψει ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

—Εστω. Θὰ βγάλουμε τὸ δόντι...

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Σὲ λίγο, τὸ δόντι ήταν βγαλμένο και σκύφανε ὅλοι σ' αὐτό. Πῶ ἀνυπόμονος ἀπὸ ὅλους, ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸ πήρε στὸ χέρι του, τὸ κίτταξε προσεκτικὰ λίγες στιγμὲς και τέλος στράφηκε πρὸς ὅλους κατακίτρινος ἀπὸ τὴ συγκίνηση:

—Αὐτὸ ήταν! Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» εἶχε δίκιο! Κίτταξε κύριοι τὸ δόντι αὐτό! Ὅπως βλέπετε εἶναι κατακίτρινο. Στὸ πάνω μέρος εἶναι ἐξαιρετικὰ στερεό. Τὸ χρυσάφι εἶναι παχύτατο. Στὸ κάτω μέρος εἶναι πραγματικὴ κρημυδότησουφλα! Βλέπω μιὰ τρυπίδα! Τρύπησε κιόλας τὸ δόντι λίγες μέρες μετὰ τὴν τοποθέτησή του στὸ στόμα τοῦ θύματος! Πράγμα ἀκατανόητο γιὰτὶ ὅλοι ἔξορουμε ὅτι ἕνα χρυσό δόντι θέλει χρόνια γιὰ νὰ τρυπήσῃ. Εἶναι δυνατό νὰ ἀνοίξουμε λίγο αὐτὴ τὴν τρυπίδα;

Μὲ ἕνα λεπτὸ αἰχμηρὸ χειρουργικὸ ἔργαλειο ὁ λατροδικαστὴς ἄνοιξε τὴν τρυπίδα τοῦ δοντιοῦ και σκεδὸν ὅλοι μαζί ἄφησαν ἕνα ἐπιφώνημα καταπληξέως. Τὸ χρυσό δόντι εἶχε πρὸς τὸ κάτω μέρος μιὰ μικρὴ κρύπτη μεγέθους μαργαριταριοῦ γεμάτη στρυχνίνη!

Χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» ὅλοι τώρα ἐξηγοῦνται λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ὁ Κάμλ Γκρήν ήταν χρῶνια ἐραστής τῆς Ἐδιθ Χίρσου. Πρὸ ἐπτά μηνῶν ὁ Κάμλ Γκρήν τὴν ἐγκατέλειψε και ἀρραβωνιάστηκε μετὰ τὴν νέα κοπέλλα μετὰ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ σὲ ἕνα μήνα. Φαίνεται ὅτι στὸ ἀναμεταξὺ ἐξηγήθηκε μετὰ τὴν Ἐδιθ Χίρσου, και ξανάγιναν φίλοι.

Φαίνεται ὅτι στὸ ἀναμεταξὺ ἐξηγήθηκε μετὰ τὴν Ἐδιθ Χίρσου, και ξανάγιναν φίλοι. Ἐκείνη ὅμως βασανιζόταν μετὰ τὴ σκέψη δτι γρήγορα θὰ τῆς τὸν ἔπαιρνε μιὰ ἄλλη και ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Πὺς ὅμως; Δὲν δολοφονεῖται εύκολα ἕνας ἄντρας. Συνέλαβε ἔτσι τὸ καταχθόνιο σχέδιό της. Ὁ Κάμλ Γκρήν εἶχε δυὸ-τοῖα χαλασιένια δόντια. Τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ τὰ διορθώσῃ πριν ἀπὸ τὸ γάμο του και αὐτὸς δέχθηκε ὅπως ήταν ἄλλωστε πολὺ ουσιαστικό. Καταλαβαίνετε τώρα τὴν μεθοδὸν. Τὸ χρυσό δόντι πὺ τοῦθαλε δέν ήταν ἄλλο ἀπὸ μιὰ χρυσή σπυλίσσα γεμάτη στρυχνίνη πὺ μοιραίως θὰ ἔσπαζε μιὰ μέρα. Ἐσπασε στὸ τραπέζι μου. Μποροῦσε νὰ σπάσῃ και κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος.

—Ἰσπéκτορ Σούμερ, διέταξε ὁ εισαγγελέας, Σάκλετον Ἀβενιου 76!

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Εἰρωπαικὰ και Τουρκικὰ (Χημάι)
ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Έρωτικά παιχνίδια

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΠ

Ὡστε αὐτὸς ήταν ὁ Γουσταῦς Μπάλμπι!

Ἡ Ζερμαῖν γύρισε τὸ κεφάλι και κίτταξε τὸν νέο πὺ διέσχισε τὴν αἶθουσα τοῦ μπάρ. Πόσες φορές εἶχε θαυμάσει τὴν φωτογραφία του μετὰ τοὺς τίτλους του στὰ περιοδικά: «Ὁ Γουσταῦς Μπάλμπι, νικητὴς τοῦ τάδε κυπέλλου»... «Ὁ Γουσταῦς Μπάλμπι, πρωταθλητὴς τοῦ σκί». Καὶ τώρα, βλέποντάς τον ὁλοζώντανο ἐνοιώθε μιὰ ἱερὴ συγκίνηση.

Συστήθηκαν ὕστερα ἀπ' τὸ γεῦμα και κάθησαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο σὲ μιὰ γωνιὰ ἐνῶ οἱ ἄλλοι χόρευαν.

—Τὶ εἶναι αὐτὰ, τῆς εἶπε ξαφνικά ἐκεῖνος πιάνοντάς της τὸ χέρι. Δὲν βάφετε κόκκινα τὰ νύχια σας; Κι' οὔτε δάξετε πούνητα και κοκκινάδι!

Καὶ χαμογέλασε... μπροστὰ στὸ ὄγδοο αὐτὸ θαῖμα!

—Τὸ μικρὸ σας ὄνομα, παρακαλῶ;

—Ζερμαῖν, ψιθύρισε ἐκείνη.

—Τὶ παράξενο ὄνομα. Στοιχηματίζω πὺς δέν θὰ βρισκεται στὸ ἡμερολόγιο!

Ὡ, μὰ δέν ὑποφερόταν πιά! Ἡ Ζερμαῖν σκωπώθηκε.

—Πὺς; Φεύγετε κιόλας; Δὲν θέλετε νὰ χορέψουμε; Στοιχηματίζω πὺς δέν ἔξερε οὔτε χορὸ!

Ἐκείνη ἔγινε κατακόκκινη. Ήταν ἀλήθεια πὺς δέν ἤξερε χορὸ...

□ □

Ὅλο τὸ πρῶτο τῆς ἐπόμενης, ἡ Ζερμαῖν πήρε μαθήματα χοροῦ ἀπ' τὴν ξαδέλφη της Νόρμα πὺς χόρευε. Κατῳρῶσε ὡς τὸ μεσημέρι νὰ διδαχθῇ τὰ κυριώτερα βήματα.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Ζερμαῖν μετὰ τὴν σὸθήθεια τῆς Φράντσια, τῆς ἄλλης ξαδέλφης της, ἔβαψε τὰ νύχια της, τὰ χεῖλιά της και τὰ μαγουλά της και ζωγράφισε δυὸ μεφιστοφελικά φρύδια.

Τὸ βράδυ ἐμφανίστηκε στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου μετὰ τὸ αὐτὸ μετὰ τὸν ντε-κολέ πὺς τὴν πήρε ἀπ' τὴν ντουλάπα τῆς μητέρας της πὺς εἶχε πᾶει σὲ μιὰς φίλης της στὴν πόλη. Κι' ἔβαλε τὴν Νόρμα και τὴν Φράντσια νὰ τὴν φωνάζουν «Τζόνι».

Μόνη της ξήτησε ἀπ' τὸν Γουσταῦ νὰ χορέψουν μαζί. Ὁ νέος ἔμεινε κατάπληκτος ἀπ' τὶς τόσες μεταμορφώσεις της και σ' ἕνα βάλε τὴν ἔσφιξε κάπως δυνατώτερα στὴν ἀγκαλιά του και τέλος πήγε νὰ τὴν σκάσῃ στὸ ταγκὸ «Δὸς μου τὸ φεγγάρι»!

□ □

Στὴν χιονισμένη πεδιάδα. Ἡ Ζερμαῖν εἶχε ξεθεωθῇ ἀπ' τὰ ξημερώματα νὰ προπονήται στὸ σκί.

Ξαφνικά, ἐνῶ κυλοῦσε ὁλοταχὺς τὴν σταματᾷ ἕνα ἐμπόδιο... ζωντανό! Ένας ἄνδρας.

—Δρόμο! Δρόμο! τοῦ φωνάζει.

Ἐκεῖνος ὅμως δέν κουνιέται ἀπ' τὴν θέση του και καθὼς βρισκόταν σ' ἕνα μονοπάτι ἡ Ζερμαῖν, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πὺς, βρίσκεται στὴν ἀγκαλιά του.

Κάνει νὰ ἀπαλλαγῇ... δέν τὸ κατορθώνει ὅμως.

—Ἀφῆστε με! τοῦ φωνάζει.

—Ἀδύνατον!

—Θέλω νὰ φύγω!

—Καλλίτερα εἰσαθε ἐδῶ!

—Ἀφῆστε με, ἀναδέστεται!

Ἀναγνώρισε τὸν Γουσταῦ. Ὁ πρωταθλητὴς τοῦ σκί ὅμως ἔχει γερά μπράτσια.

—Δὲν σὰς ἀφήνω ἂν δέν μοῦ δώσετε ἕνα φιλί!

—Ἀς εἶχα ἐλεύθερα τὰ χέρια μου... και τὰ λέγαμε.

—Δὲν δέχεσθε; Τότε θὰ μείνεται αἰωνίως στὴν ἀγκαλιά μου. Ἄλλο πὺς δέν θέλω!

Πέρασαν πέντε λεπτά, πέρασαν δέκα και κανένας δέν φαινόταν νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἀναγκάστηκε νὰ συγκρατεθῇ στὸ φιλί ὅταν ὅμως τὴν ἄφησε, τοῦδωκε ἕνα τρανταχτὸ χαστούκι!

—Τοῦά!

Ἐκείνος τὴν κίτταξε κατάπληκτος νὰ ἀπομακρυνεῖται ἀπάνω στὰ σκί της κι' ὕστερα ξαπλώθηκε χάμω γιὰ νὰ γελᾷ μετὰ τὴν καρδιά του!

—Τὶ ἔπαθες; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του Μωρίς πὺς περνοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ. Καὶ πὺς τὰ κατάφερες τὸ ἕνα σου μάγουλο νὰ ἔχῃ κόκκινες μωγιές και τὸ ἄλλο νὰ εἶναι μαῖο; Μπὰς κι' ἔγινες ρουλέτα;

□ □

Ἀδύνατο νὰ βρῇ ὅλο τὸ ἀπόγευμα τὴν Ζερμαῖν. Ὁ Γουσταῦς τὴν ἀναήτησε παντοῦ και τέλος τὴν εἶδε τὸ βράδυ ἀκουμπισμένη στὸν πάγκο τοῦ μπάρ μ' ἕνα ποτήρι στὸ χέρι κι' ἕνα καλαμάκι στὰ χεῖλιά, ντυμένη ἀπλοῦστατα.

Τὴν πλησίασε.

—Καλησπέρα σας, δεσποινίς, τῆς εἶπε.

—Ὡ! Ἐσεῖς εἰσθε!

—Δεσποινίς σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε γιὰ τὴν διαγωγή μου, σήμερα τὸ πρῶτο.

ΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Πόνος

Γνωρίζω... ἄνο
πὺς ἐμπιστεύεται σὲ κάποια μοναξιά,

Όταν ἀγρίεψε ὁ Δεκέμβρης
κατασπάρξε τὰ περισσότερα
κλαριά
πὺς τρέμανε ἐτοιμοθάνατα,
και στὸ δέντρο κοντὰ στὸ φανάρι
δέν μείνει παρὰ ἕνα κλαρί γυμνό.
πὺς ἐπιζεῖ κι' αὐτὸ
ἐνάντια στὴν θέλησή του.

Πράσινο, ψευτοπράσινο
στὸ φόνημα τῆς τραγουδιάντας
τῆς χειμωνιάτικης νύχτας
πὺς δίχως ἔλεος τὸ χτυπᾷ και δίχως
τύψη,

τὸ φύλλο ἐμπιστεύεται στὸ φακάρι
τὴν ἀγωνία του.

Δὲν γνωρίζω πὺς ἀνθρώπινη θλίψη
ἀπὸ αὐτὸν τὸν πόνο
πὺς ἐμπιστεύεται σ' αὐτὴν τὴν μονα-

ξιά.

LIONELLO FIUMI

(Μετάφρ: Ρ.σ.)

—Ποιὰ διαγωγή σας; Ἄ ναί, θυμάμαι. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ μοῦ ζητάτε συγγνώμην; Μοῦ δώκατε ἕνα φιλί, σὰς ἔδωκα ἕνα χαστούκι. Ξωφλήσαμε!

—Δεσποινίς...

Ἡ Ζερμαῖν ὅμως ἔκανε πὺς δέν ἀντέληφθῃ τὸν ἱκετευτικὸ τόνο τῆς φωνῆς του. Τοῦ εἶπε:

—Ἀῦριο φεύγω, τὸ ἔξερετε;

—Φεύγετε; τὴν ρώτησε ἐκπληκτος.

—Μάλιστα.

Καὶ τοῦδειξε ἕνα γραμμα τῆς μητέρας της μόνο στὸ σημεῖο ὅμως ὅπου ήταν γραμμένο τὰ ἔξτρα: «...δέν μπορὸ πιά νὰ ἐπιστρέψω, καλλίτερα νάρθῃς ἐσὺ αὔριο στὸ Τουρίνο» κι' ὄχι πὺς κάτω ὅπου, ήταν γραμμένο:

«Πάντως, μπορεῖς νὰ μείνεις ἀκόμα μετὰ τὴν Νόρμα και τὴν Φράντσια, ἂν θέλεις...».

—Όστε, εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν;... τραῦ-

λισε ἐκεῖνος.

—Πᾶς, ἔξερετε...γιατὶ εἶναι κι' ἡ φίλη τῆς μαμᾶς μετὰ τὸν γιὺ τῆς Ρενέ. Καλὴ νύχτα!

—Καλὸ ταξίδι!

□ □

Ἐλπιζε νὰ μείνῃ μόνη μέσα στὸ βαγόνι κι' ἀντιθέτως ἡ ἀντικρυνὴ της θέση ήταν κατεῖλημμένη. Ἀπὸ ποῖον; Ἀπ' τὸν Γουσταῦ!

Εἶχε πάρει τὸ ἴδιο πρῶτο ἕνα τηλεγράφημα πὺς ἔλεγε: «Δὲν μπορὸ νὰ κάνω χωρὶς ἐσένα... Ἐλα ἀμέσως. Φιλιά, Λιάνα». Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ἔδειχνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ νέα.

—Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Λιάνα;

—Χμ!

—Καταλαβαίνω.

Καί... σιωπὴ.

—Θάχῃ ὅμως πολὺ κακὸ γούστο,

—Ποιός;

—Ἡ φίλη σας... Λιάνα.

—Γιατί;

—Γιὰ νὰ διαλέξῃ ἐσάς!

Ὁ νέος γοῦρλασε τὰ μάτια του ἀπ' τὸν θαυμασμό. Τί καλὰ πὺς τὸ εἶχε καταφέρει. Μὲ τὸ ψευτοτηλεγράφημα μιὰς ὑποθετικῆς Λιάνας... εἶχε μπῆ καλὰ στὸ νόημα!

□ □

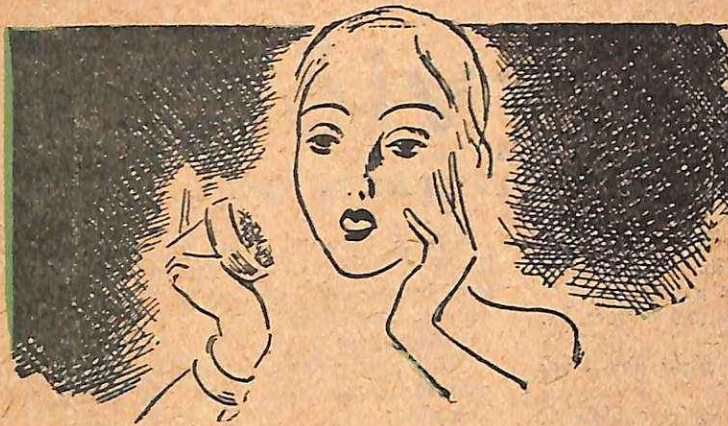
Κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ βαγόνι, ὁ Γουσταῦς, ἄφησε ἐθέλᾳ του νὰ τοῦ πέσῃ τὸ τηλεγράφημα. Ἡ Ζερμαῖν δέν εἶπε τίποτε, ἔσκυψε μονάχα γρήγορα-γρήγορα και τὸ πήρε. Τὸ ξαναδιάβασε και τότε κατάλαβε πὺς ήταν πλαστὸ γιὰτὶ εἶχε σταλῇ... ἀπ' τὸ μέρος ἀκριβῶς ἀπ' ὅπου εἶχαν φύγει! Ἡ ἀνακά-

λυψη αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησε πολὺ.

Στὸν σταθμὸ, τὴν περιέμενε ἡ μητέρα της μαζί μετὰ τὴν φίλη της και τὸν Ρενέ... ἡλικίας πέντε χρονῶν!

Ἐπὶ αὐτὴν τὸ γεῦμα ἡ Ζερμαῖν ἔφαγε στὸν τηλεφωνικὸ ὁδηγὸ και σὲ λίγο ἔπαρνε τὸ ἀκουστικό.

—Ἀλλοῖ! Ἐσεῖς εἰσαθε Γουσταῦ; Ἐδῶ, Ζερμαῖ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΣΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Μεσα στην ογκώδη αλληλογραφία μου, βρήκα και το γράμμα μιάς αναγνώστριάς μου που με παρακαλεί να της δώσω την συμβουλή μου από την στήλη αυτή, σε κάποιο ζήτημα που την βασανίζει.

Η άγνωστη επιστολογράφος μου έχει συνδεθεί μ' ένα συνάδελφο του γραφείου της τον όποιον αγάπησε με όλη τη δύναμη της καρδιάς της γιατί βρήκε σ' αυτόν ζωντανή την ενσάρκωση του άνδρος των ονείρων της. Η γνωριμία τους άρχισε με διάφορες εκδρομές στις οποίες πήγαιναν και' άρχας μὲν με πολυάριθμη συντροφιά συναδέλφων και κατέληξε σε μοναχικούς περιπάτους των δύο των.

Το αίσθημά τους είναι έντελως ιδανικό και απολύτως αγνό, γράφει η αναγνώστριά μου, και θα μείνει πάντα τέτοιο, με διαβεβαιώνει.

Γιατί πρέπει να μάθετε ότι ο άνδρας αυτός είναι παντρεμένος και τόσο αυτός όσο και η φίλη του έχουν συναίσθηση της καταστάσεως και των καθηκόντων των.

Και με ρωτά τώρα η αναγνώστριά μου τι πρέπει να γίνει και αν νομίζω ότι κάνει τίποτα κακό εφόσον και οι δύο κρατούν ιδανική την αγάπη τους που τους είναι όμως απαραίτητη.

Πρέπει να ξέρετε, άγνωστη φίλη μου, ότι το ζήτημα που μου θέσατε δεν λύεται τόσο εύκολα μ' ένα «ναι» ή ένα «όχι». Γιατί εκτός από αυτά που μου αναφέρετε υπάρχουν κι' ένα σωρό άλλοι παράγοντες από τους οποίους εξαρτάται η λύσις του.

Αν αυτός ο άνδρας λ. χ. έχει γυναίκα και παιδιά τα οποία αγαπά—είναι γνωστόν ότι ένας άνδρας μπορεί ν' αγαπά την γυναίκα του περισσότερο από κάθε άλλη κι' όμως να περνά εύχρηστα τον καιρό του με άλλες—νομίζω ότι έχετε υποχρέωση να διακόψετε κάθε δεσμό μαζί του, γιατί βέβαια δεν έχετε το δικαίωμα να καταστρέψετε την οικογενειακή ευτυχία του.

Θα μου πείτε ότι δεν βλέπτετε κανένα εφόσον οι σχέσεις σας μένουν απόλυτα στα όρια της φιλίας. Θα σας απαντήσω κι' εγώ, που έχω περισσότερη πείρα από σας, ότι η σχέση σας—αν πραγματικά τον αγαπάτε κι' αν πραγματικά σας αγαπά—θα καταλήξει, αργά ή γρήγορα, εκεί που καταλήγουν όλα τα ειδήλια. Δεν μπορείτε να παίξετε έτσι με τον έρωτα. Θάρρη μιά στιγμή που οι δισταγμοί, το καθήκον, η αξιοπρέπεια, ο ιδανισμός, όλα, θα σβύσουν από τα μάτια σας γιατί θα τα συνπαίρη ή αναταράξη τη δομή της αγάπης. Και τότε πιά θάναυ.

Λυποῦμαι, αγαπητή φίλη, γιατί θα σας φανή σκληρή ή απάντησής μου, όμως νομίζω ότι η μόνη λογική (και ξέρετε ότι η λογική

Γυναικείες

σπανιότατα συμφωνεί με την καρδιά), λύσις είναι να αποσυρθείτε από την ζωή του όσο είναι καιρός ακόμα.

Η μόνη περίπτωση που θα επέτρεπε ίσως να συνεχίσετε την σχέση σας είναι αν αυτός δεν έχει παιδιά και είναι δυστυχισμένος με τη γυναίκα του (για ένα οποιοδήποτε λόγο) όποτε, φυσικά, θα ήταν δυνατό ένα διαζύγιο, κι' αυτό όμως μόνο σε περίπτωση μεγάλης ανάγκης.

Άλλως, δεν μένει παρά να σφίξετε την καρδιά σας και να συγκεντρώσετε όλο το θάρρος σας για να διακόψετε. Ω, μη μου πείτε πως δεν θα μπορούσατε ύστερα να ζήσετε, πως δεν θ' αγαπήσετε ποτέ έναν άλλον... πώς... πώς... πώς...

Αυτά τα λέμε και τα πιστεύουμε την ώρα του απόσταχτου πόνου μας... Γιατί την στιγμή εκείνη, δεν έχουμε την απαιτούμενη ψυχρή λογική για να καταλάβουμε ότι τίποτα—με άκοιτες—τίποτα!—δεν ζή αλόνια σ' αυτό τον κόσμο...

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΝΙΚΙΑ

Τα άνοιξιάνικα κορσάζ χαρακτηρίζονται κυρίως από την εργασία των γιακάδων και από την φόρμα των μανικιών. Οι γιακάδες είναι άνεβαστοι, άνοιχτόχρωμοι και εργαζόμενοι με πολλή χάρη. Τα μανίκια είναι ντραπέ, με φουσκωτούς ώμους, μακρυά ή τρουά-κάρ. Στην εί-

Μερικοί ωραιότατοι άνοιξιάνικοι γιακάδες και μανίκια. (Σχετικό άρθρο παρατηύρωσ).

κόνα μας βλέπετε μερικά τελευταία σχέδια άνοιξιάνικων γιακάδων και μανικιών.

1. Τα μαντά έχουν μανίκια με ύψηλους ώμους. Τα μανίκια των μαντά είναι εργασμένα με «νερβύρι» που κρατούν έτσι το ύφασμα ώστε να φαρδανώνουν την γραμμή των ώμων και να λεπταίνουν τη μέση. Τα μανίκια αυτά είναι μακρυά και πολύ εφαρμοστά από τον αγκώνα ως το πουσινέ. Κάτω δεν έχουν παραμέντα και συμπληρώνονται με τὰ γάντια.

2. Για να δώσετε κομψότητα στο κορσάζ σας προσθέστε ένα γιακά από λευκό σατέν που περιβάλλει μ' ένα στενό κύκλο τον λαιμό κι' άνοίγει έμπρός σ' ένα μεγάλο φιδόκο με τέσσερις άκρες. Οι δυο άκρες είναι από λευκό σατέν και οι άλλες δυο από χρυσή δαντέλλα με γύρο από σατέν λευκό. Η ανάμιξις αυτή του χρυσού και του λευκού δίνει πάντοτε μιά πλούσια έντυπωση.

3. Για ένα φόρεμα μπλέ μαρλιν μπορείτε να κατασκευάσετε μόνη σας ένα άπλουστατο και διασκεδαστικό γιακαδάκι. Είναι ένας φιδόκος από σατέν γκλασε λευκό με δυο άκρες που συγκρατούνται στο μέσον από μερικές κορδέλλες σιρέ σε ζωηρό μπλέ χρώμα.

4. Τα κοντά μανίκια δίνουν μιά εμφάνιση πολύ άμπιγνέ στην τουαλέττα. Βλέπουμε χαριτωμένα μανίκια από κρέπ προσριζόμενα για άπογευματινά φορέματα που γαρνίζονται μ' ένα «πάτ» με κουμπιά το οποίο φθάνει μέχρι μιάς πιεττίτσας στο έπάνω μέρος του μανικιού.

5. Ένα άπλουστατο φορεματάκι άναδεικνύεται άμέσως με την προσθήκη ενός γιακά λενζερί κεντημένου που καταλήγει σε στρογγυλά φεστώνια. Ένα «πάτ» με κουμπιά φανταζι ντραπάρε τον γιακά έμπρός και συγκρατεί ένα είδος φιδόκου από το ίδιο ύφασμα.

6. Ένα ωραιότατο μακρύ μανίκι με ντεκούτ που δίνουν μιά έντύπωση φάιδους στους ώμους είναι πολύ άρμονικό για ένα φόρεμα από λαϊνάς φασσόνες.

7. Τα λουλούδια έξωραίζουν πάντα τους γιακάδες. Τα λουλούδια γίνονται συνήθως από το ίδιο ύφασμα του φιδόκου. Στο σχέδιό μας είναι από σατέν λευκό που σχηματίζει τρία πέταλα συγκρατούμενα από τρία τριαντάφυλλα, από σατέν λευκό επίσης, έξαιρετικά εργασμένα.

8. Άρεσε πολύ σ' ένα φόρεμα έμπρι με ο νέος τύπος του ντραπαρίσματος του μανικιού τρουά-κάρ ώστε από το ένα μέρος να έινε ίσιο και από το άλλο πολύ σουρωτό.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Η τελευταία λέξις της μόδας σχετικά με τὰ ανσάμπλ είναι η βέστα σε άνδρική φόρμα. Είναι άρκετά μακρυά στους γοφούς και φοριέται με φοότες διαφορετικού χρώματος. Οι φοότες αυτές είναι, είτε ίσιες μονόχρωμες και άρκετά κοινές είτε πλισσαρισμένες και εύρύχωρες χα-

σελίδες

ζάρη για νέα όταν βρίσκεται άνάμεσα σε κορίτσια είκοσι χρόνων. Πρέπει να φροντίσει να είναι συμπαθητική, πρόσχαρη. Να είναι εύθυμη αλλά διακριτικά κι' ευγενικά. Άς της λείπουν οι έλαφρές κουβέντες και οι τολμηρές άστειότητες. Πρέπει άκόμη ν' άποφεύγει να κριτικάρη τον ένα και τον άλλο και να κυριαρχή τὰ νεύρα της.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΟΣΧΑΡΙ ΜΕ ΦΑΣΟΛΙΑ ΞΕΡΑ

Δόσεις: Μιά όκω κρέας, 200 δράμια φασόλια, 100 δράμια κρεμμύδια, 200 δράμια τομάτες φρέσκες (ή μιά κουταλιά της σούπας μπελτέ), λίγο μαϊντανό, 2 κουταλιές της σούπας βούτυρο και άνάλογο άλατοπίπερο.

Εκτέλεσις: Κόβουμε τὸ κρέας σε μέγεθος αυγού, τὸ δάχνουμε στην κατσαρόλα με τὸ βούτυρο να καθυρδιστή μαζί με τὰ κρεμμύδια (ψιλοκομμένα) προσθέτοντας τὸ άλάτι και τὸ πιπέρι.

Μετά τὸ καθυρδισμα, σκεπάζουμε τὸ κρέας με νερό και είχνουμε και τις τομάτες ψιλοκομμένες, τὸ μαϊντανό και, αν θέλουμε, λίγη δάφνη.

Όταν όλα αυτά πάρουν άρκετές θράσεις, τότε είχνουμε μέσα και τὰ φασόλια να ψη-

τά μαλλιά. Δεν υπάρχει όμως αντίρρηση να έχη μιά ώριμη γυναίκα κοντά μαλλιά, αν είναι καλοκομμένα και καλοχτενισμένα. Πάντως πρέπει να έχη ένα άπλο χτένισμα αλλά περιποιημένο.

Τὰ πολυ «μοντέρνα» καπέλλα ταιριάζουν κυρίως σε νεανικά προσωπάκια. Μιά βουαλέττα δίνει πάντα λεπτότητα. Οι ώριμες γυναίκες πρέπει να προτιμούν τὸ βελούδο και να δυσπιστούν στα άτωνα φέτρ και στις κίτρινες ψάθες.

Μιά ώριμη κυρία δεν πρέπει να παίρνει ύφος «άπρηχαιμένο» ούτε όμως να π-

ΓΙΑ ΤΗΣ ΩΡΙΜΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Οι γυναίκες, άλλοτε, φαίνονταν σχεδόν γρηές μόλις περνούσαν τὰ σαράντα χρόνια. Σήμερα όμως, εύτυχώς, τὰ πράγματα άλλαξαν. Δεν μπορούμε ούτε θέλουμε να τονίσουμε έτσι την πάροδο του χρόνου.

Είναι μάταιο και γελοίο να θέλουμε να φαινόμεστε πάντοτε δεκαοχτώ χρόνων. Είναι όμως έξ ίσου θλιβερό να μεγαλώνουμε την ηλικία μας. Μπορεί μιά γυναίκα να μην έχη την νεανική εμφάνιση μιάς κοπέλλας, υπορεί όμως να θαυμάσια να φαίνεται μιά νέα γυναίκα.

Άς δοῦμε λοιπόν πὼς πρέπει να ντύνεται μιά ώριμη γυναίκα για να είναι κομψή.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να προσέχη τα χρώματα που φορι: Τὸ μαύρο είναι πρακτικό, εύγενικό και κολακεύει πολύ. Άλλά και τὸ σκούρο πράσινο και τὸ μπλέ μαρλιν έχουν τις ίδιες άρετές και πηγαίνουν καλύτερα σε ώριμες γυναίκες. Τὸ γκριζό έναρμονίζεται πολύ με τὰ γκριζά και τὰ λευκά μαλλιά. Τὸ μαρρόν είναι άσχημο μ' ένα χρώμα δέρματος άκαθόριστο, με μαλλιά ψαρά. Τὸ μπέζ σπανίως κολακεύει. Άπό τους άνοιχτούς χρωματισμούς μπορεί να διαλέξη τὸ θαλασσί, τὸ μώβ, τὸ λευκό. Τὸ πᾶν εξαρτάται από τὸ χρώμα της επιδερμίδος και των μανικιών. Με άνοιχτόχρωμα μάτια, οι χρωματισμοί παστέλ ταιριάζουν πολύ.

Όσον άφορὰ τὸ χτένισμα, ένα σινιόν, είναι κατὰ γενικόν κανόνα πὸς κατάλληλο για μιά ώριμη γυναίκα από τὰ κον-

Έξ άριστερόν πὸς τὰ δεξιά: Άνοιξιάνικο κοστοίμ-ταγιέρ από λαϊνά με ζανέττα εφαρμοστή και μπάσια φαρδιά.— Ρεδινγκάτα μεσάτη με πολλὰ φάρδος πίσω.— Άνσάμπλ από λαϊνάς μαρρόν με εκρυσταλινόν που σχεδιάζει γιακά από σατέν μαρρόν και καταλήγει σε σαρμπίνα με τάλινες πινέζες. Ζώνη από τὸ ίδιο σατέν.

θοῦν καλὰ, ἀφοῦ τὰ μουσκέψουμε σὲ νερὸ ἀπὸ τὸ θράδυ. Σκεπάζουμε τὴν κατασκόβα καὶ ἐξακολουθοῦμε τὸ θράδυ ὥσπου νὰ ψηθοῦν καὶ τὰ φασόλια καὶ τὸ κρέας καλὰ. Ὅταν ψηθοῦν καὶ χυλώση καλὰ τὸ φαγητό, τὸ σερβίρουμε.

■ ■

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΡΥΤΙΔΕΣ

Γνωρίζοντας τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος τῶν ρυτίδων καὶ τὴν μεγάλη ἐπιθυμία κάθε γυναῖκας νὰ ἔχη πρόχειρα καὶ ἀσφαλῆ τὰ μέσα γιὰ τὴν καταπολέμησή τους, ἐφροντίσαμε νὰ δώσουμε στὸ προηγούμενο ἀρθρο διάφορες ἀπὸ τὶς δοκιμασμένες συνταγές, γιὰ νὰχουν στὴν διάθεσή των, γιὰ κάθε περίπτωση. Στὸ σημερινὸ καὶ τελευταῖο σχετικὸ ἀρθρο, θὰ σὰς δώσω ὅπως σὰς ὑποσχέθηκα στὸ προηγούμενο, τὶς συνταγές τῶν περιφίμων προσώπων τῆς καλλονῆς, ποὺ τόσον πολὺ τελευταίως διαφημίζονται ὑπὸ μυστηριώδεις ὀνομασίες (λασπόλουτρα, μάσκες τῶν ἀστέρων κ.λ.π.). Οἱ μάσκες αὐτὲς τῆς καλλονῆς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κρέμες, μὲ παχὺ στρώμα μὲ τὸν ὁποῖο ἐπαλείφεται πρόσωπο καὶ λαμὸς, καὶ ποὺ ἐπιδέονται κατόπι μὲ γάλας ἢ τοιγαρόχαρο ἢ καὶ μὲ εἰδικούς ἀπὸ καουτσούκ ἐπιδέσμους μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μείνουν στὸ πρόσωπο ἐπὶ πολλὰς ὥρες.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὶς «μάσκες» αὐτὲς χρησιμοποιοῦν κυρίες ποὺ διαθέτουν καιρὸ καὶ ὑπομονήν. Εἶναι πάντως πολὺ συντελεστικές γιὰ τὴν πρόληψη τῶν ρυτίδων καὶ γιὰ τὴν ἐν γένει ἀντιρότητα καὶ δροσιὰ τοῦ δερματος.

Υπάρχουν πολλὲς «μάσκες» καλλονῆς. Παρακάτω σὰς δίνω δύο τὶς πρὶν ἐν χρήσει καὶ εὐκολότερα παρασκευαζόμενες.

Farine de fèves	100 gr.
» » riz	100 gr.
Miel	50 gr.
Eau de roses	100 gr.
Blanc d'œuf	1 gr.

Ἡ παρακάτω εἶναι περίφημη, τὴν χρησιμοποιοῦσαν δὲ πολλὲν στὰ χαρέμια.

Amandes amères	125 gr.
Pistaches	72 gr.
Sucre en poudre	7 gr.
Farine de fèves	20 gr.
Miel blanc	20 gr.
Alcool	30 gr.
Huile d'amandes douces	20 gr.
Essence de pergamote	1 gr.

Ἐπίσης σὰς δίνω καὶ τὴν συνταγὴν τοῦ γάλακτος τῶν ρόδων, μὲ τὸ ὁποῖο μπορείτε νὰ περνάτε τὸ πρόσωπον, ὅσες δὲν χρησιμοποιεῖτε καθόλου καλλυντικὰ ἢ ἐκείνες ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς ηλικίας των δὲν ἔχουν ἀρξίσει ἀκόμη τὴν χρῆση οἰοῦν ὅτι καλλυντικῶν.

Eau dist. de rose	10 gr.
Teint. de Benjoin	15 gr.
Baume de la Mecque ou Styrax	15 gr.
Essence de rose	3 gouttes

Ὅλες αὐτὲς οἱ μάσκες ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ πρόσωπο μετὰ 3 ἕως 4 ὥρες καὶ μὲ ζεστὸ νερό.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Διάφορα

ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΑΘΑΝ

Ἐνας δημοσιογράφος, ἐπισηπτεται ἕνα φρενοκομεῖο γιὰ κάποια ἐρευνά του ποὺ θὰ γράφει.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδρύματος ποὺ τὸν ὁδηγεῖ, τοῦ δείχνει στὴν σὺλὴ ἕνα ἡσυχώτατο τύπο ποὺ καταγινότανε μὲ τὸ ξεφύλλισμα μιᾶς μαργαρίτας:

—Εἶναι ὁ πρὶν ἡσυχος μου τρελλός, λέγει τοῦ ἐρπότερ.

—Καὶ πῶς τῶπαθε;

—Ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὡραία τὴν νέα, ἀλλὰ τὴν παραμονὴ τῶν γάμων του, αὐτὴ ἔφυγε μ' ἕνα ἄλλον καὶ ὁ δυστυχὴς ἀπὸ τὴν λύπη του...

—Τὸν δυστυχισμένο... ἔκανε ὁ δημοσιογράφος καὶ προσπέρασε.

Σὲ λίγο ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου τὸν πῆγαινε καὶ στὸ τμήμα τῶν ἐπικινδύνων τρελλῶν.

Ἐκεῖ τὸν δείχνει πίσω ἀπὸ ἕνα κιγκλίδωμα ἕνα ἀρρωστο ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν φοβερὰ συνεσπασμένα, ἀγρια.

—Εἶναι ὁ πρὶν ἐπικινδύνος τρελλός; αὐτός; πληροφορεῖ ὁ γιατρός τὸν ἐρπότερ.

—Καὶ πῶς τῶπαθε, ὁ δυστυχής;

—Εἶχε παντρευτῇ τὴν γυναῖκα ποὺ ἔκλεψε ἀπὸ τὸν ἄλλον!...

■ ■

ΗΡΩ-Ι-ΣΜΟΣ ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ

Ὁ περίφημος στρατάρχης τῆς Γαλλίας, Φαμπέρ, εἶχε τραυματισθῇ βαρύντα στὴν πολιορκία τοῦ Τουρῖνου καὶ οἱ γιατροὶ τὸν ἐξώρριζαν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ τοῦ κόψουν τὸ ἕνα τὸ πόδι, ἴσως καὶ τὸν ἐσωζαν.

—Ὁχι! ἐπέμενε ὁ Φαμπέρ, ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω καὶ μετὰ τὴν ἐγχείρησι, προτιμῶ νὰ πεθάνω ὁλόκληρος καὶ ὄχι σὲ κομμάτια!

ΕΦΘΑΣΕ Η ΑΝΘΙΝΗ ΕΠΟΧΗ...

Ἐφθασε ἡ ἀνθινὴ ἐποχὴ τῶν τρυφερῶν Ἐρωτῶν

καὶ μοῦ πληγώνει τόσο τὴν καρδιά:

Τώρα δὲν εἶμαι, ἀλλοίμονο, σὰν ὅλα τὰ παῖδιά ποὺ δίνονται στὸ ἐφήμερο ὄνειρό των.

Τὸ βλέπω, κατὶ ἀνείπωτο στὰ βάθη μου ἔχει ἀλλάξει

κι' εἶναι ἔτσι ἀπαρηγόρητὴ ἡ ψυχὴ.

Κι' οὔτε ἡ μελέτη πιά μπορεῖ, κι' οὔτε ἡ ἀπαντοχὴ,

λίγη γαλήνη ἐντὸς μου νὰ σταλάξῃ.

Κι' ὥστόσο ἀπέξω ἡ Ἄνοιξη, σὰν πρόσχαρη ἐρωμένη,

σὲ μέθῃ ἀγάπης τώρα μὲ καλεῖ...

Ἄ! τί ἔχει πάθει αὐτὴ ἡ καρδιά, καὶ λυώνει σιωπηλῇ

κι' ἔτσι κουφὴ στὸ κάλεσμά της μένει;...

ΠΕΓΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 3)

νεὶ στὸ γράμμα αὐτό.

Καταβορбуθμένος ὁ μεσάζων γέρω-βαρὼνος δείχνει τὸ γράμμα σὸν γυιό του καὶ ἀποφασίζουν νὰ καλέσῃ αὐτὸς πιά σὲ μονομαχίαν τὸν Πούσκιν.

Αὐτὸς φυσικὰ δέχεται τὴν πρόκληση καὶ δρίζεται ἀμέσως ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς μονομαχίας.

Θὰ γινότανε αὐτὴ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα στὶς πέντε μὲ πιστόλι. Μάρτυρες τῶν ἀντιπάλων, δύο ἀξιωματικοὶ τῆς φρουράς. Λίγο πρὶν τὴν ὁρισμένη ὥρα ὁ Πούσκιν συναντᾶται μὲ τὸν μάρτυρά του Ντανζῆς, στὸ ζαχαροπλαστεῖο Βόλφ, ἀνέβηκαν μαζὶ σ' ἕνα ἔλκηθρο καὶ διευθύνονται σὸν ὁρισμένο τόπο. Λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Πετρούπολη.

Τὴν ἴδια ὥρα φθάνει καὶ ὁ ντ' Ἀντὲς μὲ τὸν μάρτυρά του. Τὸ χιόνι εἶναι παχὺ στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, ὅπως ἄλλωστε καὶ σ' ὅλην τὴν πόλιν. Οἱ φίλοι τῶν ἀντιπάλων ἀνοίγουν μιὰ δίοδο, κανονίζουν τὶς ἀποστάσεις, τοποθετοῦν καὶ ὀπλίζουν τοὺς ἀντιπάλους καὶ σὲ λίγο ἀκούγεται ἡ ἐρώτησις: «Ἐτοιμοί».

Μὲ τὴν καταφατικὴ ἀπάντησιν τῶν δύο ἀνδρῶν, δίνεται τὸ σύνθημα. Πρώτος πυροβολεῖ ὁ ντ' Ἀντὲς. Ἡ σφαῖρα βοῶναι τὸν Πούσκιν καὶ ὁ ποιητὴς πέφτει. Τὸ χιόνι βάφεται τὴν ἴδια ὥρα κόκκινο. Σχεδὸν ἀμέσως, ὅμως, ὁ Πούσκιν σηκώνεται στὰ γόνατα φωνάζοντας:

—Δὲν εἶναι τίποτε, θὰ συνεχισθῇ ἡ μονομαχία. Καὶ ὑποβασταζόμενος ἀπὸ τὸν Ντανζῆς σηκώνεται στὰ πόδια του, σημαδεύει καὶ πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα του βοῶναι καὶ αὐτὴ τὸν ντ' Ἀντὲς καὶ ὁ Πούσκιν βγάζει μιὰ κραυγὴ θριάμβου. Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως κλονίζεται καὶ σωριάζεται γιὰ δευτέρη φορὰ στὸ χιόνι. Τὸ αἷμα τρέχει ἄφθονο ἀπὸ τὴν πληγὴ. Ὁ φίλος του, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸν ἀμαξά μετέφερε τὸν Πούσκιν στὸ ἔλκηθρο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ ντ' Ἀντὲς, ἐλαφρότερα αὐτὸς τραυματισμένος, ὁδηγεῖται στὸ δικό του. Σὲ λίγες μέρες αὐτὸς δὲν θάχῃ τίποτε. Ἡ σφαῖρα τὸν πῆρε ξυστά, ὁ ποιητὴς ὅμως ὥστερ' ἀπὸ 48 ὥρες θάνατι νεκρός. Καὶ πραγματικὰ ὥστερ' ἀπὸ ἕνα φρικτὸ μαρτύριο ποὺ βάσταξε διὰ μέρες, ὁ Πούσκιν πέθανε στὶς 29 Ἰανουαρίου (παλὴ ἡμερομηνία) στὶς 2 καὶ 45 τὸ ἀπόγευμα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ντ' Ἀντὲς, αὐτὸς ἀποῦ ἔγινε καλὰ καθιερώθη καὶ περιελάθη νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὴν Ρωσία.

Σχεδὸν ἀμέσως ἐπειτα, ἡ Ὀλλανδικὴ κυβέρνησις ἀνακαλοῦσε καὶ αὐτὴ τὸν πρεσβευτὴ της, τὸν γέρω-Χέκερεν ποὺ τόσο τρανικὸ ρόλο εἶχε παίξει στὸ τέλος τοῦ βίου του...

■ ■

Β. ΣΑΜΠΑΣ

ΕΥΤΥΧΩΣ...

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλιν τῆς Ἀγγλίας μιὰ γυναῖκα βγήκε παραγμένη ἀπὸ τὸ σπῆτι της καὶ ἔτρεξε στὴν ἐξώπορτα ἐνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ. Χτυπᾷ, κανεῖς. Ξαναχτυπᾷ τὸ ἴδιο.

Σὲ λίγο ὅμως ἀνοίξε ἕνα παράθυρο καὶ πρόβαλλε τὸ κεφάλι μιᾶς γυναῖκας.

Μόλις τὴν εἶδε ἡ ἄλλη ἄρχισε νὰ τῆς φωνάζῃ ὥστερικὰ:

—Τάχαθες, κυρία Σκίννερ, ὁ ἄνδρας σου τιμωρήθηκε μὲ δυὸ μῆνες φυλακή!

—Ὁ! Ἀγαπητὴ μου, κυρία Μπλῖνς ἀπάντησε μὲ ἀνακούφιση ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Πῶς μὲ τοῦμαξες! Νόμισα πῶς ἦταν ὁ σπιτονοικοκύρης μου καὶ ἔρχόταν πάλι νὰ τὸ νοῖται.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Ὁριζοντίως:

- Ἑλλην ποιητὴς καὶ λογογράφος, συγγραφεὺς τῆς συλλογῆς «Τραγούδια τῆς ἀκρογιαλίδος».
- Ὁλόκληρον.— Πρῶην σύζυγος τοῦ Κεφάλ.
- Μήτηρ τῶν ἀποστόλων Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.— Παρακελευστικὸν μόριον.
- Μάρκα καλτσῶν.— Τὸ ὄνομα τοῦ ἡθοποιοῦ Τζόλσον.— Ἀντωνυμία.
- Πέλαγος.— Ὁροπέδιον τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας.
- Μικρὰ νήσος πλησίον τοῦ Γυθείου στὸν Λακωνικὸν κόλπον.
- Υπάρχων.— Ὑψωμα γῆς.— Γερμανικὴ κατάφασις ἢ σύνδεσμος στὴν δημοτικῇ.
- Υποκοριστικὸν συνηθεσάτου ἀνδρικοῦ ὀνόματος.— Ναυτικὸν πρόσταγμα.
- Νῆσος τῶν Κυκλάδων.— Τουρκικὴ ἐφημερίς.
- Σύνορα.— Λίγο κέρδος.— Συνήθης γραφὴ τοῦ ἀριθμοῦ.
- Ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου.

Καθ' ἑ τω:

- Στωϊκὸς φιλόσοφος.
- Δένδρον (δημοτ.).— Κοσμικὸν ζαχαροπλαστεῖον τῶν Ἀθηνῶν.
- Γαλλίς δημοκρατίας, ἐξαιρετικῆς εὐφυίας, διάσημος διὰ τὴν φράσιν ποὺ εἶπε ἐνῶ ἐκαρτομεῖτο.— Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων.
- Ἀπόφθεγμα.— Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον.
- Τὸ ὕγρον τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν πῆξιν τοῦ αἵματος.
- Διάσημος πασάς.— Ἐκκλησία.
- Νότα.— Δυὸ γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «Νάνσεν».— Παλαιὸν μέτρον ἐπιφανεῖας.
- Κράτος τῆς Εὐρώπης.— Ἐπίρρημα τοπικόν.
- Ἀντωνυμία.— Ὄνομα ἐνὸς τῶν πρωτεργατῶν τῆς Ἑλλ. Ἐπανάστασης.
- Δυὸ γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «κηφὴν».— Ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.).— Σύνδεσμος.
- Νόσος μὲ περιοδικὰς κρίσεις.

ENNEA APIΘMOI MEΣA Σ' ENA MHΛENIKO.

Τὸ παρακάτω παιχνίδι εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν, ἀλλὰ εἶναι ζήτημα ὑπομονῆς. Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς:

Οἱ ἑννέα ἀριθμοὶ τοῦ σχεδίου μας ποὺ εἶναι μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ μηδενικόν, περιλαμβάνονται στὴν ἀρχὴ ὅλοι μέσα στὸ μηδενικόν.

καὶ χωροῦσαν περιφῆμα. Τώρα, ἔχομε διατεταμένους ἀπὸ αὐτοὺς ἔξω, ἦτοι τὸ 9, 5, 1, 8, καὶ καλοῦμε τοὺς ἀγανώστους μας νὰ τοὺς ξαναβάλουν μέσα στὸ μηδενικόν. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ κοποῦν ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ ἐκτρίβεστα, καὶ νὰ τοποθετηθοῦν οὕτως ὥστε, νὰ γεμίσουν ὅλο τὸ κενὸν τοῦ μηδενικοῦ.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΟΜΟΙ

Πέντε αὐτοκίνητα μεταφορῶν ποὺ ἀντα-

γωνίζονται ἔχουν τὰ ἰδιόκτητα γκαράζ των μέσα σὸν ἴδιο περίβολο, μὲ πέντε ἰδιαίτερες εἰσόδους. Γιὰ νὰ μὴ συγκρούωνται τὰ αὐτοκίνητα, πρέπει νὰ χαραχθοῦν πέντε ἰδιαίτεροι δρόμοι ποὺ νὰ μὴ συναντᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ποὺ θὰ ἐπιτρέπουν σὸν κάθε αὐτοκίνητο νὰ πάῃ σὸν γκαράζ ἱ, σὸν γκαράζ του.

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν ποὺ εἶχε νὰ λύσῃ ὁ ἀρχιτέκτων ποὺ ἔκτισε τὰ γκαράζ, ἦτο τὸ ἑξῆς: νὰ χαραχθῇ πέντε δρόμοι ποὺ νὰ μὴ συναντῶνται καὶ ποὺ νὰ ἐπιτρέπουν σὸν αὐτοκίνητο καὶ νὰ πάω σὸν γκαράζ ἱ, σὸν αὐτοκίνητο 2, νὰ πάῃ σὸν γκαράζ ἱι, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

—Πολὺ εὐκόλο πρᾶγμα, εἶπε ὁ ἀρχιτέκτων στὴν ἀρχή.

Ἐπειτα ὅμως εἶδε ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν πολὺ εὐκόλο.

Μπορεῖτε σεῖς νὰ τὸ κατορθώσετε;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

■ ■

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ (ἀρ. φύλλον 491)

Κ	Α	Ι	Ρ	Ο	Μ	Τ	Ο	Μ	Τ	Ο	Σ
Ο	Α	Ι	Σ	Ο	Κ	Α	Κ	Ι	Μ	Α	
Ρ	Υ	Α	Κ	Ι	Α	Μ	Α	Ρ	Α	Ρ	
Κ	Ρ	Ο	Τ	Ι	Α	Α	Α	Α	Α	Α	
Μ	Α	Ρ	Σ	Α	Ν	Ε	Ι	Ν	Α		
Λ	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	
Ο	Τ	Ι	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	
Υ	Ι	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	Α	
Θ											
Η	Ρ	Α	Κ	Λ	Η	Σ	Α	Α	Α	Α	
Κ	Ν	Σ	Ο	Θ	Η	Κ	Η	Ι			
Ο	Μ	Η	Ρ	Ο	Σ	Ε	Ε	Ρ	Ι	Ο	
Σ	Α	Ρ	Α	Α	Θ	Α	Μ	Α	Α	Σ	

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ γράμμα Β.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Οἱ ὀκτὼ ἀριθμοὶ πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν ὡς ἑξῆς:

23	4102
09	5898
18	
45	10000
100	

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Τὸ ἄλογο τοῦ Ντιμπὸν δὲν κέρδισε ἀφοῦ εἶναι ἄσπερο, (γνωρίζουμε δὲ ὅτι τὸ ἄλογο ποὺ κέρδισε ἦταν μαῦρο). Οὕτε ὅμως τὸ ἄλογο τοῦ Ντιμπὸν, ἀφοῦ μάθαμε ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης του, ποὺ στοιχημάτισε πάνω σ' αὐτό, ἔχασε.

Συνεπὸς κέρδισε τὸ ἄλογο τοῦ Ντιμπουά.

Ἀς ἔρομε τώρα τ' ὄνομά του. Ἀντὶ λέγεται Ὁργαντί. ἀφοῦ ὁ Ὁργαντί ἔπαυσε τὰ πόδια του. Ἀντὶ λέγεται οὕτε Ζουανβίλλ, ἀφοῦ τὸ ἄλογο τοῦ Ντιμπουά λάβα νὰ νικᾷ πρῶτη φορὰ μέρους στὶς κούρσες, ἐνῶ ὁ Ζουανβίλλ εἶχε κερδίσει ὡς γνωστόν, καὶ σὸν ἀσπασμόν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολίτευτής Μιχαήλ Τεσιέ, άρχηγός Ι-σχυρού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πατέρας δύο κοριτσιών, αγαπά μ' έναν άπελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεδ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας του άνέθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα, η γυναίκα του ανακαλύπτει τὸ τρομερό μυστικό του, καὶ ἀποφασίζουν νὰ χωρισθουν. Ο Μιχαήλ Τεσιέ εγκαταλείπει τὰ πάντα γυναίκα, παιδιά, πολιτική θέση. Ζητεί διαζύγιο καὶ παντρεύεται τὴν Μπλάνς. Περνοῦν ὀκτὼ χρόνια. Οἱ δύο σύζυγοι ζοῦν ἀποτραβηγμένοι σὲ μιὰ ἐξοχή. Ἐξαφνα μιὰ μέρα ὁ Μιχαήλ παίρνει ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν φίλο του Μοντέ. Ἡ Σουζάν εἶχει πεθάνει ξαφνικά. Ἡ συγκίνηση τῶν δύο συζύγων εἶναι μεγάλη.

Ο Μιχαήλ ἀποφασίζει νὰ πάγη ἀμέσως στὸ Ἄνεσ. Σὲ λίγες ὥρες ἀνταμώνεται μὲ τὸν φίλο του Μοντέ καὶ τὴν ἄλλη μέρα συναντᾶται μὲ τὰ κορίτσια του. Ἡ συνάντηση εἶναι ἐξαιρετικά συγκινητική. Ο Μιχαήλ τῆς λέγει ὅτι ἐρχεται νὰ τὴν πάει μαζί του. Ἡ Ἄννα τοῦ δηλώνει ὅτι θὰ πάει ὅπου θελήσει αὐτός, ἡ μικρότερη ὁμοῦς ἡ Λώρα λέγει ὅτι πρέπει νὰ σκεφθοῦν. Ο Μιχαήλ ἐπιμένει ἐκθέτοντας ὅλους τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

19. (Ἡ συνέχεια)

Ο Μιχαήλ σιωπηλὸς τὶς κράτησε στὴν ἀγκαλιά του, τὶς φίλησε καὶ ἔνοιωσε ὅτι τὸ μέλλον δὲν ἦταν τώρα χωρίς ἐλπίδα.

—Τώρα, εἶπε, θέλω νὰ τὴν δῶ!

Ἡ Ἄννα τὸν ὡδήγησε καὶ σὲ λίγο ὁ Μιχαήλ ἔμπαινε στὸ νεκρικό δωμάτιο ὅπου ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα μόνος.

Ὅταν συλλογιζόταν τὴν Σουζάν —καὶ τὴν συλλογιζόταν συχνά στίς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς ἀργίας — τὴν ἔβλεπε σὲ διὰ τρεῖς στάσεις κρίσιμων στιγμῶν τῆς κοινῆς ζωῆς των. Τώρα τὴν ἔβλεπε ἐντελῶς διαφορετικὴ μὲ τὴν γαλήνη τοῦ θανάτου, ποὺ δίνει κατὰ τὸ ἀνιγματοῶδες καὶ ἀδίαπέρστο στὴν ἔκφραση, κατὰ ποὺ ἀφήνε στὴ σκέψη ἕνα μυστήριο καὶ ἕνα φόβο.

Ἐφυγε ἀπὸ τὴν βίλλα χωρίς νὰ ξαναδῇ τὰ κορίτσια του. Διατελοῦσε ὑπὸ τὸ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

κράτος κάποιος συγχίσεως, τὴν ὁποία καὶ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ καθορίσει. Ζήτησε τὸν Μοντέ ἀλλ' ἐκεῖνος ἦταν στὸ σχολεῖο του. Κάθησε τότε καὶ ἔγραψε στὴν Μπλάνς ὅπως θὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

«Ἐχω μόλις λίγες ὥρες ἐδῶ καὶ ὁμοῦ φαίνεται, ὅτι ἔχω ζήσει ὀλόκληρη ζωὴ. Πρέπει νὰ σοῦ τὴν ἀποσωπῶ; Δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος καὶ ἐξ ἄλλου θὰ ἦταν σὰν νὰ σὲ παρεγνῶριζα. Δὲν ἔχω παρὰ ἐσένα. Ἡ ἔνωσή μας εἶναι πλήρης. Ἐχομε συνήθεισι νὰ διαβάζουμε ὁ ἕνας στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου. Ἄν δὲν σοῦ τὰ ἔλεγα ὅλα θὰ τὰ μάντευες καὶ θὰ θυμῶνες μαζί μου, γιατί δὲν ζήτησα ἐνθάρρυνση ἐκεῖ ὅπου μόνο ἐλπίζω νὰ βρῶ τὸν ἑρωτὰ σου.

Ἐπὶς θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὸ παρελθόν; Ὁ θάνατος εἶναι τρομερὸ πράγμα. Καὶ στὸν θάνατο αὐτόν, τὸν τόσο ἁφαντικό, δὲν ἔξω ἂν ἔγω κι' ἐγὼ μέρος εὐθύνης. Κατέστρεψα τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ ζωὴ. Δὲν ἔξω ἂν ξαναβρῆκε τὴν γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία ἢ ἂν ἡ λύπη δὲν συντόμευσε τὸ τέλος αὐτό. Οἱ σκέψεις αὐτὲς μὲ καταδιώκουν διαρκῶς ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ πῆρα τὴν μοῖρα εἰδηση. Θὰ ἤθελα νὰ τὶς διώξω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Εἶναι μέσα μου καὶ μὲ ἐσχίζουν. Εἶναι ἡ τύχη. Ἡ ἀγάπη, ἡ εὐτυχία, ὁ καιρὸς τὴν εἶχαν ἀποκοιμήσει λίγο. Ἀλλὰ τώρα πάλι ξυπνᾷ. Καὶ εἰμαι βέβαιος, ἀγαπητὴ μου, ὅτι τὴν ἴδια ἀγωνία αἰσθάνεσαι καὶ σὺ. Ὑποφέρω μαζί ἀπὸ τὸν ἴδιο πόνο. Αὐτὸ εἶναι μιὰ παρηγοριά ἀλλὰ καὶ ἕνας λόγος πικρίας. Γιατὶ νὰ σὲ παρασύρω στὸν κύκλο μου; Δὲν ἴσουν φτιαγμένη γιὰ τέτοιες τρικυμίες καὶ ἴσουν ἀξία γιὰ κάτι καλλίτερο».

Σταμάτησε, ρέμβασε λίγο καὶ κατόπι συνέχισε θίγοντας πιδὸ συγκεκριμένο θέμα.

«Ἡ συνομιλία μὲ τὰ κορίτσια μου, τὴν ὁποία ἐφοβοῦμην, ἦταν λιγώτερο ὀδυνηρὰ ἀπὸ ὅ,τι περίμενα. Κλαίγαμε μαζί καὶ τὰ δάκρυα μᾶς προσήγγισαν. Εἶναι καλὲς ψυχὲς, ἀθῶες, ἀπλές, τρυφερές. Ἡ Ἄννα ἰδίως, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἀγαπημένη μου καὶ τὴν ὁποία ἀγαποῦσε τόσο. Ἡ Λώρα εἶναι πιδὸ ἐπιφυλακτικὴ καὶ περισσότερο αὐστηρὴ γιὰ μᾶς. Πόσο πρέπει νὰ εἴμαστε καλοὶ γι' αὐτές! Πόσο πρέπει νὰ τὶς ἀγαποῦμε! Θὰ ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀγάπης καὶ θὰ τρέμουν μπροστὰ στὸ ἄγνωστο ποὺ τὶς περιμένει...»

Ἀισθάνομαι ἀπέναντί τους βαρύντατη εὐθύνη. Ποιὰ εἶναι τὰ καθήκοντά μας!

Ἐπὶς νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ συντομεύσω τὰ πράγματα ὅσον τὸ δυνατόν. Θὰ πάρω μαζί μου τὴν Ἄννα καὶ τὴν Λώρα, ἀμέσως μόλις γίνῃ αὐτὸ δυνατόν. Ἡ ἡγεσία θὰ γίνῃ αὐρὸ τοῦ πρωτοῦ. Ἐπειτα θὰ χρειασθῇ νὰ κανονίσω μερικὲς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολή, ἢ ποὺ θὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, προγινὰ τὸ ὁποῖο θέλω νὰ ἀποφύγω. Δὲν θὰ κάνω παρὰ τὰ πιδὸ ἐπείγοντα καὶ ἀπαραίτητα. Ὁ καλὸς Μοντέ, τοῦ ὁποίου ξαναβρῆκα τὴν παλιὰ φίλτα, θὰ ἀναλάβῃ

τάλλα, θὰ κρατήσῃ τὴν βίλλα γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὶς μικρὲς ἀπὸ μερικὲς φροντίδες ποὺ κουράζουν. Θὰ θελήσουν ἴσως νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν ἀναχώρησή γιὰτὶ φοβοῦνται, ἀλλὰ θὰ κάνω ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιὰ νὰ τὴν ἐπισπεύσω καὶ ὁ Μοντέ, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦν καὶ ἀκούουν, θὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἐμίλησα ἐν ἐκτάσει μαζί του χθὲς τὸ βράδυ καὶ σήμερα τὸ πρωτοῦ. Ἦταν ἐπιεικὲς καὶ εὐσιπλαχνικός, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ καμμιά ἀπάντηση στὰ ζητήματα ποὺ μὲ ἀπασχολοῦν. Δὲν τοῦ μίλοῦσε ποτὲ γιὰ τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο. Δὲν ἔχει περισσότερο ἀπὸ μένα τί ἔκρυβε ἡ ψυχὴ τῆς, δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τῆς ζωή...»

Τὴν στιγμή αὐτὴ ὁ Μιχαήλ παρατήρησε πάλι, ὅτι ξαναγυρνοῦσε στὰ ὀδυνηρὰ καὶ ἀνοήγη ἐρωτήματα, τὰ ὁποία εἶχε κατορθώσει ν' ἀπομακρύνῃ γιὰ μιὰ στιγμή. Ντράπηκε καὶ σταμάτησε.

Ἐνῶ ἔκλειε τὸ γράμμα του ἡ ὑπρέτρια τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα τῆς Μπλάνς. Τὸ πῆρε μὲ κίνηση χαρὰς. Ἦταν ἡ πιὸ στὴ τρυφερότης ποὺ τὸν συνάδευε, παρὰ τὴν ἀπόσταση, βῆμα πρὸς βῆμα. Διάβασε βέβαιος προκαταβολικά, ὅτι θὰ ἔβρισκε ἐνίσχυση. Δὲν γελοιοῦταν. Οἱ καρδιὲς των εἶχαν συναντηθῇ.

«...Πόσες φορές, τοῦ ἔγραφε, τὰ τελευταῖα ὀκτὼ χρόνια συλλογίστηκα τὶς καὶ μὲνες τὶς μικροῦλες καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία τὶς συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν στιγμή. Ἦσως ἀρνηθοῦν νὰ ἔλθουν μαζί σου, ἴσως ἐξ αἰτίας μου νὰ ὑποστής καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν θυσία. Ὅταν συλλογίζομαι, ὅλο τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα ρωτῶ πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἀγαπᾷς. Καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι τώρα μόνο βλέπω καθαρά καὶ τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Τὰ τρομερὰ παλιὰ ζητήματα, τὰ ὁποία ὁ ἐγωισμὸς μου ἔθεσε κατὰ μέρος, προβάλλουν καὶ πάλι. Καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου τόσο ἔνοχο».

—Ἀρκετὰ, Λώρα, εἶπε ἡ Ἄννα μὲ τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς. Παίρνεις πράγματα ἄχρηστα. Ἐξέρεις, ὅτι δὲν θὰ πάρωμε αὐριο παρὰ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

—Θέλεις λοιπὸν νὰ ἀφήσουμε ἐδῶ ὅλα τὰ ἐνθῦμιά μας; εἶπε ἡ Λώρα μὲ τόνο τραγικό.

—Ὅχι! Ἡ «θεῖα» Μοντέ ὁποσέθηκε νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃ ὅ,τι τῆς ποῦμε καὶ νὰ μᾶς τὸ στελλῇ ἐκεῖ κάτω.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς ἔχασε τὸν τόνο τῆς προφέροντας τὶς λέξεις «ἐκεῖ κάτω».

—Ἐκεῖ κάτω, εἶπε ἡ Λώρα μὲ πίκρα, μήπως ἐξορῶμε ἂν θὰ ἀνεγθοῦν τίποτε ποὺ θὰ θυμίσῃ τὴν δυστυχισμένη τὴν μητέρα. Θὰ μᾶς ἀνεγθοῦν ἐπὶς ἴσως. Ἀλλὰ κάθε τί ποὺ ποσέρχεται ἀπ' αὐτὴν... —Μὴ μιλᾷς ἔτσι, Λώρα! εἶπε ἡ Ἄννα σηκώνομένη.

Εἶχε κουρασθῇ μὲ τὶς προετοιμασίες καὶ κάθησε μιὰ στιγμή.

—Ἄν ἔνεις τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέτῃς ὅτι θὰ μᾶς φερθῇ ἄσχημα! Δὲν τὴν ξέρεις.

Ἀλλ' ἡ Λώρα, ἡ ὁποία ἔφαρχε σ' ἕνα

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

συρτάρι, ἀφήκε τὴν ἀσχολία τῆς καὶ πηλ-σάσε τὴν ἀδελφὴ τῆς σχεδὸν ἀπειλητικῇ.

—Μήπως ἡ διαγωγή τῆς ἀπέναντί μας δὲν μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κρίνωμε; Δὲν τὴν ἔξω, ἀλλὰ τὴν ἀποστρέφομαι, τὴν μισῶ... Καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ τὴν μισῶ διαρκῶς περισσότερο... Δὲν εἶμαι ἐξέρεις σὰν κι' ἐσένα μαλακὴ πᾶστα... Ἐοῦ ἔχοντας, τὰ δέχεσαι ὅλα, τὰ ὑπομένεις... Ἐγὼ συλλογίζομαι τὴν δυστυχισμένη τὴν μητέρα μας.

Μιὰ ἀστραπὴ πόνου φάνηκε στὰ μάτια τῆς Ἄννας.

—Νομίζεις λοιπὸν, ὅτι ἐγὼ τὴν συλλογίζομαι λιγώτερο;

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ διακοπὴ ἔξα-καλοῦθησε.

—Ἀλλὰ τώρα, Λώρα, ἔχομε τὸν πατέρα μας... ποὺ εἶναι καλός, ποὺ μᾶς ἀγαπᾷ, ποὺ ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀγάπης μας. Τὸ αἰσθάνομαι... Φανόταν τόσο δυστυχισμένος χθὲς τὸ πρωτὸ ὅταν μᾶς μίλησε... Ἡ Λώρα σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἄν μᾶς ἀγαποῦσε γιατί μᾶς ἄφησε κι' ἔφυγε; Γιατὶ ἄφησε τὴν μητέρα μας γι' αὐτὴν... τὴν γυναῖκα; Γιατὶ δὲν φρόντισε γιὰ μᾶς; Γιατὶ δὲν ζήτησε ποτὲ νὰ μᾶς δῇ; Χρόνια δὲν ὑπῆρχε γιὰ μᾶς καὶ ποὺ ἄξαφνα ξανάρχεται, μᾶς ἀρπάζει ἀπὸ τὸ σπῆτι μας, μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τοὺς φίλους μας, μᾶς φέρνει διὰ τῆς βίας στὸ σπῆτι τοῦ καὶ τὸ σπῆτι τῆς, χωρίς νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἔχομε καθήκον νὰ τὴν μισοῦμε, ὅτι μᾶς μισεῖ καὶ αὐτὴ, ὅτι ἀναγκαστικῶς ἐχθρὲς. ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! Τί μᾶς περιμένει!

Ἡ Ἄννα δὲν ἀπήντησε εὐθὺς ἀμέσως.

—Ὁ πατέρας μας ἔχει δικαιώματα σὲ μᾶς! εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖα σταθερὴ φωνή τῆς.

—Δικαιώματα! Τὰ ἔχασε! ἀπάντησε ἡ Λώρα. Ναί! Τὰ ἔχασε ὅταν μᾶς ἐγκατέλειπε. Ἐοῦ θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις. Ἐγὼ δηλώνω πὼς δὲν θὰ μείνω στὸ σπῆτι τους... Ὅχι, ὅχι... δὲν θὰ μείνω... Πηγαίνω αὐριο, γιατί... δέχθηκες ἐοῦ καὶ γιατί δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικὰ... Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνω, εἴτε κακὴ, εἴτε καλὴ, εἶναι... Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ αὐτὴν... Θὰ φύγω, θ' ἀφήσω νὰ πεθάνω τῆς πείνας, καὶ ἔπειτα νὰ πεθάνω ἐγὼ ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ἔχεις ἀπάνω στὸ κρεβάτι φωνάζοντας μέσα σὲ λυγμούς.

—ὦ! Μαμά! Μαμά!

Μπρὸς τὴν νέα αὐτὴ ἔκρηξη, ἡ Ἄννα δὲν κατάρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν γαλήνη τῆς. Κυριευμένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ λυγμούς, κάθησε κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ ἀρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι τῆς ἀδελφῆς τῆς, σὰν νὰ ἦταν μικρὸ παιδάκι. Τὰ δάκρυά τους ἔτρεχαν μαζί.

Ἡ Ἄννα σηκώθηκε πρώτη. Πῆγε καὶ ἔβραζε τὰ ὕδατα τῆς μὲ κρῦο νεοὸ καὶ ἔπειτα ἦλθε καὶ κάθησε κοντὰ στὴν Λώρα, ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ.

Θυμόταν τώρα μὲ ὄλες τὶς λεπτομέρειες τὴν ἴστορία τῆς ζωῆς των.

Θυμόταν τὴν στιγμή ποὺ ὁ πατέρας τους τὶς φίλησε πρὶν φύγῃ καὶ τὴν στιγμή ποὺ ἡ μητέρα τους ἔπεσε κλαίνοντας ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τοὺς εἶπε:

—Ὅχι, ἀγαπημένες μου. Ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ, ποτέ πιά...

Καὶ ἔπειτα ἐφόσον μεγάλωναν τὸ ἐνστικτο τοὺς ἔκανε νὰ μὴ μιλοῦν ποτὲ γιὰ ὠρισμένα πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ νὰ μαντεύουν ἐν τούτοις πολλά.

Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Λώρα μὲ φωνὴ πόνου ἔλεγε στὴν μητέρα τῆς.

—Δὲν εἴμαστε λοιπὸν σὰν τὶς ἄλλες; Τότε ἡ Σουζάν τὶς πῆρε καὶ τὶς δύο στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τοὺς εἶπε:

—Ναί! Ἀγαπημένες! Εἶναι καιρὸς νὰ μάθετε... ὑπάρχει μιὰ δυστυχία ἐπάνω μας... μιὰ πολὺ μεγάλη δυστυχία. Εἰσθε ἀρκετὰ μεγάλες γιὰ νὰ τὴν μάθετε. Ὁ πατέρας σας μᾶς ἄφησε, τὸ ξέρετε... Ἀλλὰ δὲν ξέρετε γιατί... Γιατὶ ἀγαποῦσε μιὰ ἄλλη γυναῖκα καλλίτερα ἀπὸ τὴν μητέρα σας... Τώρα εἶναι μαζί τῆς καὶ μεις εἰμεθα μόνες... Εἶναι μεγάλη λύπη αὐτὸ ἀλλ' ἀγαπιόμαστε τόσο οἱ τρεῖς ὥστε αὐτὸ θὰ μᾶς παρηγορήσῃ λίγο.

Τὶς φίλησε μὲ τόσο πάθος καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν τόσο ἄφροντα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ὥστε ἡ Ἄννα σκέφθηκε ὅτι δὲν ἔ-

πρεπε πιά νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν πατέρα των.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη δὲν εἶχε πάψει νὰ συλλογίζεται τὸν ἔνοχο πατέρα, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ μικρὴ ἀδελφὴ τῆς τὴν ρωτοῦσε πολὺ συχνά. Ἀλλὰ τὸν συλλογιζόταν χωρίς θυμὸ καὶ παράπονο.

Ἡ ὕψα εἶχε προχωρήσει. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν λίμνη ἔμπαινε ἕνας ψυχρὸς ἀέρας. Ἡ Λώρα ἔνοιωσε ρίγος.

—Κρυώνεις; μισρή μου; Ἐλα. Πρέπει νὰ φυλάγεσαι λιγάκι. Βῆχεις τόσο ἐδ-κολα.

Ἀλλ' ἄξαφνα, τὸ βλέμμα τῆς προσηλώθηκε σὲ μιὰ βαρκοῦλα, ποὺ ἦταν ἀκίνητη μέσα στὴν λίμνη.

—Μπα! εἶπε! Ποῖος μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τέτοια ὥρα στὴν λίμνη; Μόνον ὁ κ. δὲ Σαιντ-Μπρὺν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τόσο ρωμαντικὲς ἐμπνεύσεις. Λές νάσαι αὐτός;

—Ἰσως! ἀπήντησε ἡ Ἄννα κλείνοντας τὸ παράθυρο.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς χαμογελοῦσε σχεδὸν ποὺ τὴν κύτταζε. Ἀπομακρύνθηκε χαμηλώνοντας τὰ μάτια γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ μπασόλο τῆς, τὸ ὁποῖο ἔκλεισε.

—Ὅλα εἶναι ἔτοιμα τῶρᾶ! εἶπε.

—Ναί! Ὅλα εἶναι ἔτοιμα! Ἐξάπτε ἡ Λώρα σκυθρωπάζοντας πάλι... Δὲν μένει παρὰ νὰ ξεκινήσωμε.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο:

—Τὸ ἀγαπημένο τὸ Ἄνεσ, ποὺ ἔχομε τόσες καλὲς ἀναμνήσεις, ἐδῶ ποὺ μᾶς ἀγάπησε τόσο ἡ μητέρα μας...

Ἡ Ἄννα τὴν πλησίασε μὲ μητρικὴ τρυφερότητα καὶ τὴν χόιδεψε.

—Θὰ τὸ ξαναῖδομε βέβαια, ἀγαπημένη μου... Γιατὶ νὰ μὴν ξανάρθουμε ἀφοῦ ἔχομε ἐδῶ τὸν τάφο τῆς μητέρας μας καὶ τόσους φίλους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν;

Ἡ Λώρα κούνησε τὸ κεφάλι.

—Μήπως ξέροντες τί μᾶς περιμένει; —Νομίζω, ὅτι φοβάσαι πολὺ τὸ μέλλον... δημιουργεῖς φαντάσματα... Ἐν τούτοις εἶδες, ὅτι ὁ πατέρας μας μᾶς ἀγαπᾷ.

Ἡ Λώρα ἔκανε μορφοσμοὸ ὀργῆς.

—ὦ! Ἄν ἦταν μόνο αὐτός!... Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐλεύθερος... εἶναι... καί... αὐτὴ ἡ γυναῖκα... Καὶ πόσο θὰ μᾶς μισῇ αὐτὴ.

—Γιατὶ, εἶπε γλυκὰ ἡ Ἄννα. Γιατὶ νὰ μᾶς μισῇ; Πρέπει ὀρισμένως νὰ εἶναι κακὴ;

Ἡ Λώρα τὴν διέκοψε ἀτόμοις:

—Ὅ' ἀρχίσης τώρα νὰ τὴν ὑπερασπίζεσαι... Μᾶς πῆρε τὸν πατέρα μας, ἔκανε νὰ πεθάνῃ ἡ μητέρα μας ἀπὸ τὴν λύπη. Εἶναι καλὴσὺνη αὐτὸ παρακαλῶ... Ἀλλὰ σὺ εἶσαι τόσο ἀδύνατη... Εἶμαι βέβαιη, ὅτι τὴν δικαιολογεῖς, ὅτι εἶσαι ἔτοιμη νὰ τὴν ἀγαπήσῃς.

—Πόσο εἶσαι ὑπερβολικὴ! Προσπαθῶ νὰ εἶμαι δίκαιη. Ὑπάρχουν πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταλάβῃς καὶ τὰ ὁποῖα καταλαβαίνω ἐγὼ λιγάκι... Πρέπει νὰ ἀγαπήσῃς πολὺ, γιὰ νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Καὶ ὁ ἔρωας, βλέπεις—καὶ ἡ Ἄννα κοκκίνισε ἐλαφρᾶ—εἶναι τόσο δυνατό αἶσθημα, ὥστε δὲν ἔχει κανεὶς ποὺ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ.

Ἡ Λώρα κύταζε τὴν ἀδελφὴ τῆς κάπως ἀγανακτισμένη.

—Ἄν μᾶς ἀγαποῦσε, γιατί μᾶς ἄφησε καὶ ἔφυγε;

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

—Ἄν μᾶς ἀγαποῦσε, γιατί μᾶς ἄφησε καὶ ἔφυγε;

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

—Ἄν μᾶς ἀγαποῦσε, γιατί μᾶς ἄφησε καὶ ἔφυγε;

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

—Ἄν μᾶς ἀγαποῦσε, γιατί μᾶς ἄφησε καὶ ἔφυγε;

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Στήν Χώρα των Φειδιών

ΦΑΡΜΑΚΑ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΘΑΥΜΑΤΑ... ΣΤΗΝ ΠΡΩ-
ΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Οι Βανιαμβέζοι, οι υπήκοοι του Αυτοκράτορος των Φειδιών, οι φειδιάνθρωποι μ' άλλους λόγους, δεν ζουν όπως όλοι οι άλλοι ημιαγριοί της Μαύρης Ήπειρου. Δεν είναι διηρημένοι σε μικρότερες φυλές, ή πατριές, με φυλάχους, αλλά ζουν κοινοβιακά, ή περίπου, μ' έναν άρχοντα, τον Αυτοκράτορά τους ή τον Γέρο - Άνθρωπο, όπως έλεγαν οι Νόκια. Ο αυτοκράτορας είναι και ο μέγας θεραπευτής, ήτις δηλαδή είναι σ' άλλες φυλές ο μάγος και ο άρχηγός μαζί. Αυτός παρασκευάζει τα αντιφάρμακα που κάνουν άριστους τους άρρώστους του στο κνήμι των Φειδιών και αυτός κατέχει όλα τα μεγάλα μυστικά της μαύρης επιστήμης. Οι υπήκοοι του τον λατρεύουν σαν θεό. Αυτοκράτορας είναι σήμερα ένας εβδομηντάρης γέρος, ο Καλόλα. Η ηλικία αυτή είναι φαινόμενο από τα σπανιότερα μεταξύ των μαύρων, που δεν ξεπερνούν συνήθως τα εξήντα.

Άφου δδοιοπορήσαμε άρκετες μέρες, ανάμεσα από παρθένα δάση, έρημους εκτάσεις, βουνά και ποταμούς, φθάσαμε ένα βράδυ σε ένα άδεντρο μέρος, όπου και κατασηνώσαμε.

—Άδριο το πρωί θάμασε μπροστά στον Αυτοκράτορα, μου είπε ο Νόκια.

—Εδώ τώρα άνοιγμα με παρένθεση, για να σας μιλήσω για την θεραπευτική των μαύρων που την είχε δοκιμάσει και εγώ και που έχει κάνει θαύματα.

ΦΑΡΜΑΚΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ

Έχω χρησιμοποιήσει ως τώρα τρία φαρμακευτικά παρασκευάσματα που μου είχε δώσει ο Νόκια.

Το ένα, μου έριξε τον πυρετό που με κατέκαε ύστερ' από ένα δυνατό κρυολόγημα, το δεύτερο με θεραπεύσε από μια γρίπη που με κρεβάτισε άποτομα και το τρίτο μου έκοψε τον δυνατό βήχα που έπαυόλουθιζε.

Όταν άρρώστησα, μπήκε ο Νόκια στην σπηλή μου και χωρίς εγώ να ζητήσω την ιατρική του επέμβαση, έφερε το χέρι του στο μέτωπό μου και με ψηλάρισε με κινήσεις τέτοιες, που δεν κρατήθηκαν και τού έλπα χαμογελώντας μέσα σ' όλο μου τον πυρετό, για να τον πειράξω.

—Λοιπόν, γιατρέ, γρίπη, αϊ;
—Στάσου, μπ' άδρια μου είπε, ξέρω εγώ τι ένευς και θά σε θεραπεύσω.

Βγήκε και μετά ένα τέταρτο της ώρας έπεσσεφρε μ' ένα μικρό κουβά γεμάτο ως τα μέσα με νερό και ένα υάτιο από ένα άνοιχτο πράσινο φύλλωμα.

Κοπάνισε πρώτα καλά τα φύλλα και κατόπι τα έριξε μέσα στο νερό και τα κούνησε δυνατά. Σε λίγο το νερό άρχισε να άσπριζε σαν να είχε ρίξει μέσα σαπούνι κ' όταν έγινε άσπρο από τον άσφο ο Νόκια με ένδυσε και μου έκανε ν' αυτό μια καλή εντριβή.

Το πράγμα βέβαια δεν μου ήταν διόλου εύχρηστο στα γάλλια που βρισκόμουν. Αλλά τον άσχημα να κάνη. Άμέσως μετά την εντριβή, ο πυρετός μου έπεσε και ή θερμοκρασία μου έγινε σχεδόν φυσιολογική.

Κατόπι ο Νόκια, κάθησε στο κατώφλι της

σπηλής μου και άρχισε να κοπάνιζε κάτι ρίξες.

Σε λίγο οι ρίξες είχαν γίνει μια πάστα πολτώδης μάλλον. Ο Νόκια κατασκεύασε μ' αυτήν μερικά χάπια και μου τα έφερε, λέγοντάς με ότι πρέπει να τα πάρω όλα. Τα καπάκια το ένα πίσω από το άλλο. Σας βεβαιώ ότι ποτέ μου δεν έφαγα πιο φρικαλέο, πιο άπαιστο πράγμα! Ύστερ' από λίγη ώρα λουζόμουν στον ιδρώτα, τόσο όσο καμιά φορά στην ζωή μου. Αυτός ο ιδρώς όμως, ήταν θαυματουργός. Το άπογευμα δεν είχα διόλου πυρετό, αν και ένοιωθα μια μεγάλη εξάντληση, αίσθανόμουν όμως τον έαυτό μου πολύ καλά.

Την άλλη μέρα, είχα έναν επίμονο βήχα. Ο Νόκια μ' άκουσε να βήχω και μου λέγει.

—Μπ' άδρια, σήκω επάνω και πάρε το δ-πλο σου!

—Πού θά πάμε; τον ρώτησα.

—Θά πάμε να σε κάνω καλά από τον βήχα σου!

—Με το κνηγετικό μου όπλο;

—Ναί, μπ' άδρια!, έκανε ο Νόκια γελώντας, με το κνηγετικό σου όπλο!...

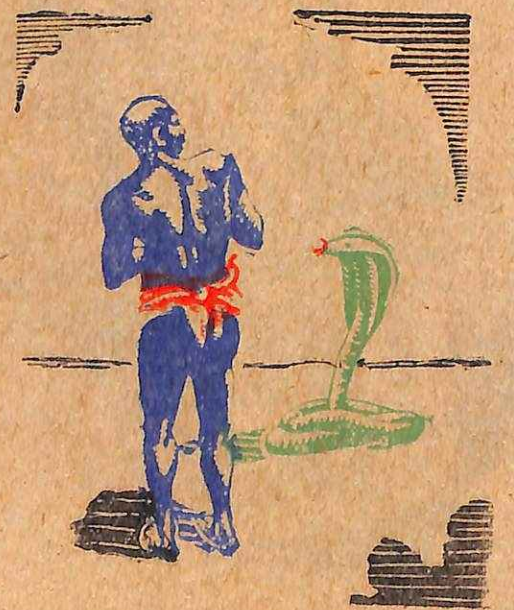
Εγώ τον κούταξα χωρίς να καταλαβαίνω. Ο Νόκια όμως επέμεινε, και άναγκάστηκα να πάρω το τουφέκι μου και να τον άκολουθήσω. Ύστερ' από λίγο βρισκόμαστε στο δάσος.

Σαφνικά, σ' ένα νεύμα του Νόκια σταματήσαμε και ο οδηγός μου με έδειξε με το χέρι ένα πουλί που ήταν καθισμένο πάνω σ' ένα δένδρο, εκεί κοντά μας.

—Μπ' άδρια, πυροβόλησέ το!...

Άπορώντας εγώ, σήκωσα το όπλο μου και σκόπευσα το πουλί. Σε λίγο αυτό έπεφτε νεκρό μπροστά στα πόδια μας. Ήταν ένα κοινότατο πουλί της ζούγκλας γνωστό υπό το όνομα τουρακό.

Ο Νόκια περιμάζεψε το...θύμα μου, και

Ένας φειδιάνθρωπος αντιμετώπιζοντας έναν τεράστιο πύθωνα.

γύμνωσε άμέσως τις φτερούγες του, δγάζοντας ένα προς ένα τα κόκκινά του τα φτερά. Όταν γυρίσαμε στην κατασκήνωση, ο Νόκια πήρε ένα γουδί και κοπάνισε καλά-καλά τα φτερά, μεταβάλλοντάς τα σε μια λεπτή σκόνη. Κατόπι πρόσθεσε μια κτρινωπή σκόνη και άδειασε το μίγμα αυτό μέσα σ' ένα φλυτζάνι. Το έλυωσε με άρκετο νερό και μου το έφερε.

—Πιές, μπ' άδρια!...

Παρ' όλη την άδεια που ένοιωθα καπάκια το περίεργο αυτό ζουμί. Δεν ήταν και τόσο άσχημο! Ξαναπήρα πολλές φορές από το ίδιο φάρμακο μέσα στην ίδια μέρα. Ός το βράδυ ο βήχας μου μου είχε τελείως κοπή! Έμαθα κατόπι, ότι τα κόκκινα φτερά του τουρακού, περιέχουν σε μεγάλη ποσότητα οργανικά άλατα χαλκού, που είναι κατά την επιστήμη μας, άριστο σπλητικό.

Δεν έμαθα, όμως ποτέ, πως οι φειδιάνθρωποι το είχαν μάθει αυτό!

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Κλείω εδώ την παρένθεσή μου.

Την άλλη μέρα μπαίναμε στην πρωτεύουσα της Χώρας των Φειδιών, όπου βασιλεύει ο Αυτοκράτορας Καλόλα ο Α'.

Η πρωτεύουσα αυτή δεν διέφερε σχεδόν διόλου από την άλλη εκείνη του Σουλτάνου Σαίντι. Οι ίδιες λαοποικιλίες, ή ίδια διάταξη προγμάτων, ή ίδια κίνηση. Άνάμεσα όμως στις άλλες καλύδες υπήρχε μια άλλη, που ξεχώριζε. Ήταν τα άνάκτορα. Δίπλα της ήταν μια άλλη, μικρότερη, αλλά μεγαλύτερη κι' αυτή από τις άλλες.

—Το σπίτι σου, μπ' άδρια! μου είπε ο Νόκια δείχνοντάς μου την.

Η καλύδα αυτή είχε χτισθί για μένα, για να με φιλοξενήση. Όμοιογώ ότι με συγκίνησε πολύ ή λεπτότης αυτή των ήμισυ γρίων ανθρώπων της ζούγκλας!

Άφου εγκατεστάθηκα όπως καλλίτερα μπορούσα μέσα στα ιδιαίτερά μου δωμάτια, όπως θά λέγαμε στον πολιτισμένο τόπο μας ρώτησα το Νόκια για τον Αυτοκράτορα.

—Ο Γέρος - Άνθρωπος θάρβη μπ' άδρια! μου είπε.

—Πότε; επέμεινα.

—Μπάντο Κιντόγκο... (σε λίγο).

Φαίνεται όμως, ότι στη χώρα αυτή έχουν πληρέστερη από μας αντίληψη της αιωνιότητος και του άσημάντου όντος που είναι μέσα σ' αυτόν ο άνθρωπος για να βαστά αυτό το «σε λίγο» τους, δλόκληρες βδομάδες! Γιατί, πραγματικά, πέρασαν πολλές μέρες, και ούτε αυτοκράτορας φαινόταν ούτε τίποτε.

Άρχισα να διερωτώμαι αν θά έβλεπα αμιά φορά τον περίφημο «Αυτοκράτορα των Φειδιών» ή «Γέρο Άνθρωπο» ή Καλόλα, όποτε ένα ποσί ξύπνησα από τους ήχους υπνάδων. Ο θόρυβος ήταν στην άσχημη συνήθεια και κατόπι σιγά-σιγά πλησίαζε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ή συνέχεια.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Αρχίζουν να λυώνουν οί πάγοι είς τόν Βόρειον Πόλον!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΓΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡ. ΑΚΗΣ

Ο ΒΟΡ. ΠΟΛΟΣ
ΥΠΟ ΔΙΑΛΥΣΙΝ!

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΟΝ

ΣΩΗΡΑ ΚΙΝΗΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΓΡΑΦΩΝ

Οι κάτοχοι ραδιοφώνων έδοκίμαζαν χθές ζωηροτάτην συγκίνησιν. Τα πράγματα συνέβησαν ως εξής: κατ' πρώτον οι άνθρωποι του ραδιοφώνου ήκουσαν ένα δαιμονιώδη θόρυβον, παρόμοιον με τον προκαλούμενον από την κατάρρευσιν πιατικών εις την κουζίνα, κατόπιν ήσθάνθησαν ένα ρεύμα παγωμένου άέρος να τους κτυπά κατά πρόσωπον, σαν να τους περιέριαν κρύα νερά στην πλάτη, άπαράλλακτα όπως όταν διαβάζουν τους σατυρικούς στίχους των έφημερίδων και τέλος ήκουσαν τον σπινθηρ του ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου, να τους μεταδίδη την συνταρακτικήν ειδήσιν: ο Β. Πόλος διαλύεται! Έπανελλιμμένα S. O. S. ληφθέντα μέσω φωνήας μετάδοσαν την φοβεράν ειδήσιν. Οι πάγοι λιώνουν εις τόν Βόρειον Πόλον με αστραυαίαν ταχύτητα. Ύστερ' από λίγον καιρό δεν θά μείνη τίποτε εις την ώραίαν εκείνην χώραν!

Το πράγμα συνεκίνησε ως ήτο έπόμενον, ζωηροτάτα την παγκόσμιον γνώμην ήτις και έκαμε έκκλησιν προς όλους τους έπιθεωρησεογράφους και σατυρικογράφους του κόσμου. Η έκκλησις ληφθεΐσα και εις Αθήνας συνεκίνησε τους ένδιαφερομένους, οίτινες και συνελθόντες, κυριολεκτικώς και μεταφορικώς, άπεφάσισαν να σπεύσουν άμέσως επί τόπου δια να προλάβουν την δλοσχερή καταστροφήν του Πόλου, γράφοντες στίχους και άναδιβόζοντες έπιθεωρήσεις.

Υπεύθυνος: ΚΑΝΕΙΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΛΙΑΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΦΑΝΗΣ

Ένεκα πληθώρας ύλης και δια να κάνη ο συγγραφέας του, ο μέγας Ε. ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ Άποκρηές, ή συνέχεια του σπαραξικαρδίου Ιστορικοφιλοσοφικού και άσπεριότατου μυθιστορήματός μας Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ άναβάλλεται δια του χρόνου.

ΑΝ ΜΠΟΡΗΤΕ
ΒΡΗΤΕ ΤΟ!

Είναι ο νέος διαγωνισμός της «Καθημερινής» Έ6 δ σ μάδος» που θά άφήση ώρισμένως έποχήν.

Θά είναι ο διδακτικώτερος και ήθικοπλαστικώτερος διαγωνισμός από όσους έχουν γίνει ποτέ.

Θά υποβάλωμεν εις τους άναγνώστας μας διάφορα έρωτήματα, εις τα όποια θά άπαντήσουν, με όλην την δυνατήν Ιστορικήν άκρίβειαν. Ο πρώτος που θά δώση την άκριβεστέραν άπάντησιν, θά λάβη ως δώρον μίαν έτησίαν συνδρομήν της «Καθημερινής» Έ6 δ σ μάδος» ο δεύτερος, δύο έτησίας συνδρομάς, ο τρίτος, τρεις και ούτω καθ' εξής, μέχρις ότου φθάσωμε, εις τόν πέμπτον όστις και θά λάβη πέντε.

Ίδου τα πρώτα μας έρωτήματα:

1.—Τί έκαμναν οι άρχαίοι πρόγονοί μας, όταν γινόνταν μύωπες, χωρίς γυαλιά;

2.—Πώς τα κατάφεραν οι άνθρωποι τις χειμωνιάτικες νύχτες, προτού έφευρεθώ το χρησιμοποιάτο έκεινο μικροέπιπλον της κρεβατοκάμαράς των;

3.—Πώς εύρισκαν στην άρχαιότητα οι ξενύχτηδες την κλειδαρότρυπα της έξόπορτάς των, άφου δεν υπήρχαν φανάρια στους δρόμους;

4.—Τί έκαμναν οι προϊστορικοί άνθρωποι όταν τους έπιανε κοιλόπονος;

5.—Τί ώρα ήταν άκριβώς, όταν ο Μ. Άλέξανδρος έστρεψε τόν Βουκεφάλα προς τόν μέρος του ήλιου και τόν καβάλησε;

6.—Τί άλλο έκτός από τα φάρμακα μετράται σήμερα με τόν σταγονόμετρο;

7.—Ποιός ειπε πρώτος το περίφημο «όποιος έχει πολύ πειρί βάζει και στα λάχανα»;

8.—Και ποιός το άκόμη περιφημότερο: «φέξε μου και γλύστησαν»; Έπί όλων των άνωτέρω άναμμένων άγωνισμών και έπιμόνας τας άπαντήσεις των άναγνώστων μας.

ΣΚΕΨΕΙΣ

(Η ή σοφία των αίωνων)
Άλλοίμονον, άλλοίμονον... Πόσο δυστυχής είναι κανείς όταν δεν έχει λεπτά...

Βολταίρος
Δεν υπάρχει ωραιότερον πράγμα εις την ζωήν από τόν να τρώγη κανείς χωρίς δαπανή πεντάραν!

Σοπενάουερ
Εις τόν έρωτα υπάρχει πάντοτε ένας άνδρας που άγαπά και μια γυναίκα που άγαπάται και τάνάταλιν. Τίποτε άλλο.

Ιούλιος Καίσαρ
Αι μεγαλείτεροι έφευρέσεις είναι και αι μεγαλείτεροι βλακείαι: παράδειγμα τή ματογυάλια. Άσφαλώς ο κόσμος θά ήτο σήμερα καλλίτερος, αν οι άνθρωποι έβλεπαν χειρότερα!

Ιβάν ο Τρομερός
Ο άνθρωπος ποτέ δεν είναι εύχαριστήμενος από την θέσιν του: Όταν έχει την γυναίκα του, θέλει την γυναίκα του γείτονα, θέλει την γυναίκα του γείτονα να έχει την γυναίκα του γείτονα.

Γουλιέλμος Τέλλος
ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ

Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

ΕΙΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΑΓΙΑΣ
Εις την Καλλιφονιάν, ως γνωστόν, ή όπαροκομία είναι τεραστίως ανεπτυγμένη. Κατόρθωσαν οι Άμερικανοί να παράγουν καρπούζια βάρους δέκα οκάδων και άνω! Τελευταίως, έγινε ένας περιεργος διαγωνισμός.

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΧΟΡΟΙ

Χοροί... χοροί... χοροί... χοροί... που το μυαλό δεν τους χωρεί... Χοροί... χοροί... χοροί... χοροί... ο ταυρομάχος προχωρεί... Χοροί... χοροί... χοροί... χοροί... Η τσέπη μας... ύποχωρεί!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

Από της προσεχούς εβδομάδος και καθ' έλθον την διάρκειαν της Άποκρηές θά κυκλοφορήση ή

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

όργανον των άπανταχοῦ μπεκερήδων.

Κατά τή διάσθημα αυτό, και καθαρώς δια άδουνας γυναικαφικίας άδρότητας και έπικαιρότητας, ή ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ θά παραχωρήση την θέσιν της εις την νέαν συνάδελφόν της. Η

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Θά διευθύνεται υπό έπιτροπής μπεκερήδων εκ των δέκα καλλιτέρων της πόλεως μας, των οποίων τα όνόματα θά δημοσιεύσωμεν εις τόν πρώτον φύλλον της.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ - ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρός δια τα γραφεία μας. Ο μισθός του... πολλός εν τοίς οφθαλμοίς.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο με ούραν. Δίδεται όμως και χωρίς ούραν, ποικιλοτρόπως εν ανάγκη ταύτης.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ, κατοικία δια την θερινήν περίοδον, έτοιμοπαράδοτον την 15ην Μαρτίου, εάν δεν χιονίση.

ΚΥΡΙΟΣ γνωρίζων άριστα την γαλλικήν, άγγλικήν, Ιταλικήν, άσπαικήν, και όλίγον την κινεζικήν, την διπλογραφίαν, στενοδοκτυλογραφίαν, τραπέζιαν, έπιγραφικήν και διοικητικήν λογιστικήν, ζητεί θέσιν κλητήρος εις γραφείον.

Νεοδημηκὴ λογοτεχνία

ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΛΙΤΣΑ

Μιά μπουκλίτσα σου ζήτησα φυλαχτό να την κάνω, να την φέρω στα χείλια μου με κρυφό καρδιοχτύπι, να μου διώξη την άσωτη της ζωής μου τη λύπη και μετά να πεθάνω.

Μιά μπουκλίτσα σου ζήτησα κι' ήταν γύρω σκοτάδι και το δρόμο μου φώτιζαν τών ματιών σου τα άστρα κι' η φωνή σου γλυκιά, σιγανή, ξεγελάστρα μου φαινότανε χάδι.

Μιά μπουκλίτσα σου ζήτησα κι' ήμουν όλος λαχτάρα, μια μπουκλίτσα που θάφτανε να μ' άφιση ό πόνος, μα έσύ μου άρνήθηκες και ξανάφυγα μόνος σ'της ζωής την κατάρα.

Μιά μπουκλίτσα σου ζήτησα... ήταν όνειρο πλάνο, ήταν όνειρο που έφερε της νυχτιάς ή μαγεία... Μιά μπουκλίτσα σου ζήτησα, ώ μικρή Παυλία, φυλαχτό να την κάνω.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

□ □

Ο ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ

Μην κλαίς μιάς άχαρης ζωής την ποθητή γαλήνη που πόθησες στα όνειρα, φτωχέ τα πιδ γλυκά... Μην κλαίς! και πνίξε τούς λυγμούς, που ό σπαραγμός σου αφήνει και τόν τραχύ το δρόμο σου τράβηξε ευγενικά.

Μην κλαίς κι' ακόμα αν σβύστηκε για πάντα τ' όνειρό σου. Στόν κόσμο που σου γέμισε, με πίκρες την ψυχή ζήσε, κι' άγάλλι κοίμησε τη μαύρη θλίψη εντός σου άβάσταχτη που σοδκαμε, κι' άχαρη τη ζωή.

Μην κλαίς, θλιμμένη μου ψυχή και περιφρονημένη κρύψε βαθειά στα στήθεα σου, τόν πόνο τόν πικρό και σύρε άργά, το βήμα σου σκυφτή κι' άποσταμένη σ' ένα ταξίδι, ήρωικό, άργό και θλιβερό...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΕΤΣΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Διαβάστε το δραματάκι αυτό. Είναι παρμένο απ' τη ζωή. Πολύ μοντέρνο, όσο και χαριτωμένο. Χωρίς περιπέτειες και τραγικότητες, χωρίς αίματα... Μονάχα δυο στάλες δάκρυα στο φινάλε του, που κι' αυτές είχανε την τύχη να πέσουν σ' ένα ρόζ παφουμαρισμένο μαντηλάκι.

Πρωταγωνιστεί του ένα χαριτωμένο ζευγαράκι, σκηνοθέτης ό έρωτας, υποβολεύς ό έγωϊσμός και άκροατήριο ό ένας στόν άλλο νε. Λαθραίο έγώ...

Σε δυο σκηνές: 'Η πρώτη πριν τρία χρόνια στην επαρχία σ' ένα κέντρο που δινότανε κάποιος χορός. 'Η δεύτερα, χθές, στο ίδιο κέντρο, σε μια έσπερίδα χορού πάλι.

□ □

Τό φινάλε του άργά μετά τα μεσάνυχτα. 'Η πρώτη σκηνή: 'Η μουσική έπαιζε λικνιστικά 'Αργεντινά ταγκό σιγομιλώντας διαρκώς. Σας τό παρουσιάζω:

'Εκείνος.—Φοιτητής στην 'Αθήνα, γαλάζια μάτια, σγουρά μαλλιά, μάλλον ψηλός με χαλαρή σταθερό. Φαινότανε πως πονούσε φοβερά. Κι' είχε πη πολύ. 'Ισως ό πόνος πούχε μέσα του, να του έλεβε τό πιστό.

'Εκείνη.—'Ενα θείο πλάσμα, τα γαλάζια της μάτια νόμιζε κανείς πως ήτανε φτιασμένα ειδικώς για τό αϊθέριο προσωπάκι της και τα όλόξανθα μαλλιά της, ένα άπαράτητον συμπλήρωμα στο σύνολό της. 'Ο χαλαρή της άπροσδιόριστος, όπως σ' όλες τις γυναίκες.

'Εκείνος, της μιλούσε παραληλητικά, επίμονα.

'Εκείνη, αδιάφορη, προσπαθούσε να γλεντήσει και φαινότανε πως έννοιθε ευχαρίστηση στα λόγια του νέου.

Βρέθηκε με τη ντάμα μου κι' έγώ κοντά τους.

Σε μια στιγμή εκείνη άφησε τό κεφάλι της να πέση στους ώμους της ήδονικά και με τό βλέμμα της καρφωμένο μέσα στα μάτια του, του έλεγε ψιθυριστά:

—Δέν θα σ' αγαπήσω, μην έπιμένης, κι' αν σου πώ πως σ' αγαπώ θα είναι ψέμμα. Και τό βλέμμα της δέν ξεκόλλησε απ' τα μάτια του, ούτε τό χαμόγέλο της είχε σβύσει.

Φαινότανε σαν να του έχε ψιθυρίσει τα πιδ θερμά έρωτικά λόγια.

□ □

'Η δεύτερα σκηνή. Χθές στο ίδιο Κέντρο. 'Η ίδια μουσική, τό ίδιο κέφι, μονάχα τα τραγουδάκια που είχαν αλλάξει.

Τό ζευγαράκι μας φαινότανε πως συνέχιζε τό ίδιο ταγκό. Βηματίζε άργά και σιγομιλούσε πάλι.

Μιά λεπτομέρεια: 'Εκείνος, τώρα τη ματάρχη στο 'Υπουργείο τών 'Εξωτερικών, πιδ έπιβλητικός, πιδ γοητευτικός.

'Εκείνη, ή ίδια, ίσως πιδ γυναίκα, πιδ

ΜΑΤΑΙΗ ΕΙΝ' Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Μάταια πάλι καρτερείς μπρος στη φωτιά σου τη σβυστή, να ξαναρθή, ή άφταστη, άλαργινή χαρά... πούρθε έλαφροφτέρουνη, κάποια παλιά φορά και σ' άγγιξε, γλυκόχαϊδη, φτωχέ τραγουδιστή!

Τού κάκου μέσ' στού Γενναριού τό παγωμένο Δεϊλί, προσμένεις την άλαργινή του έρωτα άχτίδα. Σβύσε, φτωχέ Τραγουδιστή, τη μάταιη έλπίδα σ'της λήθης τό θολό, τ' άχνόθωρο καντηλί!

'Αδικο ως τώρα πρόσμενες να σου γλυκογελάση και σέβανε, ή άγνωρη, στούς ποιητές χαρά... 'Ηταν γλυκό ξεγέλασμα, κάποια παλιά φορά, που ή εύτυχία θέλησε κοντά σου να περάση... 'Ηταν όνειροφαντασία που χάθηκε στα σκοτάδια του χρόνου τ' αλογάριαστα, κείνη ή χαρά σου ή πρώτη!

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΧΡΥΣΟΣ

χαριτωμένη. 'Ο πειρασμός μ' έφερε με την ντάμα μου πάλι κοντά τους.

'Εκείνος με τό βλέμμα του μακριά απ' τα μάτια της της είχε πη:

—Μην έπιμένης, μονάχη σου μου είχες πη να μη σε πιστέψω κι' αν μου πής πως μ' αγαπάς.

'Εκείνη είχε ξεσπάσει σ' ένα γέλιο ή χηρό:

—Δέν πιστεύω να πήρες στα σοβαρά τα λόγια μου...

Και με τό γέλιο της, που γινότανε πιδ ήχηρό τώρα, προσπαθούσε να δώση πειστικότητα στα λόγια της.

'Εκείνος χαμογελούσε αδιάφορα και με τόν πιδ άπλό τρόπο της άπαντούσε.

—'Αστεία πράγματα!... Μιλάμε έτσι για να περνά ή ώρα... για να πούμε κάτι... Κι' είναι ή πιδ ευχαρίστη κουβέντα. Δέν σου φαίνεται;!!...

Και μ' ένα χαμόγελο που ποιδς έφέρει τί έκρυβε της ύποκλινότανε, γιατί τέλειωνε τό ταγκό...

□ □

'Αργά μετά τα μεσάνυχτα έφευγε με τούς δικούς της. Σ' ένα δρομάκι ξεμάκρυνε απ' την παρέα της και με τό μαντηλάκι της σκούπιζε κρυφά δυο στάλες, που κυλήσανε απ' τα μάτια της.

'Επειτα άφησε τό προσωπάκι της στόν χειμωνιάτικο άέρα να της πάρη και τα υπολείμματα τών δακρύων που άφησε τό μαντηλάκι της.

Και προχωρούσε άμίλητη με τό βλέμμα της χαμένο μέσα στο άπέραντο σκοτάδι της νύχτας.

ΙΚΕΤΗΣ ΠΛΑΝΑΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικης	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαζώνος 22)

Τα χειρογραφα, δημοσιεύμενα και μη δέν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Λαρισαίον «Κωνστέφ». 'Οχι δημοσιεύσιμο τό πεζό σας. Τό πράγμα άλλωστε είναι φυσικότατο άφου είναι πρωτόλειο και είσθε τόσο νέος ακόμα που δικαιολογείται τό ότι τό γράψιμό σας δέν είναι όμαλό και στρωτό ακόμα. Διαβάσαμε με πολλή συμπάθεια τό γράμμα σας κι' ευχαρίστως θα δούμε και τό επόμενο πεζό σας. Θα σας συνιστούσαμε όμως να διαβάσετε έν τώ μεταξύ 'Ελληνες πεζογράφους για να έξεσκηθήτε στο στρωτό γράψιμο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Γιώργον Δασκαλάκη ξην. Δυπηθήκαμε πολύ για τό δυστόχημα που σας έπληξε. 'Εγκρίνεται τό διορθωμένα καθώς τό πρώτο «Τετράστιχο». Θα σας... υπερασπισθούμε, μέινετε ήσυχοι! Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. 'Ανώνυμον. 'Οχι έπιτυχημένο τό «Χθές βράδυ». 'Αδούλευτος και προχειρογραμμένος στίχος. Β. Θ. 'Εγκρίνεται τό «Για τό χαμό μου». Μίμην Δίπλαν. 'Επιπόλαιη στιχοπλοκή χωρίς πηγάδια έμπνευσης. 'Αποφύγετε λέξεις όπως διάλογο αντιποιητικές και κακόηχες όπως αυτές: «Τα κάλλητα, ποταμακιού, στο υπερέπερα κλπ». Κούλην Γκόλφην. 'Εγκρίνεται ή «Μασκαράτα». Λάμπρον Οίκονομάκον. 'Εχει ώρισμένες σημεία τό πεζό σας άρκετά έπιτυχημένα, μα στο σύνολο είναι κοινότοπο και σε ώρισμένες φράσεις—όπως λ.χ. εκεί που αρχίζει ό διάλογος—άφύσικα και βεβιασμένα γραμμένα. Μη διάσετε να δημοσιεύσετε. Χρήστων Δαπέργον. 'Εγκρίνεται ό «Πόνος χαμού» και θα δημοσιευτή με ή σειρά του. Τα άλλα όχι δημοσιεύσιμα. Δουλεύετε περισσότερο τόν στίχο σας. Νόταν Παξινόυ. 'Εγκρίνεται τό «Τετράστιχο». Όσον άφορά τό άλλο που σας άπορώρισαμε, ήταν αξιοάπορηψως και αν σας τό δημοσίευσε άλλο περιοδικό, δέν έχει άπολύτως καμία σημασία για τό δικό μας περιοδικό και τη δική μας γνώμη. Δέν έχετε παρά να στέλλετε τη συνεργασία σας στο περιοδικό εκείνο που σας τό δημοσιεύει, γιατί έμεις, συνήθως, να κρίνουμε άυστηρά, γάρν τών ίδιων τών έναγωνιστών μας και δέν μας ενδιαφέρουν καθόλου οι γνώμες τών άλλων. Π. Τριαν-

ταφύλλου. 'Οχι έπιτυχημένο τό ποιήμα σας «Θύ πεθάνω». Γεμάτο τεχνικά λάθη. Θάπρεπε να διαβάσετε πολύ προτού έπιχειρήσετε να ξαναγράψετε γιατί φαίνεται ότι ή μόρφωσίς σας είναι πολύ άτελής. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. 'Ανώνυμον Κρεκούκιαν. Συμπαθητικό τό θέμα του άλλα στρωνά γραμμένο. Γ. 'Ανδρέϊκον. Για πρώτο δέν είναι καθόλου άσχημο. Θα ήταν μάλιστα δημοσιεύσιμο αν τό είχατε προσέξει περισσότερο και τού άφαιρούσατε ώρισμένες φλυαρίες και κοινοτοπίες γιατί τό χαρακτηρίζει κάποια μακρηγορία που τό κάνει κουραστικό. Συμπαθητικό τό τέλος. Θάνον Δ. Παπαυγέρον. 'Εγκρίνεται ό «'Αλύτρωτος Δεσμός». Τό «Πλοίο» έχει πρωτότυπο θέμα άλλα ύστερεί στην έκτέλεση. Γιώργον Δασκαλάκη ξην. Σχετικά καλύτερο τό «Για τη μοίρα» όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Μέτριο και ως θέμα και ως έκτέλεση. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Γ. 'Ηλίαν. Για να πετύχετε τη ρίμα ή τό μέτρο, δέν διατάζετε να γράψετε έναν στίχο όπως σας τύχει αδιαφορώντας αν είναι άσυνάρτητος ή και με λανθασμένες λέξεις. 'Η φράσις «σε ταξίδι» δέν μπορεί με καμμία ποιητική άδεια να γίνη «σταξείδι» όπως την γράφετε σεις. Ότε ή φράσις «στον άγέρα» γίνεται «στ' άγέρα» κλπ. Καλό τό τρίτο τετράστιχο του «Καλοκαριού». Κώσταν Σταθόπουλον. Στείλτε μας κανένα θέμα πιδ πρωτότυπο άπό τό «Σ' αγαπώ κι' έγώ» που είναι χλιοεικώμενο. Φροντίστε ακόμη ν' απαλλάξετε τό γράψιμό σας από ώρισμένες λέξεις της καθαρειούσας που τού δίνουν σχολαστικό ύφος. Γιάννην Γιώταν. Και τό δικό σας πολύ κοινότοπο. Χίλιες φορές έχουν γραφή παρόμοια πράγματα. Λάκην Κέκη ξην. 'Αρελή και παιδαίστικα σαν τα λαϊκά τραγουδάκια. Γ. Λιοντακιανόν. Κάτι θέλει να πη τό «Κουρέλι του 'Ερωτος» μα δέν τό ολοκληρώνει. Στρωνά γραμμένα. Κ. Κωνσταντίνο. Δυστυχώς δέν μπορούμε να δημοσιεύσουμε τό Σταυρό-

λέξό σας γιατί είναι πολύ δύσκολο για τούς αναγνώστας μας. Πάντως, ευχαριστούμε, για τό ενδιαφέρον σας. Μίμην Φίλον. Σχετικά καλύτερο τό «'Ονειρό μου αντίο!» άλλα κι' αυτό όχι δημοσιεύσιμο. Γεμάτο κοινοτοπίες. Για τό διόλιό που γράφετε άπευθυνήτ στόν 'Εδουάρδ Όλκο Σαλιβέρου Στάδιου 14 6. Α.Π.Κ. Δέν μπορούμε να θυμόμαστε όλα τα πεζά που παίρνουμε άφου είναι τόσο πολλά. Πάντως αν τό λάβαμε θα σας έχωμε άπαντή σ' ή άσφαλώς. Κυτάξτε στα προηγούμενα φύλλα μας. Τα «περασμένα» δχι καλό. Χλιοεικώμενα ποάγματα. Νίκον Γρυπάρον. 'Εγκρίνεται και τό δύο. Εύχαρις τό δημοσιεύσαμε την αναγ-

γελία της έκδόσεως. Γιολάντα ν Γεωργιάδου. Λίγο μονότονο και φλύαρο τό πεζό σας. 'Ος θέμα είναι άρκετά συμπαθητικό—αν και είναι βαρύ—άλλα τό γράψιμό σας έχει ακόμα την στεγνότητα των σχολικών έκδόσεων. Είσθε όμως τόσο νέος που δέν πρέπει να διάσετε να δημοσιεύσετε. 'Αρχήν ν. 'Εγκρίνεται τό «Ζητώντας τη λησμονιά». Όσο για τό τί να διαβάσετε, μπορείτε να διαβάσετε Κόκκινο, Ξενοπούλο, Παπαντωνίου, Ποταμιάνο, Μελά, Μυριθήλη κ.λπ. από τούς πεζογράφους και Χατζόπουλο, Μαλακάση, Πορφύρα, Καρυωτάκη, Λάσκο κ.λπ. από τούς ποιητές. Ν. Μουστακην. Δυστυχώς τό ποιήμα σας δέν είναι καλό. Δίτε και μόνος σας πόσο άτεχνο είναι:

Γιατί γλυκιά ξανθούλα μου, όλο με βασανίζεις και την φτωχή μου την καρδιά με πίκρες την ποτίζεις:

Πάψε μικρή ξανθούλα μου, τα σμέρτα που μου κάνεις, γιατί μ' αυτά τα σμέρτα σου στο χώμα θα με βάλεις:

Γ. Ν. Ρ. Σκοντάφτουν στο ρυθμό τα ποιήματά σας. Πρέπει να δουλέυετε περισσότερο τόν στίχο σας για ν' αποκτήση την άρμονία που τού λείπει προς τό παρόν. Α. Β. Καθώς θα είδατε ήδη, ό θυμός σας δέν ήταν δικαιολογημένος. 'Αφήστε τα νεύρα για άργότερα... Βέβαια και σας θυμόμαστε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Κλέαρχον 'Ατσάλην. 'Οχι δημοσιεύσιμο ακόμα. Για πρωτόλειο όμως δέν είναι άσχημο. Συμπαθητικό γράψιμο, άδούλευτο όμως ακόμα και όχι όσο πρέπει στρωτό.

Παρακαλείται ό έναγωνίστης που μας έστειλε ένα πεζό έγκριθέν προ πολλού με τόν τίτλο «Οί στιγμές όμως...» να μας στείλη τό όνομά του διότι δέν τό είχε γράψει και κάτω από τό πεζό του και δέν τό θυμόμαστε πιά.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πρώτα ελθίν Αθήνα
κ' ύστερα όλο Παρίσι.

Τα μεγάλα καλλυντικά μέσα που μεταχειρίζονται οι άστέρες του Χόλλυγουντ, για την καλλονή τού προσώπου και τού σώματος είναι τα ραδιενέργια λασπόλουτρα που λεγονται και καλλυντικές μάσκες (όχι βέβαια λαστιχένιες). Στο Παρίσι μετεδόδη ή χρήση των πρό dietias περίπου και έχουν διαδοθεί έξαιρετικά, χάρις εις τα έξαιρετα αποτελέσματά των. 'Εοχάτως άνεκαλύφθη νέα μάσκα στο Χόλλυγουντ, ή μάσκα που χρησιμοποιούσαν οι έρυθρόδερμοι τού Μεξικού. 'Η Mme Ketty έπρομηθευθή τη μάσκα αυτή άπ' εύθείας έκ των πηγών—όπως πάντοτε—και πριν την προημευθεί άκόμη τού Παρίσι. Χρήσις άπλουστατή, αποτελέσματα ύπεροχα. Ζητήσατέ μας πληροφορίας άπορύν. Académie de Beauté Mme Ketty —'Αθήναι—'Ερμού 25—Τηλέφ. 22-0-88.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Περίεργη, Ένταυθα. Μά αφού δεν μου γράφετε λεπτομερώς πώς θέλετε να σας απαντήσω. Με την ευκαιρία αυτή θα παρακαλέσω όλες τις αναγνώστριές μας όσων θέλουν καμιά συμβουλή για το δέρμα των να μου απαντούν λεπτομερώς στις κά-

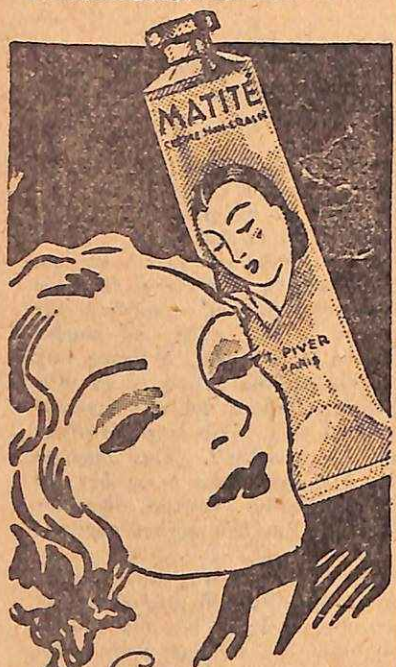
τωθι ερωτήσεις. 1) Πόσων ετών είναι. 2) Το δέρμα του προσώπου των, λιπαρό, ξηρό ή μέτριο. 3) Ξανθιά ή μελαγχρινή. 4) Έχουν μπιμπίκια. 5) Σπυράκια με πύο ή όχι. 6) Πόρους ανοικτούς και σε ποιο μέρος. 7) Έχουν ρυτίδες και σε ποιο μέρος. 8) Μήπως έχουν χνούδι και πού. 9) Μήπως υποφέρουν από το στομάχι ή το σκότι. 10) Είναι τακτικές στην περίοδο. Συνιστώ και σ' όλες δεν θέλουν πρὸς το παρόν να μ' ερωτήσουν ν' αντιγράψουν αυτά τα ερωτήματα για να ξε-ρουν, αν ποτέ τους χρειασθῇ ή συμβουλή μου.

Καστανά μάτια. Η αδιαφορία και η έλλειψις φροντίδας για το δέρμα σας και ή

μη καλή συντήρησή του με κατάλληλα κι' άγνα καλλυντικά, ώστε να διατηρηθῇ ή ελαστικότητα του έφεραν αυτό το αποτέλεσμα, και τὸν μαρμαρό. Με πρόχειρα μέσα κι' από μακριά δεν είναι δυνατόν να σας εξυπηρετήσω όπως πρέπει. Γι' αυτό να πᾶτε καλλίτερα στον δερματολόγο γιατρό μας κ. Λαδά ή όποιος αφού σας εξετάσῃ θα σας πῇ τί πρέπει να κάνετε. Να του πῇτε το ψευδώνυμό σας για να σας εξετάσῃ δωρεάν. Λέγεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Τὰς Κυριακάς μόνον 11—1.

ΔΟΡΑ

Έλλείπει χώρου αἱ απαντήσεις εἰς τὰ ἑλ-λα γράμματα πού ἔλαβαμε στό προσεχές.

Εἶναι ἡ μόνη, πού μελαχρῖσμαι, γιατί ξέρω ὅτι δὲν δά μου χαλάει ποτέ τὸ δέρμα

Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

Ἡ κρέμα αὐτή εἶναι ἀπολύτως οὐδέτερα, ἡγυημένως χωρίς γλυκερίνην καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν σκευασίαν, πού θά μπορούσε κανεὶς νὰ ὀνειρευθῇ διὰ τὴν πούδραν καὶ τὸ μακιγιάρισμα. Δὲν παστώνει τὸ πρόσωπο καὶ ἐξατμίζεται τελείως, χωρίς νὰ ἀφήνῃ ἴχνη. Ἐχει μελετηθῇ εἰδικῶς διὰ τὴν ὀνόμασθη πούδραν χωρίς τάλκ, (μάτ, διότι ὅλα τὰ στατικά της εἶναι μάτ), τὴν πούδραν MATITÉ

L. T. PIVER

PARIS

ΜΗΝΥΤΗΡ.

Λευκά, μαλακά, περιποιημένα χέρια

Παρά τὸν ἀέρα καὶ τὴν κακοκαιρίαν, παρὰ τὴν οἰκίαν ἐργασίαν. Διὰ τῆς ὀνείρας κακοκαιρίας καὶ τοῦ συχνοῦ πλυσίματος, ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ δέρμα μας αἱ οὐσαὶ αἵττινες δύνανται νὰ διατηροῦν λεῖον καὶ ελαστικόν. Ἀντικαταστήσατε τὰς ἀπαραίτητους ταύτας οὐσίας διὰ τακτικῆς περιποιήσεως μὲ κρέμαν Nivea. Ἡ Nivea συνεπείρ της ἐν αὐτῇ περιεχομένης μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος της καὶ πρὸς τὸ δέρμα συγγενεούσης οὐσίας EUCERIT, εἶναι οὕτως εἰσιπὺν τὸ ἐκ φύσεως δοθέν μέσον περιποιήσεως τοῦ δέρματος. Ἡ Nivea καθιστᾷ τὸ δέρμα σας, καθὼν συντόμου χρήσεως, μαλακόν ὡς βελούδον, λευκόν καὶ ελαστικόν.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

M. KARABITHIS

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι. Ἐξέτασις καὶ δι' ἁκρίνων PONTKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

Η ΚΛΟΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΚΛΟΣΤΩΝ - Γ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΟΥ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 22.286

ΣΙΝΔΟΝΙΑ έτοιμα
Αξούρ δοχ. 72. 6αμ-
6ακερά δοχ. 100 ήμι-
λίνα δοχ. 128. Έγ-
γλέζικα δοχ. 155. Δι-
πλά 6αμ6ακερά δοχ.
124. ήμιλίνα δοχ. 156.
Έγγλέζικα δοχ. 222.
Κουβέρτες 6αμ6ακε-
ρές δοχ. 100. λινές
δοχ. 265. Πικέ δοχ.
370. Έγγλέζικες δοχ.
680. Μάλλινες δοχ.
340. Καμήλο δοχ. 550.
Βερτάμπελ δοχ. 720.
Γραφεία Ἀντιπροσω-
πειών.

Έν Ἀθήναις Μη-
τροπόλεις 22 Ιον πά-
τωμα (Σύνταγμα). Έν
Πειραιεί Ἀνδίου Καγ-
σταντίνου 16.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΟΤΙΓΙΩΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
ΒΙΒΗ ΠΑΪΖΗ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΑΣΩΝΟΣ 8
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Dentol
dentifrice antiseptique
ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Λευκούς οδόντας
Εύοισμον αναπνοῦν
Δροσερόν στόμα

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN
Χειρουργός - Ὀτορινολαρυγγολόγος
Λέγεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν
Μέγαρον Μαλάμου, Ἑμμ. Μπενάκη
καὶ Μαυροκοδάτου 6, ἀπὸ 4—6 μ.μ.
Τηλ. 29 - 562

Θά ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ
στὸν
ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ;

Ὁ Γιῶργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ πού τὸν πρωτοεράβηξε σὲ μένα καὶ μὲ κάνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὀρατότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλι-στὴ ἢ χονδρὴς κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσο ἐλαφρά, πού πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦναι τόσον ἐνιαῖα καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἕνα λεπτὸν πᾶλον ὀρατότητας, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μίαν ὀρατότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὴς παλῆς βαρεῖες καὶ μοδερνές, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδωματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θά ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ ἱατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἐχόντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του ἀναγνώστας μας καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6—7 μ.μ. Ἀγ. Δημητρίου

Νήριτον.—Εἰμαι πρόθυμος νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σας, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀπὸ μακριὰ δὲν γίνεται τίποτε. Θὰ ἤθελα νὰ σας ἔδωκα αὐτοπροσώπως. Μονάχα ἐστὶ θά μπορούσα νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇ μὲ τίποτα ἀπολύτως ἀρκεῖ νὰ θυμᾷσθε τὸ ψευδώνυμό καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλον πού σας ἀπάντησα. Εἶναι αὐτὸ ἡ καλύτερα λύσις ἀπ' ὅλες γιὰ τὴν ἀλληλογραφία ἴσως τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι μὲν.

Ναπολιτάναν. Μοῦ γράψατε τὸ ἕνα, κι' ὅμως ξεχάσατε τὸ κυριώτερο: τί ἀκριβῶς ἔλεγε ἡ ἀκτινογραφία. Αὐτὸ τ' ἀφήσατε φαίνεται νὰ τὸ μαντεύσω ἐγὼ κι' ἐστὶ μοῦ γράφατε νὰ σας πῶ ἂν ὡς τὸν Σεπτέμβριο θά διορθωθῇ ἡ κατάστασή σας. Πῶς ἄλλωστε τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό; Μόνη σας λέτε ὅτι ἡ κατάστασις ἐβελτιώθη κατὰ πολὺ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι σύντομα θά ὑποχωρήσῃ ἀλλὰ ἐφόσον ὁ ἱατρός σας σὰς εἶπε νὰ κάμετε πνευμοθώρακα γιὰ τὸν πνευμοθώρακα; Γιὰτί ἀφήσατε μόνη σας τὸν ἑαυτοῦ σας στὸ χάλι του; Ὁ πνευμοθώραξ ὅπως πολὺ σωστὰ σὰς εἶπε ὁ ἱατρός σας ἐπισπεύδει τὴν θεραπείαν. Ἄν ὅμως ἔχετε τόσο φοβηθῇ ὥστε νὰ μὴν θέλετε νὰ τὸν κάμετε τότε νάχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι θά περάσῃ ἀκριβὲς χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ γίνετε τελείως καλὰ καὶ μάλιστα γιὰ νὰ γίνετε νὰ παραδίδετε μαθήματα. Γιὰτί καὶ μόνη σας ξέρετε ὅτι τὸ ἐπάγγελμά σας εἶναι τὸ πλέον κορυφαῖο. Πρέπει δὲ τέλος

νάχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὁ καλλίτερος ἱατρός σὲν προκειμένη περίπτωση εἶναι ὁ χρόνος. Ὅσο περισσότερο καιρὸ καθήσετε καὶ προσέχετε τὴν ὑγείαν σας τόσο καλλίτερα γιὰ σας.

Μαρίαν-Λούτζαν. Τὸ πόρισμα τῆς ἀκτινοσκοπήσεως πού μοῦ γράψατε δὲν μὲ διαφωτίζει διόλου, στηρίζομαι λοιπὸν μονάχα στὴν διάγνωσιν τοῦ γιατροῦ σας. Μὲ τὴν ὑγρὰ πλευρίτιδα, δὲν εἶναι μονάχα νὰ ἀπορροφηθῇ τὸ ὑγρὸν, μένει ἀτυχῶς καὶ μὴ ἀδυναμία ἡ ὁποία χρειάζεται προσοχὴ καὶ θεραπεία, γιὰτί εἶναι εὐκόλο νὰ πάθῃ κανεὶς καὶ ἄλλη συμφορὰ. Αὐτὰ σας τὰ γράφω βέβαια ὅχι γιὰ νὰ σας ἀπογοητεύσω, κάθε ἄλλο, τὰ γράφω μονάχα γιὰ νὰ σας καταστήσω πρὸ προσεκτικῇ στὴ ζωὴ σας ὥστε νὰ σταθεροποιηθῇ καλὰ ἡ κατάστασίς σας. Θὰ κάμετε λοιπὸν καὶ ἄλλες ἐνέσεις Κάλτσιου μ Γκλυκονάτ Χρόμπι, ὅσες μπορεῖτε περισσότερες. Μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα θά κάμετε ἐπάλειψιν στὴν πλάτη σας μὲ λίθο ἰώδιο. Ἐπίσης θά πάρετε κομπριμέ Φουτίνης Σίμπα, καὶ τέλος μπορεῖτε νὰ τρώτε ὅ,τιδήποτε θέλετε. Δὲν ὑπάρχει περιορισμὸς στὸ φαγητό. Ὅσο γιὰ τὰ λουτρά καθαριότητος καθόλου δὲν ἀπαγορεύονται, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θά γίνονται πολὺ συχνά, ἕνα κάθε μῆνα. Π. Ι. Π. Χανιά. Δυστυχῶς, μοῦ εἶναι λίγο δύσκολο νὰ ἀποφανθῶ ἂν εἶναι παθολογικὴ ἡ ὄχι αὐτὸ τὸ ὅποιο σὰς παρουσιάσθηκε γιὰτί σεῖς χρονολογεῖτε τὸ ὑγρὸ μετὰ, καὶ ἐστὶ, βρίσκομαι πρὸ διλήματος. Ἐκεῖνο ὅμως πάλιν πού μὲ κάνει νὰ ἀμφιβάλλω καὶ νὰ λέγω ὅτι δὲν εἶναι παθολογικὴ εἶναι τὸ χρονικὸ διάστημα πού μεσολάβησε καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ ὁμῶς καὶ πάλιν νὰ πῶ ὅτι πρόκειται περὶ μὴ παθολογικῆς καταστάσεως. Ἄλλ' ἐφόσον πέ-

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΧΩ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ ΝΑ ΦΕΡΩ ΕΙΣ ΓΝΩΣΙΝ
ΤΗΣ ΑΕΙΟΤΙΜΟΥ ΠΕΛΑΤΕΙΑΣ ΜΟΥ ΟΤΙ ΑΠΟ
15ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Ε. Ε. ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΤΗΝ
ΚΑΝ ΚΕΡΤΕΒ ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟ-
ΝΗΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΜΟΥ ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙ-
ΔΟΣ ΕΛΙΖΑΣ ΚΑΡΑΔΟΝΤΗ ΤΕΩΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙ-
ΑΣ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΥ ΙΝ-
ΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΜΕΤΑ ΤΙΜΗΣ
Κ. ΧΑΜΑΡΔΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

εσσε τ'όσος καιρός χωρίς καμμι-
αν άλλη ένδοξηση αφήνετε να
περάση και το όλο διάστημα
που μένει. Και τότε όταν έλθε-
τε σ'αυτήν Αθήνας βλέπετε τί ελ-
ναι πραγματικά. Έν τώ μετα-
ξύ όμως λίγη καθαριότης με λί-
γο χλιαρό νερό επιβάλλεται και

μετά σκούπισμα ώστε να μη μέ-
νουν νερά. Τέλος βάψετε λίγο
Τάλκ. Όταν όμως έλθετε σ'αυτήν
Αθήνας μην αμελήσετε αυτό το
ζήτημα.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

Ξεχάσατε να
μ'ας δώσετε
ΣΤΑΦΙΔΑ διά
το διάλειμμα

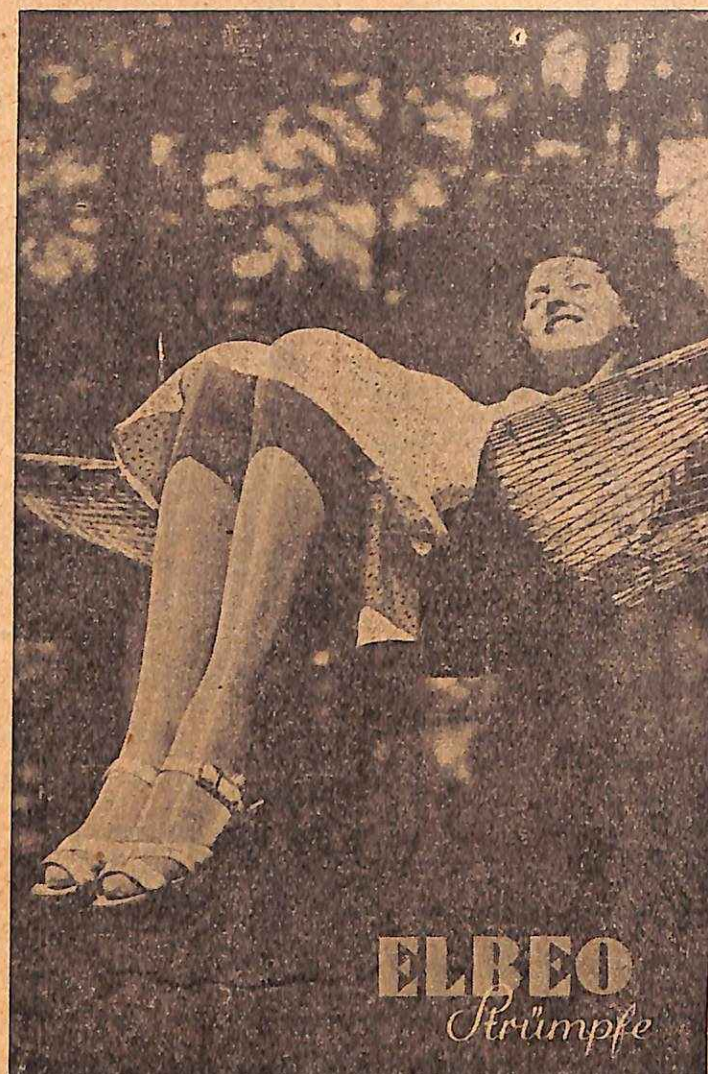
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΠΛΑΤΥΣΤΕΡΑΤΟΝ ΚΟΝΟΝΟΣ 20
ΠΑΤΕΡΙΣΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ: ΚΟΝΟΝΟΣ 21Α

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: ΑΛΙΠΕΔΟΥ 21
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27

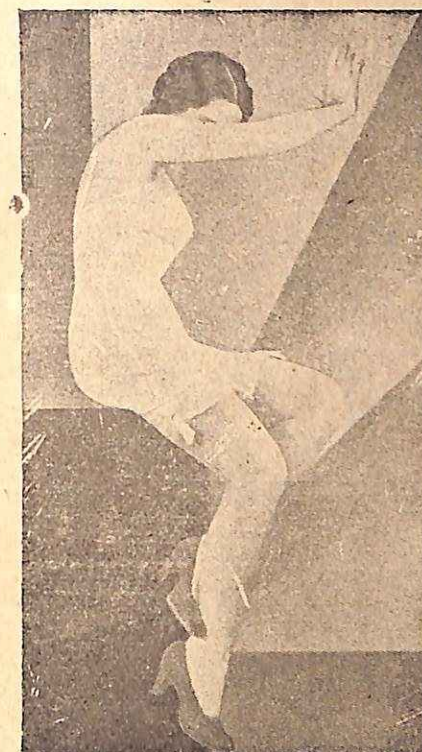
ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ ELBEΟ ΕΙΝΑΙ
ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡ-
ΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ,
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ Α-
ΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ,
ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑΙ ΚΑΛ-
ΤΣΑΙ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ
ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΧΕΔΙΑ, ΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΕ-
ΡΕΩΤΕΡΑ ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ
ΜΑΡΚΑΣ ELBEΟ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΑΛΙΣΤΩΝ ΕΛΒΕΟ
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΔΑΔΕΓΚΑ

ΖΩΝΕΣ -ΚΟΡΣΕΔΕΣ-

ΜΑΓΙΩ-ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και
να διατηρήσετε τήν γραμμάς σας, δοκιμά-
σετε τὰ τελευταία μονέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ —
ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου
οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σάν
γάντι έντελῶς ἀδιόρατα καί χωρίς μπανέλλες. Μιά
δοκιμή δά σᾶς πείση

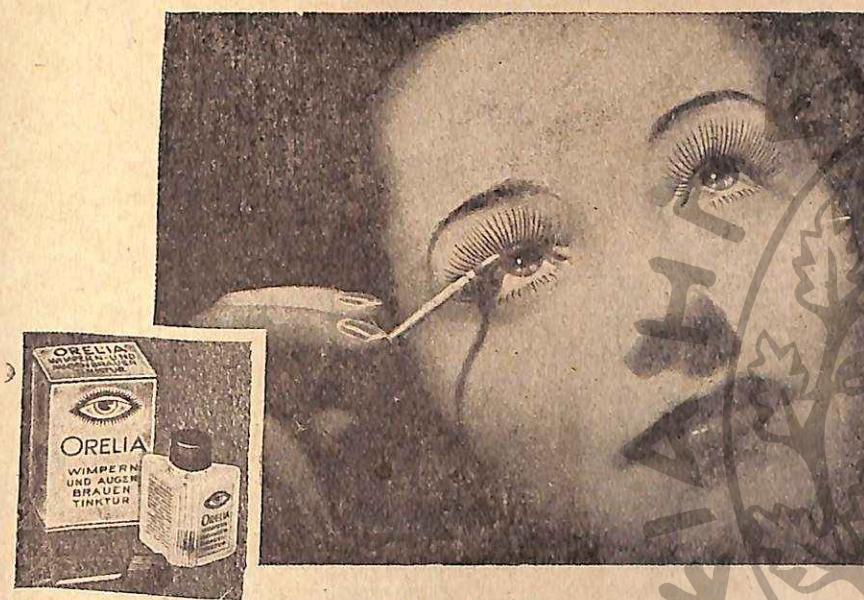
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ
ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Έλαφρά έπάλειψις με τήν ORELIA κάθε πρωί και βράδυ και θά έχετε
συντόμως μεγάλα, πυκνά, έκφραστικά και τελείως καμπύλα ματόκλαδα. Έάν
βάψετε τὰ ματόκλαδά σας μεταχειρίζεσθε τήν υγρὴν βαφήν ORELIA ή τήν
ORELIA-KOMPACT τὰ όποια στεγνώνουν άμέσως, και άντέχουν εις τὰ
λουτρά, τον ύπνον άκόμη και εις τὰ δάκρυα.
Διά τὸ βάψιμο τῶν βλεφαρίδων με ταχειρίζεσθε τήν ειδικήν βαφήν βλεφα-
ρίδων ORELIA. Τὰ προϊόντα ORELIA πωλούνται εις όλα τὰ Μυροπωλεία.
Αντιπρόσωπος Ι. Συμεώνογλου Έμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SÈVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ-
ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤ-
ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ
ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

Παραπλεύρως τοῦ Κινηματογράφου
«Αττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα υγιής και φρέσκια σάν τήν
άνοιξιάντικη δροσιά όταν πίνει τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά τήν ακήδυνο έλάττωσι
τοῦ πάχους και διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτό
και εύκίνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ Κ)ΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΜΑΘΕΤΕ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

εἰς ἐλάχιστον χρόνον μὲ τὸ Σύστημα

LINGUAPHONE

ΓΑΛΛΙΚΑ ἢ Ἀγγλικά ἢ Γερμανικά ἢ Ἰταλικά ἢ οἰανδήποτε ἄλλην ξένην γλῶσσαν — ἔχετε ἐπὶ τέλους τώρα τὸ ἄριστον μέσον διὰ νὰ τὴν μάθετε. Καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιο Σύστημα LINGUAPHONE, Ἐντὸς τριῶν ἕως ἑξ μηνῶν τὸ πολὺ, δυνάμεθα νὰ σᾶς βεβαιώσωμεν ὅτι θὰ κατέχετε τὴν ξένην γλῶσσαν τῆς ἐκλογῆς σας, καὶ ὅτι θὰ τὴν ὁμιλῆτε μὲ τὴν ὥραιότεραν προφορὰν, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ ἡ τεραστία διάδοσις τοῦ Συστήματος LINGUAPHONE εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἀκόμη καὶ ἂν ποτὲ σας δὲν ἐπροφέρατε ἔστω καὶ μιὰν λέξιν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν ποὺ θέλετε νὰ μάθετε, ἀκόμη καὶ ἂν νομίζετε ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν προδιάθεσιν διὰ τὰς ξένας γλῶσσας, θ' ἀρχίσετε ἀμέσως νὰ ὁμιλῆτε μὲ τὴν ὥραιότεραν προφορὰν.

Δύνασθε
νὰ μάθετε :

ΓΑΛΛΙΚΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΡΩΣΣΙΚΑ
ΝΕΑ ΕΒΡΑΪΚΑ
Κ.Λ.Π.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΣΟΝ ΕΥΚΟΛΟΝ ΕΙΝΕ

Καθισμένος ἀναπαυτικά στὴν πολυθρόνα σας, ἀκούτε ἀπὸ τὸ νοσημιόφωνόν σας νὰ σᾶς διδάσκουν, διὰ τῶν Δίσκων τοῦ Συστήματος LINGUAPHONE οἱ διαπρεπέστεροι καθηγηταὶ τοῦ κόσμου. Ἐνῶ ἀκούτε, παρακολουθεῖτε συγχρόνως τὰς ἐκφωνουμένας λέξεις εἰς τὸ εἰκονογραφημένον βιβλίον. Τὸ αὐτὶ σας ἐξοικειώνεται ταχύτατα μὲ τοὺς ξένους ἤχους καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἀρχίζετε νὰ ὁμιλῆτε, νὰ γράφετε καὶ νὰ διαβάζετε εὐχερέστατα. Ἐστω καὶ ἂν νομίζετε ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν προδιάθεσιν διὰ τὰς ξένας γλῶσσας, θὰ ἐκπλαγῆτε βλέποντες τὰ ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἐπιτύχετε εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα.

ΔΟΚΙΜΗ ΔΩΡΕΑΝ

Ἐλάτε εἰς τὰ Γραφεῖα μας νὰ διαπιστώσετε αὐτοπροσώπως τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ LINGUAPHONE καὶ θὰ λάβετε, ἐὰν θέλετε μιὰν πλήρη Σειρὰν (δίσκους καὶ βιβλία) διὰ δοκιμαστικὴν μελέτην ἐπὶ 8 ἡμέρας.

Ἐὰν μένετε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἢ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, ζητήσατέ μας διὰ τοῦ παραπλευρώς δελτίου νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν λεπτομερὲς ἀναλυτικὸν τεύχος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἴδῃτε καὶ πῶς δύνασθε νὰ δοκιμάσετε τὸ LINGUAPHONE ἐπὶ 8 ἡμέρας στὸ σπίτι σας.

ΠΡΟΣ ΤΟ

Ἔβδομος, φύλ. 492

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΣ

Παρακαλῶ ὅπως μοι ἀποστείλατε τὸ λεπτομερὲς ἀναλυτικὸν τεύχος σας διὰ τὸ σύστημα LINGUAPHONE, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται καὶ ἡ προσφορά σας διὰ τὴν δοκιμὴν ἐπὶ 8 ἡμέρας.

Μ' ἐνδιαφέρει ἡ..... γλῶσσα

Ὄνομα.....

Ἐπάγγελμα.....

Διεύθυνσις.....